

CONTRA CURENTULUI

25 iunie – 1 iulie

„Viața nouă care îi face pe bărbați și pe femei asemenea Domnului Hristos trebuie trăită. Trebuie să înotăm împotriva curentului răului.”

UN PATRIOT CREȘTIN

Text de memorat | Daniel 1:8

Daniel s-a hotărât să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul și a rugat pe căpetenia famenilor dregători să nu-l silească să se spurce.

SECȚIUNEA I

Istoria lui Daniel începe cu mai bine de o mie două sute de ani înainte să se nască. Dumnezeu i-a spus lui Avram să plece din căminul lui confortabil aflat în Caldeea, iar acesta s-a supus. Câțiva ani mai târziu, când Avram a sosit în Canaan, Dumnezeu i-a făcut o promisiune: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale” (Geneza 12:7). În acel moment, lucrul acesta părea aproape imposibil, căci țara era deja locuită (vezi versetul 6).

În anii ce au venit, urmașii lui Avraam au continuat să se agațe de această făgăduință; cu toate acestea, cu fiecare decadă ce se scurgea, părea tot mai puțin probabil ca promisiunea să fie îndeplinită. Populația canaanită s-a mărit, la fel și armatele și dotările militare ale țării. A crescut și opoziția față de credința lui Avraam, iar urmașii lui au ajuns sclavi în Egipt. Au trecut secole la rând și tot mai mulți israeliți și-au pierdut speranța în făgăduința lui Dumnezeu.

Bineînțeles, Dumnezeu Și-a îndeplinit promisiunea. Cu o mână puternică, El i-a eliberat pe sclavii

israeliți din casa robiei lor. Plini de entuziasm, copiii lui Israel au ieșit din Egipt așteptându-se să trăiască în țara promisă cât de curând posibil.

Trei luni mai târziu, și-au ridicat tabăra la poalele muntelui Sinai, unde au primit legea și au devenit poporul legământului lui Dumnezeu. Acolo, copiii lui Israel au auzit cuvintele pe care au așteptat atât de mult să le audă – urmau să stăpânească țara Canaan (vezi Exodul 23:31). Dumnezeu a promis să-Și trimită „dronile” ca să-i fugărească pe locuitori: „Voi trimite viespile bondărești înaintea ta și vor izgoni

“ Pentru a-i impresiona pe idolatri cu puterea și măreția Dumnezeului viu, noi, ca slujitori ai lui, trebuie să ne manifestăm venerația pentru Dumnezeu.

—*The Youth's Instructor*, 12 iulie 1904

”

DIN CUPRINS:

C-27

Un patriot creștin

Organizarea

Război împotriva necumpătării

Un profesor lipsește de la ore – partea 1

dinaintea ta pe heviți, canaaniti și hetiți” (Exodul 23:28).

Poporul a rămas la Sinai aproape un an, construind sanctuarul din pustie. Îndată ce acesta a fost ridicat și consacrat, Moise le-a reamintit israeliților că vor putea rămâne în țara promisă doar dacă se supun lui Dumnezeu.

Asemenea unui doctor care administrează un tratament din ce în ce mai puternic pentru a salva viața unui pacient, Dumnezeu i-a avertizat pe israeliți că, dacă vor fi nesupuși în țara promisă, acest lucru va atrage pedepse tot mai severe. În cele din urmă, dacă măsurile mai blânde se vor dovedi zadarnice, El i-a somat: „Vă voi împrăștia printre neamuri și voi scoate sabia după voi. Țara voastră va fi pustii și cetățile voastre vor rămâne pustii” (Leviticul 26:33).

După aproape patruzeci de ani, la sfârșitul vieții lui, Moise a repetat această avertizare. „Când vei avea copii și copii din copiii tăi..., dacă vă veți strica..., dacă veți face ce este rău înaintea Domnului Dumnezeului vostru..., veți pieri de o moarte repede din țara pe care o veți lua în stăpânire dincolo de Iordan și nu veți avea zile multe în ea... Domnul vă va împrăștia printre popoare” (Deuteronomul 4:25-27).

Același Dumnezeu care Și-a ținut promisiunea de a da țara Canaan urmașilor lui Avraam Și-a ținut și promisiunea de a le-o lua când au fost neascultători. În ciuda perioadelor de redesteptare și reformă, poporul s-a îndepărtat tot mai mult de Dumnezeu, până când păcatele lor le-au întrecut pe cele ale popoarelor păgâne pe care Dumnezeu le izgonise din țara Canaan dinaintea lor.

„Domnul Dumnezeul părinților lor a dat din vreme trimișilor Săi însărcinarea să-i înștiințeze, căci voia să cruțe pe poporul Său și locașul Său” (2 Cronici 36:15). Totul a fost în zadar. Nicio implorare, avertizare ori pedeapsă nu au însemnat ceva, căci „și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele și au râs de prorocii Lui, până când mânia Domnului împotriva poporului Său *a ajuns fără leac*” (versetul 16, subliniere adăugată).

Când Dumnezeu Și-a îndepărtat protecția de la ei, Satana și-a îndreptat imediat atenția spre aceia pe care îi ispitise să fie nesupuși, atacându-i cu tot cu templul lor (vezi versetele 17-20). Căutând să inverseze istoria lui Avraam care a părăsit Caldeea, el i-a dus pe urmașii acestuia înapoi în locul de unde pleaseră.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Cu toate că „plata păcatului este moartea..., darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică” (Romani 6:23). Dumnezeu a avut un plan atunci când poporul Israel a fost spulberat și împrăștiat, implicând tineri ce „respectau un scop adevărat, ascultând de porunca lui Dumnezeu”, tineri care îndrăzneau să facă diferența, îndrăzneau să reziste singuri, îndrăzneau să aibă un scop adevărat și îndrăzneau să-L facă cunoscut.

Mulțimi de tineri au fost luați ostatici și duși în Babilon. Aceștia au rămas în viață, chiar dacă au fost mutilați (vezi 2 Împărați 20:18; Daniel 1:3). La sosirea în Babilon, ei au fost puși să urmeze un program de educare intensivă, în urma căruia să se califice să intre în slujirea civilă la curtea Babilonului.

Printre ostatici au fost câțiva oameni care, datorită loialității lor față de Dumnezeu, au intrat în galeria eroilor lui Dumnezeu. În cartea Daniel sunt menționate numele a patru persoane: Daniel, Șadrac, Meșac și Abed-Nego (vezi Daniel 1:6). Ei sunt amintiți azi deoarece Dumnezeu îi onorează pe aceia care Îl onorează pe El (vezi 1 Samuel 2:30). Ei cunoșteau exemplele lui Iosif și Moise, care fuseseră captivi în Egipt, precum și pe cel al slujnicei din Siria. Erau hotărâți

să-I fie credincioși lui Dumnezeu indiferent de consecințe. Studiile lor nu i-au îndepărtat de păzirea Sabatului. Lecțiile seculare nu au luat locul rugăciunii sau al meditației în privința legii.

„Priviți ca sclavi”, acești tineri erau străini într-o țară străină (vezi *The Youth's Instructor*, 4 iunie 1903). Ei trebuiau să ajungă să stăpânească repede limba și cultura Babilonului. Într-un mediu competitiv nemișos, trebuiau să exceleze în literatura și știința celor mai inteligenți caldeeni. În plus, trebuiau să îndure batjocura adusă moștenirii și credinței lor evreiești.

Sistemul babilonian făcea să pară că situația lor depindea de împărat – acesta oferindu-le porții chiar din bucatele lui. Tinerii știau însă că nu trebuiau să mănânce carnea pentru că nu fusese scurs sângele din

“Caracterul lui Daniel e prezentat lumii ca un exemplu de ceea ce poate face harul lui Dumnezeu din oamenii care sunt decăzuți prin însăși firea lor și sunt stricați prin păcat.”

— *Sfințirea vieții*, p. 21

ea și conținea grăsime. De asemenea, printre mâncăruri se numărau și cărnuri de animale necurate (vezi Leviticul 3:17; 11:1-47). Erau oferite și băuturi amestecate, pe care Dumnezeu le interzisese (vezi Leviticul 10:9; Proverbele 23:31).

Hrana și ospitalitatea erau importante în cultura Babilonului. Era o onoare să primești din mâncarea împăratului. Să refuzi această hrană însemna o insultă la adresa împăratului. Daniel risca să fie izgonit de la curte sau chiar să fie omorât. Totuși, nu a ezitat să ia o decizie în acest sens. Spre deosebire de Eva, el s-a încrezut în Cuvântul lui Dumnezeu și a hotărât să urmeze o dietă simplă, sănătoasă. A părut o decizie neînsemnată, dar care avea să aibă consecințe profunde.

Mai întâi, Daniel s-a dus la Așpenaz, căpetenia eunucilor, și a cerut să i se dea o hrană bazată pe legume

și apă (vezi Daniel 1:8,12). Necunoscând beneficiile sănătoase ale unei astfel de diete, Așpenaz a răspuns: „Mă tem numai de domnul meu împăratul, care a hotărât ce trebuie să mâncați și să beți, ca nu cumva să vadă fețele voastre mai triste decât ale celorlalți tineri de vârsta voastră și să-mi puneți astfel capul în primejdie înaintea împăratului” (versetul 10).

Având o perspectivă clară, Daniel și-a dat seama că acest răspuns negativ i-a deschis o importantă oportunitate. El i-a prezentat îngrijitorului o cerere în numele lui și al celor trei prieteni apropiați: „Încearcă pe robii tăi zece zile și să ni se dea de mâncat zarzavaturi și apă de băut; să te uiți apoi la fața noastră și la a celorlalți tineri care mănâncă din bucatele împăratului și să faci cu robii tăi după cele ce vei vedea!” (versetele 12, 13).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea a II-a.)

SECȚIUNEA III

Adevărul poate rezista examinării riguroase, iar hrana simplă aleasă de Daniel s-a dovedit superioară. „După cele zece zile, ei erau mai bine la față și mai grași decât toți tinerii care mâncau din bucatele împăratului” (Daniel 1:15). Drept urmare, „îngrijitorul lua bucatele și vinul care le erau rânduite și le dădea zarzavaturi” (versetul 16).

Dieta lui Daniel și a prietenilor lui i-a scos în evidență, iar Dumnezeu le-a binecuvântat credințioșia (vezi versetul 17). Însuși Dumnezeu i-a învățat (vezi Isaia 54:13).

Înainte să absolve, au avut de trecut o ultimă examinare orală cuprinzătoare chiar cu împăratul Nebucadnețar. Cât de atent s-au pregătit pentru acest moment! Cu câtă stăruință s-au rugat! Ținta lor nu era să se acopere ei de slavă; grija lor era să-l aducă slavă lui Dumnezeu. Poate că în cer, vom putea să-l ascultăm pe Nebucadnețar amintindu-și cum le puneă întrebări și le asculta cu atenție răspunsurile. Vom putea să-i ascultăm pe Daniel și pe cei trei prieteni ai lui vorbind despre emoțiile pe care le-au simțit în timp ce așteptau să fie anunțate notele. În plus, vom putea să ascultăm informațiile din spatele scenei, împărtășite de îngerii lor însoțitori, în timp ce-și vor aminti de activitatea lor

intensă din timpul acelor ani din Babilon.

„Tinerii cei mai promițători din toate țările cucerite de mărețul învingător au fost adunați la Babilon, totuși, printre ei, captivii evrei erau fără egal” (*The Youth's Instructor*, 9 iulie 1903). „În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele care erau în toată împărăția lui” (Daniel 1:20). În consecință, aceștia patru au fost aleși să ocupe cele mai înalte poziții la curtea împăratului.

Biblia este plină de soluții de succes. Dumnezeu încă dă înțelepciune celor care trăiesc „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4). Succesul lui Daniel este și la dispoziția elevilor de azi. Unul dintre secretele importante pentru reușita lui academică a constatat în evitarea băuturilor alcoolice. S-a dovedit că

acestea diminuează capacitatea de învățare și afectează atât memoria pe termen scurt, cât și pe cea de lungă durată. Alcoolul diminuează gândirea și judecata de calitate, jefuindu-l pe consumator de înțelepciune.

Dieta simplă vegană aleasă de Daniel a fost un alt secret important al reușitelor, sau succeselor lui academice. O astfel de dietă ajută la studiu și la performanță. S-a demonstrat în mod repetat că este o dietă superioară. Într-un interesant experiment public, elevii unei școli din New York au urmat o dietă vegană. Deloc surprinzător, în această încercare de un semestru, frecvența școlară și rezultatele la teste s-au îmbunătățit, iar procentul de obezitate a scăzut. Stând singur de partea principiului, Daniel își stabilea un model de succes

pentru tot restul vieții. „Caracterul este mai impresionabil în copilărie și tinerețe. Atunci trebuie să câștige omul puterea de a se stăpâni... Mai mult decât orice dar natural, obiceiurile formate în primii ani decid dacă un om va fi biruitor sau biruit în lupta vieții. Tinerețea este timpul semănatului. Ea stabilește ce fel de seceriș vom aduna în viața aceasta și în cea viitoare” (*Viața lui Iisus*, p. 48).

Obiceiurile de temperanță ale lui Daniel i-au prelungit viața activă. Cariera lui a durat peste 70 de ani și a inclus poziții de conducere în două dintre cele mai mari imperii. „Așa a dus-o Daniel până în anul întâi al împăratului Cyrus” (Daniel 1:21).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. De ce l-a chemat Dumnezeu pe Avraam să plece din Babilon (Caldeea)? Geneza 12:1-3; *Patriarhi și profeti*, pp. 125-127; *Profeti și regi*, pp. 15-22 _____

Erau locuitorii din Canaan mai buni decât locuitorii păgâni și idolatri din Babilon? _____

Motivați-vă răspunsul. (Vezi Geneza cap. 19; 26:34,35; 28:6-9; *Patriarhi și profeti*, p. 128) _____

2. Citiți Deuteronomul 4:25-27; 30:15-20. Dumnezeu a promis să dea țara Canaan copiilor lui Avraam. Care erau condițiile acestei promisiuni? _____

SECȚIUNEA II

3. Mulți dintre tinerii israeliți care au fost luați ostatici în Babilon nu erau credincioși lui Dumnezeu. De ce ne amintim de Daniel și de cei trei prieteni ai lui, și nu și de ceilalți tineri? Psalmii 37:9-11, 18-20, 34-38 _____

SECȚIUNEA III

4. Ce decizie a luat Daniel ca să-și maximizeze capacitatea de a studia în școală? _____
5. De ce s-a hotărât îngrijitorul la sfârșitul testului de zece zile să le ofere o dietă vegană simplă lui Daniel și prietenilor lui? _____
6. La optzeci de ani, Daniel era în continuare prim-ministru. În ce fel este acest lucru o mărturie pentru beneficiile principiilor sănătății pe care le-a adoptat când era tânăr? _____
7. Vreți să aveți rezultate excelente la școală și să-L onorați pe Dumnezeu așa cum a făcut Daniel? _____ Ce schimbări în dietă și în stilul de viață este necesar să faceți pentru a realiza aceasta? _____

Studiu suplimentar: *Profeti și regi*, pp. 479-490; *Sfințirea vieții*, pp. 18-33

Miracole din viața mea

— partea 27-a, de John N. Loughborough

Organizarea

Anul 1860 a marcat un aspect nou și important în avansarea lucrării. Tiparnița manuală, evaluată la 700 de dolari, plătită din donațiile fraților noștri și mutată la Battle Creek în 1855, a fost dotată în 1857 cu o presă electrică.

În 1860, tipografia revistei *Review and Herald*, în afară de clădire, valora 5 000 de dolari. Chiar dacă fratele White era proprietarul legal al tipografiei, el nu spunea că e a lui, ci că „este proprietatea bisericii, iar eu doar o administrez”.

Satana i-a influențat pe unii vrăjmași ai mișcării să spună: „Vedeți că fratele White își înmulțește proprietățile din dărnicia oamenilor.” Pentru a pune capăt unor asemenea insinuări și pentru a se ocupa cum trebuie de conducerea cauzei ce se dezvoltă rapid, James White a fost inspirat să solicite conceperea unui plan pentru conducerea treburilor bisericii. Pentru a-i pune pe frați la curent cu această chestiune, el a publicat un articol în *Review*, în data de 23 februarie 1860.

Ca răspuns la cerința lui White, am scris un articol pentru numărul din 8 martie al *Review*, în care am spus: „Ceea ce înțeleg că e necesar ca să remediem toate neajunsurile acestei chestiuni este să ne organizăm de o așa manieră încât să deținem proprietatea în mod legal... Dacă nu este greșit să deținem legal ferme și loturi de pământ, atunci, în același fel, nu este greșit să deținem nici biserica.”

În mod ciudat, în numărul din 22 martie al *Review*, a apărut un articol scris de un frate apreciat, în care era emisă pretenția că frații White și Loughborough își doresc să-și facă un nume, la fel ca ziditorii turnului Babel. El pretindea că ne îndreptăm spre Babilon, unind biserica cu statul. În următoarele două numere ale revistei, fratele White a dat un răspuns complet, arătând că în timp ce nu este corect să recurgem la brațul civil pentru a impune închinarea la Dumnezeu, „bunurile Domnului pot fi administrate în această stare de lucruri doar în conformitate cu legile țării” și că „discuția despre proprietatea bisericii era lipsită de sens” dacă biserica nu era deținută în mod legal.

În timpul verii anului 1860, această întrebare a fost discutată pe larg în paginile revistei *Review*. Într-o adunare generală a fraților noștri, ținută la Battle Creek de pe data de 28 septembrie până pe 1 octombrie, a avut

loc o analiză sinceră a subiectului și o discuție completă și liberă despre organizarea juridică. S-a votat organizarea legală a unei asociații de edituri cât mai curând posibil. În cadrul conferinței s-a discutat și subiectul unui nume pentru poporul nostru. Acest lucru a adus din nou o diversitate de opinii. Atunci când a fost propusă denumirea de „Biserica lui Dumnezeu”, aceasta a fost contestată pentru că nu includea niciuna dintre trăsăturile distinctive ale credinței noastre, în timp ce numele „adventist de ziua a șaptea” nu numai că ne expunea credința pe care o aveam în apropierea venirii Domnului Hristos, dar arăta și că respectăm Sabatul zilei a șaptea. Atât de unanimă a fost adunarea în favoarea acestui nume din urmă, încât doar un bărbat a votat împotriva.

La un consiliu ținut în Battle Creek pe data 9 iunie, un subiect important a fost distribuirea forței de muncă. Fratele M.E. Cornell a fost repartizat în Ohio pentru vară, iar eu urma să mă alătur fratelui T.M. Steward cu cortul din Wisconsin. Prima noastră întâlnire a fost la Marquette, Wisconsin, pe malul unui lac frumos, avându-l pe Rufus Baker ca administrator de cort. Întâlnirile noastre au continuat aici din data de 29 iunie până în data de 4 august. Aproape douăzeci de persoane au acceptat adevărul, printre ele numărându-se și familia Halleck, care a dat lucrători misionari serioși.

Chiar în acea perioadă a avut loc o întâmplare nefericită pentru cauza noastră din Wisconsin. Un pretins pastor adventist de ziua a șaptea, Solomon Wellcome, a venit din Noua Anglie cu o teorie fantezistă despre subiectul sfințirii. Nu puteam să accept învățătura lui, dar Steward era nerăbdător să-l asculte pe Wellcome. Așa că, în data de 14 iulie, în seara de după Sabat, acesta a ținut o prezentare. Mie mi s-a părut că eforturile lui împotriva supunerii față de lege și exaltarea sfințirii din motiv că „toate gândurile noastre ar fi de la Domnul” vor duce la fanatism.

Din nefericire, noua doctrină a prins rădăcini acolo și a dus la ceea ce sora White a numit „cel mai irațional, prostesc și sălbatic fanatism care a blestemat vreodată Wisconsinul”.

Conexiunea istorică

Război împotriva necumpătării

Cu greu ar putea un tânăr, o tânără să fie mai crunt ispitiți decât au fost Daniel și prietenii săi. Acestor patru tineri evrei li s-au servit porții de vin și de carne de la masa regelui. Totuși, ei au ales să fie temperați. Ei au văzut că primejdiile veneau din toate direcțiile și, ca să se împotrivească ispitei, era necesar să depună cele mai hotărâte eforturi și să aibă încredere în ajutorul lui Dumnezeu.

Tinerii care doresc să ia atitudine așa cum a făcut Daniel trebuie să-și exercite puterile spirituale în întregime, cooperând cu Dumnezeu și încrezându-se pe deplin în puterea pe care El a promis-o tuturor celor care vin la El în ascultare umilă.

Între virtute și viciu există un război constant. Elementele discordante ale unuiu și principiile pure ale celeilalte se luptă să stăpânească. Satana se apropie de fiecare om cu o formă de ispită care să ducă la calea îngăduirii poftelor. Necumpătarea este înfricoșător de răspândită. Oriunde am privi, vedem acest rău prețuit cu drag. În ciuda eforturilor depuse pentru a-l controla, necumpătarea este în creștere. Nu putem fi prea serioși în a căuta să-i împiedicăm progresul, să-i ridicăm pe cei căzuți și să-i adăpostim pe cei slabi de ispite. Cu mâinile noastre omenesci slabe, nu putem face decât puțin, dar avem la dispoziție un Ajutor infailibil. Nu trebuie să uităm că brațul Domnului Hristos poate ajunge până în adâncurile suferinței și degradării umane. El ne poate ajuta să cucerim chiar și teribilul demon al necumpătării.

Nu există nicio categorie de persoane capabile să realizeze mai multe în războiul necumpătării decât tinerii cu teamă de Dumnezeu. În timpul nostru, tinerii din orașe ar trebui să se unească asemenea unei armate ferme și hotărâte și să ia atitudine împotriva oricărei forme de necumpătare egoistă și distrugătoare a sănătății. Ce putere ar avea ei fiind de partea bine-lui! Cât de mulți oameni nu ar salva ei de la descurajare și deprimare din sălile și cluburile unde se ascultă muzică și unde se desfășoară atâtea alte atracții gândite să momească tineretul! Necumpătarea, blasfemia și desfrânarea sunt surori. Fie ca toți tinerii și tinerele cu

teamă de Dumnezeu să se încingă cu armură și să răzbată. Puneți-vă numele în dreptul fiecărui angajament de temperanță prezentat. Astfel, vă extindeți influența în favoarea semnării angajamentului și-i puteți convinge și pe alții să o facă. Nicio scuză jalnică să nu vă rețină să faceți acest pas. Lucrați pentru binele sufletelor voastre și pentru binele altora.

Tinerii și tinerele care pretind să creadă adevărul pentru timpul acesta pot fi pe placul lui Isus doar unindu-se în efortul de a se confrunta cu relele care, cu o influență seducătoare, au pătruns în societate. Ei ar trebui să facă tot ce pot ca să oprească valul de necumpătare care se răspândește acum cu o putere demoralizatoare în toată lumea. Realizând că necumpătarea are suportorii ei declarați, aceia care Îl onorează pe Dumnezeu iau poziție fermă împotriva valului de rău care mătură și ia cu el cu rapiditate, pe drumul pierzaniei, atât bărbați, cât și femei.

Urmașii lui Isus nu se vor rușina niciodată să practice temperanța în toate lucrurile. De ce să se rușineze un tânăr pentru că refuză un pahar cu vin sau o halbă de bere cu spumă? Refuzul de a satisface apetitul pervertit este un act onorabil. A păcătui echivalează cu lașitatea; răsfățul cu alimente și băuturi dăunătoare înseamnă slăbiciune, mișelie, înjosire; în schimb, respingerea apetitului pervertit e semnul unui caracter puternic, curajos și decent. La curtea din Babilon, Daniel era înconjurat de ispita de a păcătui, dar cu ajutorul Domnului Hristos și-a menținut integritatea. Acela care nu poate rezista ispitei, când toate resursele de a învinge îi sunt la îndemână, nu este înregistrat în cărțile din cer ca om.

Îndrăzniți să fiți ca Daniel. Îndrăzniți să luați

“A păcătui echivalează cu lașitatea; răsfațul cu alimente și băuturi dăunătoare înseamnă slăbiciune, mișelie, înjosire; în schimb, respingerea apetitului pervers e semnul unui caracter puternic, curajos și decent.”

atitudine singuri. Aveți curaj să faceți ce este drept. Reținerea lașă și tăcută în fața celor care sunt de partea răului, în timp ce ascultați de planurile lor, vă face unul dintre ei. „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul. Nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fice.”

În orice moment și în orice ocazie, este necesar să aveți curaj moral pentru a adera la principiile unei temperanțe stricte. Ne putem aștepta ca, urmând o

astfel de cale, să-i surprindem pe aceia care nu se abțin în totalitate de la toate stimulentele; dar cum am putea noi să ducem înainte lucrarea reformei dacă ne conformăm obiceiurilor și practicilor dăunătoare ale celor cu care ne asociem?

Inteligențele sfinte ale cerului privesc conflictul ce are loc între ispititori și ispitiți. Îngerii se bucură atunci când aceia care sunt ispitiți refuză ispita și, în puterea lui Isus, înving, căci Satana este cel care a pierdut în conflict. Pentru noi, Domnul Hristos, atunci când era slăbit și suferea de foame, a luptat în bătaia împotriva apetitului și l-a învins pe Satana. În numele și în puterea lui Isus, fiecare tânăr și fiecare tânără pot învinge vrăjmașul chiar azi în privința apetitului pervers. Dragii mei tineri/tinere, prieteni/prietene, avansați pas cu pas, până când obiceiurile voastre se vor afla în armonie cu legile vieții și ale sănătății. Acela care a învins în pustia ispitei declară: „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.”

– *The Youth's Instructor*, 16 iulie 1903

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. A mai fost vreodată vreun tânăr sau tânără mai crunt ispitiți decât au fost Daniel și prietenii lui? _____
Care a fost ispita lor? _____
2. Ce au înțeles ei că trebuie să facă pentru a rezista ispitei? (două lucruri) _____

Ce ar trebui să facă tinerii și tinerele care au dorința de a lua atitudine așa cum a făcut-o Daniel? _____

3. Care sunt oamenii capabili să îndeplinească cele mai multe lucruri în războiul împotriva necumpătății? _____
4. Ce pot face ca să fie plăcuți lui Isus tinerii și tinerele care pretind a crede adevărul pentru acest timp? _____

5. De care fapte nu le va fi rușine discipolilor lui Isus _____
6. Sintetizați refuzul satisfacerii apetitului pervers (patru cuvinte). _____

Sintetizați păcătuirea și răsfațul cu alimente și băuturi dăunătoare (patru cuvinte). _____

7. Ce anume îi face pe îngeri să se bucure? _____

Capitole de credință

Un profesor lipsește de la ore—partea 1

de pastorul Scott Griswold

„Ar a lipsit Leng de la școală”, s-a îngrijorat mama lui. „L-am căutat peste tot și, în cele din urmă, l-am găsit jucându-se cu prietenii lui. Și nu-mi place cu cine s-a împrietenit. Dacă nu facem ceva, chiar va avea probleme.”

Tată lui Leng clătină din cap: „Nu știu ce să fac cu el. Pur și simplu nu ascultă.”

La finalul anului școlar, acești doi părinți s-au dus la școala lui Leng ca să-l verifice. În caietul de școală pentru tot anul, avea trecute doar două lecții. Știau că trebuie să facă ceva; în caz contrar, acesta ar fi ajuns la fel de sărac ca părinții lui.

Cumva, au intrat în legătură cu școala **ASAP's Feed and Read** și au fost foarte recunoscători că au putut să-i găsească lui Leng un loc cu profesori dedicați și un mediu iubitor. Însă avea el să stea la ore sau avea să lipsească la fel ca înainte?

Lui Leng îi plăcea mult noua școală. A început să se descurce și să fie bun la scris și la matematică. Într-o zi a apărut la biserica unde celor mai mulți elevi le plăcea să meargă în fiecare sâmbătă. I-a plăcut și lui Leng. Nu a trecut mult și de-abia aștepta să deschidă Biblia și să participe la discuții. Pastorul Hang Dara, care se ocupa de școală, a văzut potențialul lui Leng. „Ai vrea să înveți să predici?”, l-a întrebat. Bineînțeles, dar putea?

Acum, acest băiat care cândva fusese un delinquent neascultător era hotărât să devină pastor într-o bună zi. Ce anume putuse să transforme un băiat astfel? Este dragostea lui Dumnezeu ce se revarsă asupra elevilor prin profesori dedicați, asemănători Domnului Hristos.

Unul dintre aceștia este Socheat, un bărbat care preda la clasa a cincea. Socheat spune: „Obişnuiam să fiu la fel ca Leng, să nu merg la școală, să-mi fac părinții să se îngrijoreze în timp ce pierdeam vremea cu prietenii mei. Dumnezeu m-a ajutat să mă schimb, iar acum pot să-i ajut și pe acești copii.”

Socheat nu ne-a spus cum a devenit creștin, dar ne-a vorbit despre un eveniment care i-a transformat cu adevărat caracterul – care l-a făcut acel tip de persoană care poate acum să ajute băieți ca Leng.

Era în semestrul întâi al primului an la facultate. Cumva, cu toate muștrările și insistențele părinților, reușise să facă liceul. Acum, avea acest zel puternic de a deveni profesor și era nerăbdător să studieze. Problema era că unul dintre cursurile principale avea loc vineri seara.

Fiind un creștin adventist de ziua a șaptea, știa că

Dumnezeu Creator pusese deoparte ca sfântă ziua a șaptea a săptămânii, de vineri seara până la apusul soarelui sâmbăta seară. De când devenise creștin, se hotărâse să-și onoreze Creatorul lăsând munca și școala la o parte pentru douăzeci și patru de ore.

Dar cum ar fi putut să lipsească de la oră în fiecare săptămână și în același timp să treacă? Conta cu adevărat? Era atât de important? Lui Socheat îi plăcea să se închine lui Dumnezeu și Îi era atât de recunoscător lui Isus deoarece murise pentru nenumăratele păcate pe care le comisese. Știa că porunca păzirii Sabatului se găsea chiar în centrul Celor Zece Porunci și nu dorea să-și întristeze Salvatorul prin nesupunere.

Așa că a ales să meargă la biserică în fiecare vineri seară ca să se închine. Între timp, numărul de absențe a crescut. În cele din urmă, a fost chemat în biroul directorului. „Care e problema, Socheat? Nu poți continua să studiezi aici dacă nu mergi la o oră esențială. Ai putea foarte bine să te oprești.”

Directorul nu i-a dat șansa să explice nimic. Pur și simplu l-a dat afară din birou.

„Cui i s-a dat mult, i se va cere mult și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult.”
(Luca 12:48)

CONTRA CURENTULUI

2 - 8 iulie

„Viața nouă care îi face pe bărbați și pe femei asemenea Domnului Hristos trebuie trăită. Trebuie să înotăm împotriva curentului răului.”

DANIEL — capitolul doi

Text de memorat | Daniel 2:23

Pe Tine, Dumnezeul părinților mei, Te slăvesc și Te laud că mi-ai dat înțelepciune și putere și mi-ai făcut cunoscut ce Ți-am cerut noi, căci ne-ai descoperit taina împăratului!

SECȚIUNEA I

Pe vremea când Daniel a fost luat ostatic, în Babilon era împărat Nebucadnețar. Sub conducerea lui, Babilonul s-a ridicat la înălțimea notorietății unui imperiu mondial și a ajuns „podoaba împăraților” (Isaia 13:19).

Prin cuceririle lui, Nebucadnețar a mărit mult regatul Babilon, adăugând acestuia națiuni importante, precum cele ale Tirului, Iudeei și Egiptului. Pe parcursul domniei lui, a guvernat cu înțelepciune popoarele cucerite. El a căutat să adune la palatul lui cele mai strălucite minți ale lumii.

Împăratul Nebucadnețar era profund religios, slăvind zeii Babilonului. Pentru el, era evident că aceștia erau mai măreți decât zeii celorlalte națiuni, ținând cont că le cucerise.

El și-a transformat uriașa capitală într-o cetate magnifică și puternic fortificată. „Sub domnia împăratului Nebucadnețar, Babilon a ajuns regatul cel

mai bogat și mai puternic de pe pământ. Bogățiile și splendoarea lui au fost portretizate vag de pana inspirată” (*The Youth's Instructor*, 29 septembrie 1903).

Fiind un gânditor și un om atent, Nebucadnețar s-a întrebat ce se va întâmpla cu regatul lui după ce el o să moară. Avea să dureze o veșnicie? Aveau urmașii lui să crească gloria regatului până ce o să cucerească întreaga lume? Sau într-o bună zi Babilonul va fi distrus?

Într-o noapte, Nebucadnețar stătea în patul lui, gândindu-se la aceste întrebări. În noaptea aceea, Dumnezeu cerurilor i-a răspuns, dezvăluindu-i viitorul într-un vis impresionant.

“Domnul lucra în regatul Babilon și dădea lumină celor patru tineri evrei, pentru ca ei să-l reprezinte lucrarea înaintea națiunii idolatre.

—*The Youth's Instructor*, 8 septembrie 1903

DIN CUPRINS:

C-28

Daniel, capitolul doi

O schimbare providențială

Înțelepciune adevărată

Un profesor lipsește de la ore – partea a 2-a

De obicei, Dumnezeu dă vise profetice profeților. De ce, atunci, a dezvăluit viitorul unui împărat păgân? La fel ca în cazul lui Iosif, care i-a interpretat visele lui Faraon, această ocazie a fost o oportunitate folosită de Dumnezeu pentru a-Și manifesta puterea și superioritatea față de toate celelalte zeități și pentru a da de gol pretențiile înțelepților. De asemenea, era o ocazie perfectă pentru a-l pune pe împărat în legătură cu un slujitor al Dumnezeului cerurilor.

Când Nebucadnețar s-a trezit după ce a avut acest vis, a încercat din greu să și-l amintească, dar nu a putut. Totuși, avea impresia profundă că visul avea o mare semnificație. Era atât de tulburat, încât nu a putut să se culce la loc. „Împăratul a poruncit să cheme pe vrăjitori, pe cititorii în stele, pe descântători și pe caldeeni ca să-i spună visele. Ei au venit și s-au înfățișat înaintea împăratului. Împăratul le-a zis: «Am visat un vis; duhul îmi este tulburat și aș vrea să știu visul acela»” (Daniel 2:2,3).

Nebucadnețar îi respecta pe acești oameni. Ei pretindeau că au puteri supranaturale. Dacă ar fi fost într-adevăr în legătură cu zeități, nu le-ar fi dezvăluit

ele și acest secret? Spre dezamăgirea împăratului însă, ei au răspuns: „Veșnic să trăiești, împărate! Spune robilor tăi visul și-ți vom arăta tâlcuirea lui!” (Daniel 2:4).

Nebucadnețar a hotărât să testeze veridicitatea pretențiilor lor, insistând ca ei să îi spună visul pe care îl uitase. Dacă ei ar fi putut să dezvăluie secretul, ar fi știut că se putea încrede în interpretarea lor și i-ar fi răsplătit cu generozitate. Dar dacă nu puteau să-i spună visul, atunci va ști că nu aveau puteri supranaturale și avea să-i pedepsească pentru că erau niște escroci. „Împăratul a luat iarăși cuvântul și a zis caldeenilor: «Mi-a scăpat din minte lucrul acela. Dacă nu-mi veți face cunoscute visul și tâlcuirea lui, veți fi făcuți bucăți și casele voastre vor fi prefăcute într-un morman de murdării. Dar, dacă-mi veți spune visul și tâlcuirea lui, veți primi de la mine daruri și răsplătiri și mare cinste. De aceea, spuneți-mi visul și tâlmăcirea lui!” (Daniel 2:5,6).

Ce va face Nebucadnețar când oamenii în care s-a încrezut îl vor dezamăgi, iar lipsa de valoare a religiei lui va fi expusă?

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Înțelepții lui Nebucadnețar s-au neliniștit. Când i-au cerut din nou să le spună visul, împăratul s-a iritat. Ei nu păreau să creadă că el îl uitase. Împăratul începu să suspecteze că ei îl mințiseră tot timpul în privința capacității lor de a dezvălui secretele. Știa că, dacă le-ar fi dat timp, ei ar fi scornit o minciună credibilă. Așa că nu le-a dat niciun pic de timp la dispoziție și a cerut să primească informații imediat.

„Dacă deci nu-mi veți spune visul, vă așteaptă pe toți aceeași soartă, fiindcă vreți să vă înțelegeți ca să-mi spuneți minciuni și neadevăruri până se vor schimba vremurile. De aceea, spuneți-mi visul, ca să știu dacă sunteți în stare să mi-l și tâlcuiți” (Daniel 2:9).

Această concluzie era una rezonabilă. Dar magicienii și astrologii de la curtea împăratului nu știau de Dumnezeul cerurilor. Știau în schimb că nu puteau să facă ce le solicitase împăratul și au încercat să-i arate lui Nebucadnețar că solicitarea lui nu era rațională. „Caldeenii au răspuns împăratului: «Nu este nimeni pe pământ care să poată spune ce cere împăratul; de aceea niciodată niciun împărat, oricât de mare și puternic ar fi fost, n-a cerut așa ceva de la niciun vrăjitor, cititor în stele sau caldeean! Ce cere împăratul este greu; nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zei, a căror locuință nu este printre muritori!»” (Daniel 2:10,11).

Nebucadnețar a fost surprins să descopere că fusese înșelat atât de mult timp. A fost mai mult decât dezamăgit: „Împăratul s-a mâniat și s-a supărat foarte tare. A poruncit să piardă pe toți înțelepții Babilonului” (Daniel 2:12).

Aveți grijă când sunteți surprinși și dezamăgiți. În astfel de momente este ușor să vă înfuriați și să acționați insensibil. Cât despre împărat, acesta a reacționat exagerat, poruncind ca toți înțelepții să fie omorâți. Dumnezeu, însă, a folosit ocazia pentru a face bine. Dumnezeu poate folosi până și hotărârile rele pentru a face lucruri bune. În sensul acesta, Pavel a scris: „Căci n-avem nicio putere împotriva adevărului, ci pentru adevăr” (2 Corinteni 13:8). „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” (Romani 8:28).

“Slujitorii lui Dumnezeu nu înalță rugăciuni
în zadar. Ei L-au onorat, iar în timpul lor de
strămtorare, Dumnezeu îi va onora.”

—*The Youth's Instructor*, 1 septembrie 1903

În acest caz, rezultatul a fost promovarea religiei lui Daniel. Caracterul lui a avut ocazia să strălucească. Când Arioc a venit la Daniel să execute decretul cu moartea, acesta „a vorbit cu minte și judecată”. El i-a cerut lui Arioc o explicație.

După aceea, Daniel s-a dus la împărat și a cerut un timp – exact ceea ce Nebucadnețar refuzase să le ofere celorlalți înțelepți. Daniel a promis că, dacă îi va fi onorată cererea, îi va spune împăratului ceea ce voia să știe. O asemenea îndrăzneală și încredere, prin contrast cu răspunsul dat de magicieni, și anume că

nimeni nu poate să facă ceea ce cerea împăratul, l-au impresionat pe Nebucadnețar. El a fost de acord să-i dea timp lui Daniel. Voia cu adevărat să afle ce visase.

Daniel nu a irosit deloc acel timp prețios. S-a dus acasă și acolo s-a rugat împreună cu prietenii lui spirituali. Ei L-au rugat pe Dumnezeu să le salveze viețile dezvăluindu-le secretul împăratului. Care a fost rezultatul rugăciunilor lor stăruitoare? „După aceea i s-a descoperit lui Daniel taina într-o vedenie în timpul nopții. Și Daniel a binecuvântat pe Dumnezeul cerurilor” (Daniel 2:19). Rugăciunea de mulțumire a lui Daniel, care se găsește în Daniel 2:20-23, este un model de închinare demn de imitat. În rugăciune, Daniel vorbește despre ceea ce face Dumnezeu și înțelepciunea Sa, precum și despre controlul Lui asupra evenimentelor umane.

Cred că îngerii se minunează de cât de puțin ne rugăm! Având la dispoziție o astfel de putere, nu ar trebui să ne rugăm mai des în timpul zilei? Și nu ar trebui să ne arătăm recunoștința sinceră atunci când Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre?

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Dumnezeu a permis desfășurarea acestor evenimente pentru a atrage atenția oamenilor din Babilon. Sigur că întâmplările erau povestite de la unul la altul, iar poporul era cuprins de frenezie în legătură cu visul uitat al împăratului, cu eșecul sfătuitoarelor împărătești și cu condamnarea lor la moarte.

Dimineața, Arioc l-a dus în grabă pe Daniel la palatul lui Nebucadnețar. Probabil că au ajuns fix la timp, căci Biblia spune că „Arioc a dus *degrabă* pe Daniel înaintea împăratului” (Daniel 2:25). Arioc a încercat să-și asume o parte din merit pentru rezolvarea misterului, afirmând cu mândrie: „Am găsit... un om care va da împăratului tâlcuirea!”

Nebucadnețar, însă, era un abil judecător de caractere și a ignorat lăudăroșenia lui Arioc. Întorcându-se spre Daniel, el a trecut direct la subiect: „Ești tu în stare să-mi spui visul pe care l-am visat și tâlcuirea lui?” (versetul 26).

În momentul acela, tensiunea a atins cote dramatice la curte. Pentru toți cei care așteptau încordați răspunsul lui Daniel, liniștea era dureroasă.

Daniel a început să vorbească, însă nu a răspuns imediat la întrebare. În loc de aceasta, a evidențiat ignoranța oamenilor prin comparație cu înțelepciunea

Dumnezeului din ceruri. „Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare s-o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă” (versetele 27, 28).

Plin de uimire, Nebucadnețar a ascultat cum Daniel îi dezvăluia chiar gândurile pe care le avusese înainte să viseze. „În patul tău, împărate, ți-au venit în minte gânduri cu privire la cele ce vor fi după aceste vremuri” (versetul 29).

Diferența dintre smerenia lui Daniel și mândria lui Arioc era izbitoare, căci Daniel căuta să mute atenția de la propria persoană: „Dacă mi s-a descoperit taina aceasta, nu înseamnă că este în mine o înțelepciune mai mare decât a tuturor celor vii” (versetul 30).

După aceea, Daniel i-a spus lui Nebucadnețar că Dumnezeu i-a dezvăluit secretul viitorului din două

motive: mai întâi, ca să salveze viețile lui Daniel și ale prietenilor lui, care făceau parte din „programul de protecție a martorilor” al lui Dumnezeu, iar în al doilea rând, ca să răspundă întrebării împăratului.

Pe Dumnezeu Îl interesează întrebările noastre și este dispus să ne răspundă la ele. El ne face următoarea invitație: „Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști” (Ieremia 33:3).

Sfârșitul întâmplării a fost că, în loc ca Daniel și prietenii lui să fie omorâți, ei au fost promovați în

funcții de conducere ale provinciei Babilon – capitala întregului imperiu! Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. El poate face ca perspectivele cele mai descurajatoare să fie pline de împliniri.

Mai mult, El dorește să facă la fel și pentru noi. „Când ne prindem prin credință de puterea Lui, El va acționa și va schimba în mod minunat perspectivele cele mai lipsite de speranță, cele mai descurajatoare. Va face acest lucru pentru gloria Numelui Său” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 10).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Nebucadnețar era un om foarte religios. Îl făcea acest lucru asemenea Domnului Hristos? _____
Ce le-a spus Pavel unor oameni foarte religioși că ar trebui să facă? Faptele 17:22,23,30 _____
De ce nu este de ajuns să fim foarte religioși? De ce nu poate Dumnezeu să-i salveze pe oameni doar în baza sincerității lor? _____

SECȚIUNEA II

2. Cum a dat pe față Dumnezeu lipsa de valoare a religiei babiloniene? _____
3. Care este subiectul rugăciunii lui Daniel în Daniel 2:20-23? _____
Enumerați câteva lucruri pentru care Daniel Îl laudă pe Dumnezeu. _____
Care sunt unele dintre lucrurile pentru care Îi aduceți laude lui Dumnezeu? Psalmii 33:1 _____

SECȚIUNEA III

4. Daniel a avut grijă să-L slăvească pe Dumnezeu. Cum a făcut Iosif același lucru? Geneza 41:14-16 _____
Cum putem să-L onorăm pe Dumnezeu pentru înțelepciunea și priceperea noastră? _____
5. Care este aspectul cel mai lipsit de speranță și mai descurajator din viața voastră în prezent? _____
Cum a transformat Dumnezeu alte situații aparent lipsite de speranță?
Geneza 45:4-13 _____
2 Împărați 4:1-7 _____
Marcu 2:1-12 _____
„Tatăl nostru cerească are o mie de căi pe care ne poate veni în ajutor și despre care nu știm nimic. Aceia care se călăuzesc după principiul că slujirea și cinstirea lui Dumnezeu trebuie să fie ținta supremă vor constata că necazurile pier și că înaintea lor se deschide o cărare netedă” (*Viața lui Iisus*, p. 172).

Studiu suplimentar: *Profeți și regi*, pp. 491-502

Miracole din viața mea

— partea a 28-a, de John N. Loughborough

O schimbare providențială

La un alt consiliu din Battle Creek, ținut între data de 28 septembrie și data de 1 octombrie, s-a luat hotărârea să mă întorc în Wisconsin, iar fratele White să țină întâlniri la New York și Ohio.

În consecință, fiecare am început să facem planuri, dar în seara zilei de 6 octombrie, fratele White, împreună cu fratele Cornell au venit la mine acasă, pe strada Champion St., și mi-a spus: „Mă simt ciudat în legătură cu călătoriile propuse. Nu mă simt liber să merg în Est și nu știu ce înseamnă aceasta.”

După ce am înălțat mai multe rugăciuni serioase, ne-am ridicat de pe genunchi cu mintea complet schimbată: el cu convingerea că trebuie să meargă spre vest, iar eu că ar trebui să merg spre est. Ne-am schimbat destinațiile fără să avem nicio cunoștință despre starea lucrurilor din Vest. Când fratele White a ajuns în Mauston, Wisconsin, a descoperit un fanatism teribil în curs de dezvoltare. Eu nu aveam niciun pic de experiență în privința fanatismului și nu știam cum să mă confrunt cu acest fenomen. Fratele White însă, având experiență, a știut cum să lucreze eficient cu acești oameni.

În timpul acestui turneu, Domnul i-a dat fratelui White un vis impresionant. În timp ce se ruga pentru cauza Evangheliei în Battle Creek, i-a apărut în minte micul său copil, în vârstă de aproximativ șase săptămâni, aflat într-o mare suferință din cauza unei inflamații la cap. În noaptea următoare, a visat despre problemele a trei bănci din Battle Creek, la care redacția revistei *Review* depusese fonduri pentru ridicarea unei alte clădiri. De asemenea, l-a văzut în vis pe un bancher, despre care se considera că stă cel mai bine din punct de vedere financiar, vânzând pantofi uzați într-o clădire veche, dărăpănată.

I-a scris soției sale că se temea pentru sănătatea copilului. I-am înmănat scrisoarea doamnei White și, în timp ce o citea, s-a uitat în jos la copilul plinuț, care râdea, și a spus: „Nu cred că l-ar numi pe copil foarte bolnav dacă l-ar vedea acum.” În noaptea aceea, copilul a făcut o criză de erizipel și în două zile avea ambii ochi umflați și nu-i putea deschide. La cererea doamnei White, i-am trimis o telegramă lui Lovias Hall: „Spune-i fratelui White să vină acasă imediat. Copilul este foarte bolnav.” Când fratele White a ajuns la casa lui Eli Wick din Clyde, Illinois, a întrebat dacă primise vreo telegramă. El a spus: „Nu mă aștept să-mi termin treaba aici. Aștept o telegramă de acasă prin care să fiu anunțat că copilul meu este foarte bolnav.” Zece minute mai târziu, Lovias Hall s-a dus cu mașina cu depeșă, iar fratele White a plecat imediat acasă.

Când l-am întâlnit la tren, prima lui întrebare a fost despre copil. Apoi a povestit visul despre bănci și a întrebat dacă am vreo temere că acestea nu sunt instituții sigure. Fiind asigurat că nu e cazul, a spus că va cumpăra piatră, cărămidă, cherestea și altele pentru noua clădire, precum și hârtie pentru revista *Review*, ca să scoată astfel toți banii asociației din bănci, căci era încredător că acestea aveau să falimenteze. Copilul a murit la scurt timp după întoarcerea fratelui White și toate băncile au falimentat.

De Sabat, în data de 12 ianuarie 1861, împreună cu frații Waggoner, Smith, White și soția lui, am participat la consacrarea bisericii din Parkville, Michigan. La sfârșitul predicii fratelui White, soția lui a lansat un îndemn emoționant. În timp ce s-a așezat pe scaun, a fost luată într-o viziune care a durat aproximativ douăzeci de minute. Biserica era aglomerată, iar atmosfera era una într-adevăr solemnă. Printre cei prezenți era și doctorul Brown, un medium spiritist și puternic din punct de vedere fizic. El declarase că viziunile doamnei White se datorau medierii unui duh și că, dacă ea avea o viziune când era și el prezent, ar putea să o scoată din această stare într-un minut.

Fratele White i-a invitat pe toți cei care doreau să facă acest lucru să vină să o examineze în timp ce era în viziune. Cineva a lansat provocarea: „Domnule doctor, mergeți și faceți cum ați spus că veți face.” White a întrebat apoi: „Este un doctor aici? Suntem întotdeauna de acord ca doctorii să o examineze pe doamna White când e în viziune.”

Doctorul a început destul de curajos, dar înainte să ajungă la jumătatea distanței spre doamna White, s-a făcut livid ca un mort și a început să tremure ca o frunză. A fost îndemnat să continue și să facă examinarea. De îndată ce a terminat, s-a îndreptat rapid spre ușă și a apucat clanța ca să iasă. Cei care se aflau lângă el l-au împiedicat spunându-i să se întoarcă și să facă așa cum a zis.

Fratele White, văzând că doctorul încearcă să iasă pe ușă, a spus: „Ar vrea doctorul să-și prezinte observațiile audienței?” Acesta a răspuns: „Inima și pulsul ei sunt regulate, dar corpul nu prezintă nici cea mai mică urmă că ar respira.” Apoi, fiind într-o stare de mare tulburare, a apucat din nou clanța ușii. Cei din apropiere l-au întrebat: „Despre ce este vorba, doctore?” „Numai Dumnezeu știe!”, a răspuns. „Lăsați-mă să ies de aici!”

Conexiunea istorică

Înțelepciune adevărată

Evenimentele profetice asociate din visul lui Nebucadnețar au avut consecințe pentru el, dar visul i-a fost luat, pentru ca înțelepții să nu-i dea o interpretare falsă. Lecțiile din vis au fost date de Dumnezeu pentru aceia care trăiesc în zilele noastre.

Incapacitatea înțelepților de a spune visul este o reprezentare a limitelor înțelepților din prezent, care, neavând înțelepciune și discernământ de la Cel Preaînalt, sunt incapabili să înțeleagă profețiile. Chiar dacă e posibil să fi învățat din știința lumii, omul care nu ascultă ca să audă ceea ce spune Domnul în cuvântul Său și care nu își deschide inima pentru a primi acest cuvânt, ca să-l poată da și altora, nu este un reprezentant al Dumnezeului din ceruri. Nu sunt mulți oameni importanți și învățați pe acest pământ care să primească cu bucurie adevărul ce duce la viața veșnică, deși adevărul va fi proclamat tuturor.

Tinerii și tinerele pot obține cea mai înaltă educație pământească, și totuși pot fi ignorați față de primele principii care i-ar face locuitori ai Împărăției lui Dumnezeu. Învățarea umană nu ne poate califica pe niciunul dintre noi ca să intrăm în Împărăția cerurilor. Prin urmare, locuitorii Împărăției Domnului Hristos nu sunt acceptați datorită aspectului și nici datorită ceremoniilor, sau a studierii îndelungate a cărților. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” Membrii împărăției Domnului Hristos sunt membre ale trupului Său, El Însuși fiind capul. Ei sunt fii și fice aleși ai lui Dumnezeu, „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt”, ca ei să aducă laude Celui care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.

Scripturile Vechiului și Noului Testament trebuie să fie studiate în fiecare zi. De cunoașterea și înțelepciunea lui Dumnezeu are parte elevul care este un învățacel constant al căilor și lucrărilor Lui. Biblia trebuie să fie lumina noastră, educatorul nostru. Când tinerii și tinerele învață să creadă că Dumnezeu trimite roua, ploaia și lumina soarelui din ceruri,

făcând vegetația să înflorească, când ei își dau seama că toate binecuvântările vin de la El și că mulțumițiile și laudele Lui spre El trebuiesc îndreptate, atunci ei vor fi îndrumați să-L recunoască pe Dumnezeu în toate căile lor și se vor achita cu fidelitate de datoriile lor în fiecare zi; Dumnezeu va fi în gândurile lor. Atunci ei vor putea să aibă încredere în El în privința zilei de mâine și vor evita îngrijorarea neliniștită ce aduce nefericire în viața atâtor oameni. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.”

Mulți tineri și tinere, vorbind despre știință, caută o înțelepciune mai presus de ceea ce este scris; ei caută să explice prin ceva aflat la nivelul înțelegerii lor finite care sunt căile și lucrările lui Dumnezeu; dar toate acestea nu reprezintă decât un eșec mizerabil. Adevărata știință și inspirație sunt într-o armonie perfectă. Falsa știință este ceva independent de Dumnezeu. Este o ignoranță pretențioasă.

Una dintre cele mai mari rele care au însoțit căutarea cunoașterii, cercetarea științei, este că aceia care se angajează în aceste cercetări pierd prea des din vedere caracterul divin al religiei pure și nealterate. Înțelepții lumești au încercat să explice, pe principii științifice, influența Duhului lui Dumnezeu asupra inimii. Cel mai mic pas în această direcție va conduce mintea în labirinturile scepticismului. Religia Bibliei este pur și simplu misterul dumnezeirii; nicio minte umană nu o poate înțelege pe deplin și este cu totul de neînțeles pentru o inimă nepocăită.

Consacrându-se slujirii lui Dumnezeu, tinerii și tinerele nu vor ajunge să aibă o minte slabă sau inefficientă. Pentru mulți, educația înseamnă cunoașterea cărților; dar „temerea de Domnul este începutul înțelepciunii”. Cel mai mic copil care Îl iubește pe

Dumnezeu și se teme de El este mai mare în ochii Lui decât cel mai talentat și mai învățat om care neglijează problema mântuirii personale. Tinerii și tinerele care își consacră inimile și viețile lui Dumnezeu se pun în legătură cu Izvorul întregii înțelepciuni și al excelenței.

Dacă tinerii vor învăța de la Învățătorul ceresc, așa cum a făcut Daniel, ei vor ajunge să cunoască singuri că temerea de Domnul este, într-adevăr, începutul înțelepciunii. După ce au construit astfel o fundație sigură, ei vor putea, la fel ca Daniel, să transforme cât se poate de bine fiecare privilegiu și oportunitate și se vor ridica la orice înălțime în ceea ce privește realizările intelectuale. Consacrându-se lui Dumnezeu și având ocrotirea harului Său și influența însușitoare a Duhului Său Sfânt, ei vor manifesta o putere intelectuală mai profundă decât cea simplă, lumească.

Învățarea științei prin interpretările date de oameni echivalează cu obținerea unei false educații. Pentru a învăța despre Dumnezeu și despre Isus Hristos, pe care L-a trimis, înseamnă să înveți știința

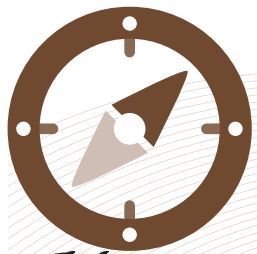
Bibliei. Cei cu inima curată Îl văd pe Dumnezeu în fiecare lucrare a providenței, în fiecare fază a adevăratei educații. Ei recunosc prima atingere a luminii ce radiază de la tronul lui Dumnezeu. Cerul comunică pentru aceia care vor primi primele raze ale cunoașterii spirituale.

Elevii din școlile noastre trebuie să ia aminte la cunoașterea lui Dumnezeu ca la lucrul cel mai important dintre toate. Această cunoaștere poate fi obținută doar prin studiul Scripturilor. „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. Căci este scris: «Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți și voi nimici priceperea celor pricepuți».... Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii, și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii.... Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: «Cine se laudă să se laude în Domnul.»»

– *The Youth's Instructor*, 24 noiembrie 1903

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Comparați înțelepții din vremea lui Nebucadnețar cu înțelepții din ziua de azi. _____
2. Sunt tineri care pot avea parte de cea mai înaltă educație pământească, și totuși vor fi ignoranți într-o anumită privință; care este aceasta? _____
3. Ce anume îi va îndruma pe tineri și tinere să-L recunoască pe Dumnezeu în toate căile lor, îndeplinindu-și îndatoririle zilnice cu credincioșie? _____
4. Care este una dintre cele mai mari rele care au însoțit căutarea cunoașterii și cercetarea științei? _____
5. Cine este mai important în ochii lui Dumnezeu decât cei mai talentați și cei mai învățați oameni care neglijează problema mântuirii personale? _____
6. Cum pot tinerii și tinerele să construiască o fundație sigură și să transforme cât se poate de bine orice privilegiu și oportunitate? _____
7. Ce este falsa educație? _____
Care este știința Bibliei? _____
8. La ce anume ar trebui să ia aminte mai mult decât la orice altceva elevii din școlile noastre? _____
Cum poate fi obținută această cunoaștere? _____

Capitole de credință

Un profesor lipsește de la ore — partea a 2-a

de pastorul Scott Griswold

Socheat s-a gândit: *O să mă rog toată ziua.* „Părinte, te rog atinge inima acestui om. Ajută-l să mă lase să studiez în continuare.” În noaptea aceea s-a hotărât să se întoarcă la școală de parcă nu se întâmplase nimic.

Dar directorul l-a văzut și l-a chemat în biroul lui. „Spune-mi, de ce ai lipsit de la atât de multe ore? Nu îți place subiectul? Ai ceva cu profesorul?”

Socheat înălță repede o rugăciune în inima lui, apoi răspunse: „Nu, domnule. Nu studiez vineri seara deoarece cred în Isus și vreau să mă supun Lui, să păzesc Sabatul sfânt așa cum cere El în Biblia Lui. Sâmbăta este singura zi pe care El a binecuvântat-o și începe când apune soarele vineri seară.

Directorul a fost surprins. „Te aștepți să fac o excepție pentru tine? Să-ți permit să lipsești de la ore? Niciunul dintre ceilalți elevi creștini din această școală nu a cerut vreodată așa un tratament special!”

Socheat încercă să explice că erau denominațiuni diferite, cu credințe diferite, dar că adventiștii de ziua a șaptea cred că Isus și ucenicii Lui au păzit și ei Sabatul și că acesta este un semn important al credinței unei persoane în Creatorul ei.

Directorul l-a ascultat cu atenție. „Cred că înțeleg ce spui, dar trebuie să știi că va trebui să alegi între ziua ta sfântă și această universitate bună.”

Socheat i-a răspuns plin de respect: „Îmi pare rău, domnule director. Chiar vreau mult să studiez la școală aceasta, dar dacă trebuie să aleg între ea și Sabat, voi continua să păzesc Sabatul.”

„Chiar vrei să spui că vei alege să păzești ziua ta sfântă și vei pierde ocazia unei mari educații?”, l-a întrebat directorul privindu-l lung.

„Atât e de importantă pentru mine. Dar vă rog, domnule, nu puteți găsi o cale să mă ajutați și pe mine cu situația aceasta?”

Bărbatul a rămas tăcut vreo zece minute. Socheat le-a resimțit ca fiind cele mai lungi zece minute din viața

lui. Apoi, brusc, a fost trimis afară. Socheat a rătăcit pe holuri, așteptând și punându-și întrebări. L-a văzut pe profesorul care ținea acel curs intrând în biroul directorului. Aceștia au stat un timp îndelungat acolo. Ce urma

să se întâmple? Ce avea să facă dacă o să-i fie spulberat visul de a ajunge profesor? „Doamne, te rog. Fă acest lucru pentru Tine, nu pentru mine. Vreau să fac asta pentru că eu cred în Tine și am încredere în Tine, ca Prietenul și Creatorul meu. Te rog, rezolvă situația aceasta.”

Dintr-odată, ușa biroului s-a deschis. „Intră, Socheat, și ia loc. Am hotărât să nu-ți luăm în considerare absențele dinainte pentru notă. Cât timp studiezi aici, poți să-ți păzești Sabatul. Dar dacă un examen pică într-o vineri seară sau într-o sâmbătă, de tine depinde să faci aranjamente cu profesorii tăi ca să dai examenul într-o altă zi.”

Socheat nu făcu nicio mișcare. Auzea bine? Putea să termine facultatea! S-a ridicat și i-a mulțumit directorului și profesorului iar și iar. Următorii patru ani, Socheat a umblat pe holuri liber să păzească Sabatul lui Dumnezeu pentru că luase atitudine și și-a pus încrederea în Dumnezeu.

Sunt atât de recunoscător să am așa un profesor care îi pregătește pe tineri să-I slujească lui Dumnezeu în școlile noastre **Feed and Read**. Îmi place să vizitez aceste școli și să-i încurajez atât pe profesori, cât și pe elevi în activitățile lor. Dacă veți dori să vă alăturați în a ajuta la îndeplinirea acestui lucru, vă rog să mergeți la adresa **asapministries.org** și să căutați secția „Educație” la „Proiecte”. Acolo aveți ocazia să trimiteți daruri mici, precum și sponsorizări.

Vreau să am aceeași loialitate față de Dumnezeu cum a avut Socheat. Voi nu vreți?

Socheat

CONTRA CURENTULUI

9 - 15 iulie

„Viața nouă care îi face pe bărbați și pe femei asemenea Domnului Hristos trebuie trăită. Trebuie să înotăm împotriva curentului răului.”

Daniel capitolul doi – PROFETIA

Text de memorat | Daniel 2:28

Dar este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă.

SECȚIUNEA I

După cum am văzut în lecția anterioară, Dumnezeu i-a dat împăratului Nebucadnețar un vis important. Prin acest vis i-a dezvăluit secretele viitorului. Daniel i-a spus: „Este în ceruri un Dumnezeu... care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă... Cel ce descoperă tainele ți-a făcut cunoscut ce se va întâmpla” (Daniel 2:28,29).

Acest vis nu a fost doar pentru Nebucadnețar, căci „lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeuului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie” (Deuteronomul 29:29).

În visul lui, Nebucadnețar a văzut un idol impresionant din metal. „Tu, împărate, te uita și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare și de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta și înfățișarea lui era înfricoșătoare. Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă;

fluierile picioarelor, de fier; picioarele, parte de fier și parte de lut” (Daniel 2:31-33).

După aceea, Daniel povestește cu însuflețire cum a fost distrus chipul într-un mod violent: o piatră măreață dezlipită dintr-un munte a izbit picioarele chipului, făcându-le praf și pulbere. După ce vântul a suflat pleava metalică, piatra „s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul” (Daniel 2:35).

Daniel a explicat apoi interpretarea visului, începând cu capul de aur. Observați cum l-a condus cu politețe pe Nebucadnețar să recunoască faptul că îi

“Regii și reginele își ocupă tronurile la momentul stabilit. Ei cred că își îndeplinesc propriul scop, dar în realitate îndeplinesc voia Domnului.”

— *The Youth's Instructor*, 1 decembrie, 1903

DIN CUPRINS:

C-29

Daniel, capitolul doi – profetia

Dovezile inspirației divine

Degradare morală

Nu mai sunt sclavă – partea 1

este dator Dumnezeuului din ceruri: „Tu, împărate, ești împăratul împăraților, căci Dumnezeu cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă. El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului și te-a făcut stăpân peste toate acestea: tu ești capul de aur!” (Daniel 2:37,38).

Cu două nopți înainte, Nebucadnețar mersese la culcare întrebându-se ce se va întâmpla cu regatul lui după ce o să moară. Prin urmare, ceea ce a spus Daniel în continuare trebuie să fi fost de un interes special pentru el. „După tine, se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă și care va stăpâni peste tot pământul. Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți” (Daniel 2:39,40).

Observați succesiunea: aur, argint, bronz, fier. Chiar dacă fiecare metal ce urmează este mai puternic decât cel dinainte, este în același timp și mai lipsit de valoare. Cu toate că împărățiile creșteau în putere,

deveneau și mai nelegiuite și mai corupte. Avem o lecție importantă în această profeție. Mărimea nu egalează valoarea. În Psalmul 18, versetul 35, David spune: „Îndurarea Ta mă face mare.”

Al patrulea imperiu, chiar dacă a fost destul de puternic ca să zdrobească toate celelalte regate, avea să fie împărțit în cele din urmă în multe popoare mai mici – unele slabe, iar altele puternice; iar acestea nu aveau să se unească niciodată.

Daniel a încheiat spunând următoarele: „Dar, în vremea acestor împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic. Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâini și care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeu cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat și tâlcuirea lui este temeinică” (Daniel 2:44,45).

SECȚIUNEA II

Dacă ați mai studiat această profeție mai înainte, știți că cele patru imperii din Daniel 2 sunt Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma. V-ați gândit însă vreodată cât de incredibilă este această profeție?

Pentru noi, cei care privim în urmă cu 2 600 de ani, nu pare foarte special să știm că alte imperii vor urma în cele din urmă Babilonului. Dar câte detronări de imperii vor exista după Daniel? Două sau cinci? Opt? Dacă ați fi un profet fals și ați vrea să amânați momentul când veți fi dați de gol, nu ați spune că vor fi doar patru imperii succesive, ci șazeci sau chiar o sută de imperii.

Numai că profeția biblică nu este un joc al ghicirii. Profeția este exactă. Aceasta este una din dovezile majore ale preciziei și acurateței Bibliei. Dumnezeu numește capacitatea de a prevedea viitorul o dovadă că El este adevăratul Dumnezeu. „Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este niciunul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit” (Isaia 46:9,10).

Cărțile de istorie arată că profeția din Daniel s-a îndeplinit. Împărăția Babilonului a fost înlocuită de cea medo-persană. A urmat apoi Grecia, condusă de Alexandru cel Mare, iar după aceea Roma, care a fost

înlocuită de o colecție de conducători tribali, devenind în cele din urmă Europa modernă, reprezentată de picioarele din fier și lut. În ciuda eforturilor repetate de a unifica Europa prin războaie sau alianțe, acest lucru nu a avut succes niciodată – nici în timpul lui Charles al V-lea, al lui Napoleon ori al lui Hitler.

Câteodată părea că eforturile lor vor avea succes. De exemplu, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Hitler a reușit să cucerească foarte repede mai multe țări europene. Planul lui era să ridice al Treilea Reich, care să dureze 1 000 de ani. Studenții profeției Bibliei au știut însă că planurile lui Hitler nu aveau cum să se împlinească; în visul lui Nebucadnețar nu a existat un al cincilea imperiu.

Un astfel de student a fost Franz Hasel. Fiind înrolat în armata lui Hitler la începutul războiului, el a câștigat în cele din urmă respectul căpitanului lui și a primit o poziție responsabilă în cadrul companiei, unde se știa bine că era un student al Bibliei.

Cu o anumită ocazie, când compania lor staționa pe teritoriul Rusiei, la mai bine de 1 600 km de casă,

“Profeția a dezvăluit înălțarea și căderea marilor imperii ale pământului: Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma... Fiecare a avut o perioadă de probă, a eșuat, gloria i s-a stins, puterea i-a scăzut, iar locul i-a fost luat de altă putere.”
— *Educație*, p. 177

căpitanul, un fost profesor de istorie, l-a chemat pe Hasel în camera lui și i-a cerut să-i explice anumite pasaje din Biblie. Într-un moment de pauză în conversație, Hasel l-a întrebat cu tact pe căpitan dacă este dispus să verifice exactitatea unor fapte despre care citise în Biblie. Bineînțeles, căpitanul a fost de acord.

Drept urmare, Hasel a descris în detaliu profeția din Daniel 2. După mai mult de trei ore, căpitanul, plin de uimire, a fost de acord că totul se întâmplase exact așa cum prevăzuse Biblia. Apoi, referindu-se la picioarele din fier și lut, a întrebat repede ce înseamnă acestea. Hasel i-a declarat plin de încredere că Hitler

nu avea cum să reușească; Germania lupta într-un război pe care îl pierduse.

În urma acestui studiu, căpitanul a început să raționalizeze combustibilul în secret, ca să aibă destul când va începe în cele din urmă retragerea. Astfel, a salvat viețile multor bărbați din compania lui.

Profeția biblică este exactă și de încredere. „Tot ce se construiește pe autoritatea omenească va fi distrus, dar ceea ce este ridicat pe cuvântul de neschimbat al stâncii lui Dumnezeu vă dăinui veșnic” (*Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 38).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Profeția din Daniel 2 trasează o schiță de bază a istoriei lumii din timpul lui Nebucadnețar până la venirea Domnului Isus Hristos. Așa cum vom vedea în lecțiile viitoare, Daniel a primit mai multe viziuni suplimentare, conținând multe alte detalii despre viitor.

Cum stau lucrurile cu Babilon, Medo-Persia, Grecia, Roma și regatele separate? A vrut Dumnezeu cu adevărat ca imperiile acestea să conducă? Care a fost planul original al lui Dumnezeu? Pentru a afla, trebuie să ne întoarcem în vremea lui Avraam.

Care a fost scopul lui Dumnezeu când a ales familia lui Avraam? El dorea să binecuvânteze întreaga lume cu cele mai bune daruri ale cerurilor. Dumnezeu Și-a dezvăluit marea Sa putere și mila plină de tandrețe urmașilor lui Avraam. El a încredințat națiunii Israel legile Sale înțelepte, astfel încât să poată păzi și păstra adevărul. El le-a dat serviciul de jertfe, pentru ca ei să-i poată învăța și pe alții calea salvării prin credința în Isus Hristos. Israeliții urmau să descopere caracterul lui Dumnezeu și să dea invitația Evangheliei întregii lumi.

„În felul acesta, lumina cerului avea să strălucească peste o lume cuprinsă de întuneric și un glas avea să fie auzit chemând toate popoarele să se întoarcă de la idolatrie la slujirea viului Dumnezeu” (*Profeți și regi*, p. 3).

Planul lui Dumnezeu pentru Israel a fost unul frumos. Israel urma să se extindă de la teritoriul lor original din Canaan. Aceia care Îl respingeau pe Dumnezeu urmau să fie izgoniți. Mulți oameni, totuși, urmau să fie atrași la Dumnezeu; așa cum s-a întâmplat cu Rahav și Rut, și aceștia se vor alătura israeliților. „Pe măsură ce numărul copiilor lui Israel avea să crească, ei urmau să-și extindă hotarele, până când împărăția lor avea să cuprindă lumea” (*Idem*, p. 4). Cât de diferită ar fi fost istoria lumii dacă Israel ar fi rămas credincios lui Dumnezeu!

Numai că Israel a eșuat. „L-au jefuit de slujirea pe care le-o cerea și i-au lipsit și pe semenii lor de îndrumarea religioasă și de un exemplu sfânt” (*Idem*, p. 4). Plin de răbdare, Dumnezeu le-a trimis profet după profet, rugând Israelul să se întoarcă la El, dar poporul nu a vrut. În cele din urmă, nu a mai fost posibil să se împlinească planul original pe care l-a avut Dumnezeu pentru Israel. Locuitorii lui Israel și Iuda au fost duși în captivitate, iar „cununa luată de la Israel a ajuns în mod succesiv la imperiile babilonian, medo-persan, grec și roman” (*Educație*, p. 93).

Dumnezeu are un plan bun pentru viațile noastre, un plan prin care alți oameni vor fi binecuvântați și vor ajunge să aibă cunoștință de Dumnezeu. Haideți să nu repetăm greșelile tragice făcute de aceste împărății! Haideți să ne integrăm acum în Împărăția cerului și să ne hotărâm să fim ca Daniel – pentru a împlini scopul lui Dumnezeu în viațile noastre, dându-I lui Dumnezeu slujirea pe care I-o datorăm și dând oamenilor din jur un exemplu sfânt, arătându-le care este calea către Mântuitorul. Apoi, când în sfârșit va veni Împărăția veșnică a lui Dumnezeu, nu vom face parte dintre cei lipsiți de evlavie, care „sunt ca pleava pe care o spulberă vântul” (Psalmii 1:4).

Cât de minunat este că Împărăția veșnică a lui Dumnezeu nu va fi o dinastie în care tatăl moare și

fiul urmează la conducere. În această împărăție nu vor avea loc războaie și nici preluări cu forța ale guvernelor. „Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârși și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic” (Daniel 2:44).

Totul se va întâmpla exact cum a profetizat Daniel. Chiar înainte de venirea lui Isus, acest strigăt victorios va răsună în ceruri: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor!” (Apocalipsa 11:15).

Nu vreți și voi să faceți parte din împărăția aceasta? Nu merită să o ratăm pentru nimic în lume.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Citiți cu atenție Daniel 2:31-45. Faceți o schiță sau un desen care să ilustreze această profecție – atât ceea ce a văzut împăratul Nebucadnețar, cât și interpretarea visului – și folosiți-le ca să explicați această profecție unui frate sau prieten mai mic decât voi. _____
2. Cum se leagă Amos 3:7 de profecția din Daniel 2? _____

SECȚIUNEA II

3. De ce este profecția o dovadă atât de importantă a inspirației Bibliei? Isaia 41:23; 46:9,10 _____
De ce credeți că multe studii de evanghelizare și biblice încep cu această profecție? _____
4. Numiți alte evenimente pe care Dumnezeu le-a prevestit cu acuratețe. _____
5. Cum au ajutat Hitler, Napoleon și alții ca ei la dovedirea adevărului biblic? _____

SECȚIUNEA III

6. Ce reprezintă piatra din Daniel 2? 1 Corinteni 10:4; Isaia 28:16; Luca 20:17,18 _____
7. Citiți Daniel 2:44. Enumerați patru căi prin care este diferită Împărăția lui Dumnezeu de celelalte împărății precedente. _____
8. Care sunt cerințele pentru a deveni cetățeni ai Împărăției cerurilor?
Matei 25 _____
1 Corinteni 6:9-11; Galateni 5:19-24 _____
Apocalipsa 21:7, 8, 27 _____

Studiu suplimentar: *Educație*, pp. 173-184

Miracole din viața mea

— partea a 29-a, de John N. Loughborough

Dovezile inspirației divine

După ce a ieșit din viziune, sora White s-a ridicat și a spus: „Nu există nicio persoană aici care să fi visat vreodată necazul ce va veni asupra acestui pământ. Oamenii iau peste picior secesiunea Carolinei de Sud, dar tocmai mi s-a arătat că un număr mare de state se vor alătura acestui stat și va avea loc un război teribil.

„În această viziune am văzut marile armate ale combatanților pe câmpul de luptă. Am auzit bubuitul tunului și am văzut morți și oameni murind în toate părțile...”. Apoi, privind încet spre cei aflați în biserică, a continuat: „În această casă sunt oameni care își vor pierde fiii în acest război.”

Sora White a avut această viziune cu doar trei luni înainte să fie tras primul foc la Fort Sumter. Lângă podium stătea judecătorul Osborne, a cărui soție păzea Sabatul. Lângă el era domnul Shelhouse, proprietarul unei mari fabrici de lână; ambii aveau poziții de conducere în Partidul Republican. Când doamna White a spus ce va urma, s-au uitat la mine și au clătinat din cap.

La un an distanță de momentul când am vorbit în aceeași biserică, acești doi bărbați au stat din nou împreună. Subiectul meu de discuție avea legătură cu darurile spirituale. Pentru a ilustra darul manifestat de sora White, m-am referit la viziunea din 12 ianuarie 1861. De data aceasta, acești bărbați nu au mai clătinat din cap, ci plângeau cu lacrimi amare, cu fețele ascunse în batistă. Vai! Unul dintre ei își pierduse singurul fiu în război. Celălalt pierduse un fiu pe câmpul de luptă, iar un alt fiu se afla într-o închisoare din Sud. Frații de la biserică din Parkville mi-au spus mai târziu că se știa de alte șase sau șapte persoane de acolo care își pierduseră fiii în război.

În luna septembrie a anului 1862, Conferința din Michigan a ținut prima sa ședință la Monterey. Aici a fost prezentată pentru prima dată ideea ca bisericile să fie primite în conferințe, deoarece membrii au fost votați în biserici. La această conferință a fost adoptat și un plan de plată a pastorilor cu o sumă săptămânală pentru serviciile lor. Conferința din Michigan pentru anul care se încheia stabilise salarii variind de la 4 la 7 dolari pe săptămână.

În luna octombrie a aceluiași an, Moses Hull, care era considerat un bun orator, a purtat o discuție în

Paw Paw, Michigan, cu un renumit spiritist pe nume Jamieson. Cu această ocazie, Hull a căzut parțial sub influența iluziei satanice. Pe data de 5 noiembrie, mai multe persoane s-au adunat la mine acasă pentru a vorbi cu el. La sfârșitul intervenției, am înălțat mai multe rugăciuni și, în timp ce era în genunchi, doamna White a fost luată în viziune. Unele dintre lucrurile pe care le-a văzut în acel moment sunt consemnate în *Mărturii*, vol. 1, p. 426 (în orig.).

Vecinul meu de alături, domnul Diagneau, nu o văzuse niciodată în viziune și a încercat mai multe teste pentru a se convinge că nu respira, că nu știa nimic din ceea ce se întâmpla în jurul ei și că era controlată de o putere superioară.

Domnul Diagneau era un om puternic, fiind zidar de meserie. În timp ce era în viziune, doamna White își strângea mâinile la piept, iar el nu a reușit, nici în urma unui mare efort, să ridice suficient un deget pentru a-și pune degetul mare și arătătorul între degetul și mâna ei. Aproape în clipa următoare, ea și-a desfăcut mâinile, mișcându-și cu grație brațul și mâna spre subiectul pe care părea să-l privească.

În timp ce își ținea brațul întins, fratele White a spus: „Frate Diagneau, pare să fie o mișcare ușoară asta pentru dumneavoastră, așa un om puternic; probabil o să-i îndoiiți cu ușurință brațul. Puteți să încercați dacă doriți. Atunci el și-a pus genunchiul lui în îndoitura cotului ei și, apucând brațul întins cu ambele mâini, a tras înapoi cu toată puterea, fără să reușească să o îndoiaie deloc. El a comentat: „Aș putea să încerc la fel de bine să îndoii o bară de fier.” Înainte ca el să încheie propoziția, brațul ei trecu grațios înapoi la piept, cu o forță care făcu să-i alunece picioarele pe podea în timp ce încerca să se opună. El a recunoscut imediat că există o forță supraomenească în legătură cu această viziune, pentru că știa bine că doamna White era o femeie cu o sănătate delicată.

Conexiunea istorică

Degradare morală

Neprihănirea înalță un popor, dar păcatul este o ocară pentru orice om.” Chipul arătat lui Nebucadnețar reprezintă degradarea puterii și slavei împărățiilor pământești, dar și degradarea religioasă și morală în rândul locuitorilor acestor împărății. Pe măsură ce popoarele Îl uită pe Dumnezeu, acestea ajung să aibă o moralitate din ce în ce mai decăzută.

Babilonul a fost distrus pentru că, în perioada sa de prosperitate, L-a uitat pe Dumnezeu și a atribuit slava prosperității de care a avut parte realizărilor omenești.

Împărăția medo-persană a avut parte de mânia cerului deoarece în acest imperiu legea lui Dumnezeu a fost călcată în picioare. Oamenii nu aveau în inimă teamă de Dumnezeu. Influențele dominante în Medo-Persia erau nelegiuirea, blasfemia și corupția.

Împărățiile care au urmat au fost chiar și mai josnice și mai corupte. Acestea s-au degradat deoarece au renunțat la supunerea față de Dumnezeu. Pe măsură ce L-au uitat, au început să coboare tot mai mult pe scala valorii morale.

Vastul Imperiu Roman s-a sfărâmat în bucăți, iar din ruinele lui s-a ridicat Biserica Romano-Catolică, această mare putere. Biserica aceasta s-a lăudat cu infailibilitatea ei și cu religia ei ereditară. Dar religia aceasta este o teroare pentru toți cei care sunt familiarizați cu secretele tainei fărădelegii. Unii preoți din aceste biserici își mențin superioritatea ținându-i pe oameni în ignoranță față de voia lui Dumnezeu, așa cum este ea dezvăluită în Scripturi.

Păcatul este acela care distruge popoarele astăzi. Sunt chiar și mulți lideri religioși din întreaga lume care nu au o bună cunoaștere în ceea ce-L privește pe Dumnezeu. Mulți dintre cei ce pretind că sunt protestanți nu au credința în cuvântul lui Dumnezeu pe care Luther a avut-o în primele zile ale Reformei. Ei au părăsit vechile repere și au ajuns să depindă de ceremonii și de ritualuri de formă pentru a compensa lipsa lor de puritate și de pietate, de blândețe și de smerenie, descoperite în supunerea față de Dumnezeu.

Nu există un standard adevărat de neprihănire în

afară de cel dat de legea lui Dumnezeu. Prin supunerea față de lege, intelectul se întărește, iar conștiința este luminată și sensibilizată. Tinerii și tinerele trebuie să obțină o înțelegere clară a legii lui Dumnezeu. Ei nu trebuie lăsați să umble orbește după îndrumarea omenească. Marile repere profetice pe care Însuși Dumnezeu le-a stabilit arată că respectul față de autoritatea lui Dumnezeu este singurul drum care trebuie urmat cu certitudine.

Aceia care iubesc legea lui Dumnezeu și i se supun vor avea parte de încercări și de ispite; dar dacă speră, se roagă și se încred în cuvântul Lui, vor putea spune asemenea lui Pavel: „Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.”

Dragi prieteni, tineri și tinere, v-ați predat cu totul lui Dumnezeu ca să îndepliniți voia Lui? Sunteți voi transformați de harul Domnului Hristos? Unii pretind a fi una cu Isus Hristos, în timp ce lucrarea lor specială este să anuleze legea lui Dumnezeu. Veți accepta afirmațiile lor? Cum veți deosebi slujitorii adevărați ai lui Dumnezeu de profeții falși despre care Domnul Isus Hristos a spus că vor apărea pentru a înșela mulți oameni? Acesta este singurul mod prin care vă puteți testa caracterul – prin legea sfântă a lui Dumnezeu.

Noi trăim într-o perioadă importantă a istoriei acestui pământ. Conflictul final se află înaintea noastră. Vedem lumea coruptă de locuitorii ei. Agenții lui Satana au făcut din pământ o scenă pentru grozăvii pe care nicio limbă nu le poate descrie. Popoarele pretind

că sunt creștine și duc războaie și varsă sânge. Desconsiderarea legii lui Dumnezeu a avut rezultatul scontat.

„Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul.” „Întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului.”

Între cei care sunt loiali legii lui Dumnezeu și cei care o disprețuiesc va avea loc un conflict tăios. Biserica a dat mâna cu lumea. Evlavia față de legea lui Dumnezeu a fost distrusă. Conducătorii religioși au învățat ca doctrină porunci omenesti. La fel cum a fost în zilele lui Noe, va fi și în zilele acestea.

Totuși, va reuși dominația celor ce încalcă legea să îi facă pe credincioșii care au respectat poruncile lui Dumnezeu să se unească cu puterile pământului, în încercarea de a anula legea?

Fiecare dintre noi vom fi supuși acestui test. Există doar două părți. Dragi prieteni, de care parte vreți să fiți?

“Marile repere profetice pe care Însuși Dumnezeu le-a stabilit arată că drumul respectului față de autoritatea lui Dumnezeu este singurul drum care trebuie urmat cu certitudine.”

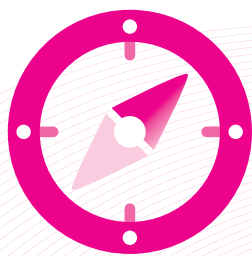
ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce altceva a mai reprezentat visul lui Nebucadnețar în afară de degradarea puterii și gloriei împărățiilor pământești? _____
2. Ce face ca popoarele să aibă o moralitate îndoielnică? _____
3. Descrieți cum s-a întâmplat acest lucru cu Babilon, Medo-Persia și Roma. _____

4. Ce anume distruge popoarele în ziua de azi? _____
5. Descrieți acțiunile mai multor conducători religioși din lumea întreagă. _____
6. Descrieți pe cei mulți care pretind că sunt protestanți. _____

7. Care este efectul supunerii intelectului și conștiinței față de legea lui Dumnezeu? _____

8. Care este singurul drum care poate fi urmat cu certitudine? _____
9. Cum puteți să faceți diferența dintre falșii profeți și slujitorii lui Dumnezeu? _____
10. Între care două grupuri va avea loc un conflict tăios? _____
11. Citiți din nou ultimul paragraf al acestui articol și răspundeți cu grijă la ultima întrebare. _____

Capitole de credință

Nu mai sunt sclavă — partea 1

de pastorul Scott Griswold

Sophia trase tare de funia ce atârna de nasul celui mai mare bivol de apă al părinților ei. Picioarele i se afundaseră în nămol. Se simțea bine. De asta bivolul nu voise să iasă afară din iaz. Era prea cald. Animalul gras stătea locului și rumega.

Sophia și-ar fi dorit și ca viața ei să fie atât de simplă. Deși era doar o fetiță care trăia într-un sat din Cambodgia, avea multe îngrijorări pe cap. Iubea școala și ar fi mers zilnic la cursuri dacă părinții ei s-ar fi putut lipsi de ea. Ajunsese în clasa a cincea. Dar ei erau foarte săraci. Știa că părinții ar fi retras-o dacă ar fi avut ocazia să aibă un job plătit. Apoi, un pastor pe nume Seng Sam lăsa o angajare să aibă grijă de mama lui bătrână. A plătit-o și a lăsat-o să meargă la școală. Șase ani au trecut ca în zbor. În tot acest timp a învățat despre Isus și despre Dumnezeu, care o aude și îi răspunde la rugăciuni.

Într-o zi, pastorul sosi și îi spuse Sophiei cu părere de rău: „Nu-mi mai permit să mă folosesc de ajutorul tău.”

Părinții au trimis-o într-un oraș ca să caute de lucru. În curând, a primit de lucru ca profesoară. Lucra diminețile, iar după-amiezile încerca din răspuțuri să termine clasa a douăsprezecea. Era mult prea greu. După șase luni, a trebuit să renunțe. Avea nevoie de încă 500 de dolari ca să reușească să ajungă la absolvire.

Până atunci, părinții ajunseseră să fie convinși că educația era cu adevărat importantă. „Nu te îngrijora”, i-au spus, „vom vinde câțiva bivoli de apă și o să termini școala.”

Sophia a zâmbit. Poate că la urma urmelor animalele alea grase și înămolite aveau să o ajute să ajungă undeva în viață! Pentru familia ei a fost un sacrificiu uriaș, dar tot nu era de ajuns. Profesorii solicitau costuri suplimentare ca să facă pregătire și să se asigure că o să treacă examenul. Avea nevoie de încă 500 de dolari.

Sora Sophiei a început să lucreze ca să o ajute să facă rost de banii necesari. Odată, când Sophia s-a dus acasă în vizită, a aflat că sora ei avea o tumoare. În loc să-și cheltuie banii pe tratament, ea trimisese toți banii ca să termine Sophia școala. Sophia nu avea cum să accepte asta. A insistat ca sora ei să urmeze tratamentul.

Astfel, proiectul școlar al Sophiei s-a oprit. De data aceasta avea să găsească o slujbă bine plătită. Atunci a

ÎNDEPLINEȘTE-ȚI MISIUNEA!

• Uită-te la podcastul nostru săptămânal •

FII INSPIRAT de povestirile misionare ale lui Scott Griswold.

DESCOPERĂ strategiile lui Dumnezeu pentru a îndeplini nevoile cele mai mari ale acestei lumi, pentru ca suferința lumii să ia sfârșit.

<https://www.reachtheworldnextdoor.com/>

<https://www.youtube.com/channel/UCHhow97R9u-pjIn-tTjwjeQ>

auzit de o familie cambodgiană înstărită, care căuta o dădacă. Părea oportunitatea perfectă. Tot ce trebuia să facă era să supravegheze un copil de doi ani. A primit slujba, și-a luat rămas-bun de la familie și s-a dus la oraș.

Tatăl era un om de afaceri. Nu a trecut mult timp și a anunțat că vor merge toți la Singapore într-o călătorie de cumpărături — o mare călătorie de cumpărături! Timp de o lună jumătate au tot făcut cumpărături, câteodată chiar și până la trei dimineața.

Sophia era epuizată. Într-o noapte de-abia mai putea vedea de oboseală. „Du pachetele astea la mașină”, i-a comandat bărbatul. Le-a pus unul peste altul și a coborât scările. Magazinul avea 150 de etaje. În cele din urmă, a găsit mașina, a îngrămădit cumpărăturile înăuntru și s-a întors. Dar unde trebuia să ajungă? Nu putea să-și dea seama. Se pierduse. I-au trebuit câteva ore ca să-i găsească, iar ei nu erau deloc mulțumiți. Au țipat la ea și au împins-o ca pe un animal.

În cele din urmă, s-au întors în Cambodgia. „Vreau să renunț”, le-a spus, „vreau să merg acasă.”

„Nu poți să renunți!” a urlat cuplul. „Dacă renunți va trebui să plătești 300 de dolari pentru încălcarea contractului.” (va urma)

CONTRA CURENTULUI

16 - 22 iulie

„Viața nouă care îi face pe bărbați și pe femei asemenea Domnului Hristos trebuie trăită. Trebuie să înotăm împotriva curentului răului.”

CREDINCIOS ÎN timpul încercărilor grele

Text de memorat | Apocalipsa 12:11

Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.

SECȚIUNEA I

Nebucadnețar, împăratul păgân, a rămas uimit de puterea Dumnezeului din ceruri. În timp ce niciunul dintre înțelepții lui nu a fost capabil să-i spună ce visase, Dumnezeu lui Daniel nu doar că i-a dezvăluit secretul, ci i-a și schițat evenimentele viitoare până la sfârșitul vremurilor.

Împăratul crezuse că zeitățile lui erau mai puternice decât Dumnezeul lui Iuda, o națiune pe care el o cucerise. Acum însă, a realizat că Dumnezeul captivilor evrei era suprem. „Împăratul a vorbit lui Daniel și a zis: «Cu adevărat, Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor și Domnul împăraților și El descoperă tainele, fiindcă ai putut să descoperi taina aceasta!»” (Daniel 2:47).

Dar Nebucadnețar nu-L cunoștea foarte bine pe Dumnezeul din cer. Cu toate că pe moment inima i se înmuiase, el nu s-a predat complet. Cu trecerea timpului, ambiția, mândria și prosperitatea l-au

făcut să se întoarcă la închinarea idolatră cu un și mai mare zel.

Înțelepții, plini de invidie și ură la adresa celor patru captivi evrei ce fuseseră promovați în poziții de onoare, au profitat de dorința lui Nebucadnețar de a fi adulat și i-au sugerat să înalțe un chip din aur, argint, bronz și fier, precum cel din vis, căruia să i se închine cu toții. „Acest plan, pus la cale în consiliul Satanei, a fost conceput ca să-i oblige pe cei trei tineri evrei să se supună legilor umane, aflate în directă opoziție cu legile lui Iehova” (*Semnele timpului*, 2 septembrie 1897).

“ Profetul Daniel și cei trei prieteni ai lui sunt exemple ilustre a ceea ce până și tinerii pot deveni atunci când se unesc cu Dumnezeul înțelepciunii. ”

—*The Youth's Instructor*, 21 mai, 1903

DIN CUPRINS:

C-30

Credincios în timpul încercărilor grele

Mărturii de actualitate

O integritate fermă

Nu mai sunt sclavă – partea a 2-a

Împăratului i-a plăcut ideea lor. Și-a amintit, totuși, ce spusese Daniel despre o împărăție inferioară care avea să ajungă la putere după el și, cu cât s-a gândit mai mult la asta, cu atât mai puțin îi plăcea ideea. Așa că s-a hotărât să facă *întregul* chip din aur.

Astfel, a construit cel mai impresionant idol din lume. Piedestalul pe care fusese înălțat se afla la aproape 30 de metri deasupra închinătorilor. Chipul a fost conceput ca să-i uimească pe privitori. Împăratul a poruncit să cheme „pe dregători, pe îngrijitori și pe cârmuitori, pe judecătorii cei mari, pe vistiernici, pe legiuitori, pe judecători și pe toate căpeteniile ținuturilor, ca să vină la sfințirea chipului” (Daniel 3:2).

Când a sosit toată lumea, un crainic i-a informat care sunt așteptările împăratului. „Iată ce vi se poruncește, popoare, neamuri, oameni de toate limbile! În clipa când veți auzi sunetul trâmbiței, cavalului, chitarei, alăutei, psaltirii, cimpoiului și a tot felul de instrumente de muzică, să vă aruncați cu fața la pământ și să vă închinați chipului de aur” (Daniel 3:4,5).

Iar în cazul în care cineva nu se va închina noului idol, împăratul era gata să-l forțeze să respecte dorințele

lui: oricine îndrăzne să nu se supună avea să fie ars de viu într-un cuptor încins. În mulțimea aceea de persoane publice stăteau și Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Aceștia înțelegeau datoria oamenilor de a se supune guvernării.

În cartea Romani, capitolul 13, versetele 1 și 2 stă scris: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte, căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotrivește stăpânirii se împotrivește rânduielii puse de Dumnezeu, și cei ce se împotrivesc își vor lua osânda.”

Dumnezeu se așteaptă să ne supunem legilor guvernelor noastre, chiar dacă asta înseamnă să facem lucruri ce nu ne plac, cum ar fi plățirea taxelor sau să mergem cu viteza legală. Dar niciun guvern nu are dreptul de a controla relația dintre oameni și Creatorul lor, sau să le spună cetățenilor cum sau cui să se închine. Iar dacă legile unei națiuni intră în conflict cu legea lui Dumnezeu, datoria noastră este clară: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Faptele 5:29).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Închinarea la acest idol inaugura o nouă religie în Babilon. La fel ca toate religiile false, era o pervertire a adevărului. Era o religie necreștină care lăsa pe dinafară Stânca din visul lui Nebucadnețar. Era o religie care avea în centrul ei omul, concentrându-se asupra idolului în locul Stâncii ce a distrus idolul, și înălța împărăția oamenilor în loc de Împărăția lui Dumnezeu.

Muzica are o influență profundă asupra noastră și este o parte importantă a închinării, iar Nebucadnețar nu a trecut-o cu vederea. Idolului trebuiau să i se închine în sunetul a „tot felul de instrumente de muzică” (Daniel 3:5). Închinarea la idol nu era opțională; oricine nu se închina chipului avea să fie executat imediat prin ardere (vezi Daniel 3:6).

Când a început muzica, doar trei oameni din mulțimea aceea de oameni au rămas în picioare. „Dumnezeul lor era Împăratul împăraților și Domnul domnilor, iar ei erau hotărâți să-I slujească Lui cu orice preț” (*Semnele timpului*, 2 septembrie 1897).

Când înțelepții invidioși au raportat nerăbdători că cei trei evrei nu s-au supus, Nebucadnețar i-a chemat la el și le-a mai dat o șansă ca să se închine chipului de aur, amenințând că-i va omorî prin foc dacă nu se vor supune. Apoi a lansat și o provocare: „Și care

este dumnezeul acela care vă va scoate din mâna mea?” (Daniel 3:15).

Cei trei tineri au declarat hotărâți și cu respect: „Iată, Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins și ne va scoate din mâna

“ Fiți loiali și onești, și Dumnezeu, care a umblat în cuptorul de foc cu cei trei evrei..., va fi cu voi. Prezența Lui vă va oferi confort și vă va susține. ”

—*The Youth's Instructor*, 12 iulie 1904

ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!” (Daniel 3:17,18).

Nebucadnețar a fost cuprins de o furie teribilă văzând că voința lui era desconsiderată. El a poruncit să fie încălzit cuptorul de șapte ori mai tare. În acest moment de criză, Șadrac, Meșac și Abed-Nego nu au șovăit.

Ei și-au amintit făgăduința Domnului transmisă prin profetul Isaia: „Dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde” (Isaia 43:2). Ei aveau încredere că Dumnezeu îi putea salva.

Această întâmplare a fost păstrată pentru beneficiul nostru. La sfârșitul timpului, poporul lui Dumnezeu se va confrunta cu un test similar. „Istoria se va repeta. Religia falsă va fi înălțată. Prima zi a săptămânii, o zi obișnuită de lucru, neavând nimic sfânt, va fi instituită asemenea chipului din Babilon. Toate neamurile,

limbile și popoarele vor primi porunca de a se închina acestui sabbat fals” (*Semnele timpului*, 6 mai 1897).

În acel timp, conducătorii civili vor încerca să forțeze ascultarea și să-i distrugă pe toți cei care refuză să se conformeze. „Încercările și persecuția vor veni pentru toți aceia care, ascultând de Cuvântul lui Dumnezeu, vor refuza să se închine acestui sabbat fals. Violența este ultima măsură a fiecărei religii false. La început, încearcă să atragă, cum a făcut-o împăratul din Babilon, cu puterea muzicii și a spectacolului exterior. Dacă aceste metode de atracție, inventate de oameni inspirați de Satana, nu reușesc să-i facă pe oameni să se închine chipului, flăcările flămânde ale cuptorului erau pregătite să-i consume. La fel va fi și acum” (*Idem*).

Cum ne putem pregăti pentru acel timp? Învățând să ne încredem în făgăduințele lui Dumnezeu acum și printr-o supunere credincioasă lui Dumnezeu în lucrurile mici în fiecare zi.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Infuriat, Nebucadnețar a poruncit ca toți cei trei evrei să fie imediat aruncați în cuptorul incandescent. Soldați tineri și puternici i-au legat pe cei trei bărbați și i-au aruncat în cuptorul încins. În momentul în care cei trei evrei „au căzut legați în mijlocul cuptorului aprins”, „flacăra i-a ucis pe toți oamenii care îi aruncaseră în el pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego” (vezi Daniel 3:23,22).

Pentru o clipă, Nebucadnețar s-a simțit triumfător. A privit cu curiozitate ca să vadă cât de repede aveau să fie incinerați cei trei tineri. Apoi „a văzut ceva ce probabil a crezut că trebuie să fie o iluzie. S-a făcut livid și, acoperindu-și ochii cu mâna, și-a îndreptat privirea spre cuptor, uitându-se cu un interes crescut. Nu toate s-au deslușit la fel de repede precum și-a dat seama împăratul despre rezultatul proiectului său crud” (*Semnele timpului*, 6 mai 1897).

În Biblie stă scris: „Atunci, împăratul Nebucadnețar s-a înspăimântat și s-a sculat repede. A luat cuvântul și a zis sfetnicilor săi: «N-am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legați?» Ei au răspuns împăratului: «Negreșit, împărate!» El a luat iarăși cuvântul și a zis: «Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului și nevătămați, și chipul celui de al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei!»” (Daniel 3:24,25).

Nebucadnețar a fost receptiv în fața manifestării puterii lui Dumnezeu. Apropiindu-se pe cât îndrăzneală de cuptor, el a strigat cu o voce puternică: „Șadrac,

Meșac și Abed-Nego, slujitorii Dumnezeului celui Preaînalt, ieșiți afară și veniți încoace!” (Daniel 3:26). După ce au ascultat de chemare și au ieșit, oficialii s-au înghesuit în jurul lor și i-au cercetat, uimiți că focul arsesese doar frânghiile cu care fuseseră legați.

Bineînțeles, mărșul chip de aur a fost dat uitării. Slava lui nu era nimic prin comparație cu puterea Dumnezeului celui viu.

Atunci Nebucadnețar a spus: „Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor!” (Daniel 3:28). De asemenea, a dat un decret ca oricine avea să vorbească împotriva Dumnezeului din ceruri să fie aspru pedepsit, „pentru că nu este niciun alt dumnezeu care să poată izbăvi ca El” (Daniel 3:29).

Apoi, numeroșii conducători ai guvernului s-au întors la casele lor. „Ce întâmplare minunată!” aveau să

spună cu toții! Și astfel, pentru că trei tineri iudei au fost credincioși în fața morții, cunoștința despre adevărul Dumnezeu s-a răspândit în întregul Imperiu Babilonian. S-a arătat din nou că Satana n-are „nicio putere împotriva adevărului, ci pentru adevăr” (2 Corinteni 13:8), deoarece „toate lucrurile lucrează împreună pentru binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8:28).

În înțelepciunea Sa, Dumnezeu intervine câteodată și își salvează slujitorii de la a fi condamnați și executați de către cei nelegiuiți. În alte ocazii, nu o face. Isus a spus: „Veți fi dați în mâinile lor până și de părinții, frații, rudele și prietenii voștri; și vor omorî pe mulți dintre voi. Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu. Dar niciun păr din cap nu vi se va pierde” (Luca 21:16-18).

În fiecare situație, putem avea pe deplin încredere că Dumnezeu ne va oferi puterea de care avem nevoie. „Și puterea ta să țină cât zilele tale! El trece pe ceruri ca să-ți vină în ajutor, trece cu măreție pe nori. Dumnezeu cel veșnic este un loc de adăpost și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare” (Deuteronomul 33:25-27).

Indiferent care sunt încercările sau ispitele cu care vă confrunțați astăzi, încredeți-vă în Dumnezeu că vă va oferi harul de care aveți nevoie ca să fiți onești și loiali față de Salvatorul vostru. Pentru poporul lui Dumnezeu, ultima eliberare va fi garantată la a doua venire a lui Isus.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. De ce, după ce a conștientizat măreția lui Dumnezeu, Nebucadnețar s-a întors la închinarea la idoli? (Daniel 2:47). Evrei 2:1-3 _____
 2. Cum le-a spus Dumnezeu israeliților să se raporteze la Nebucadnețar? Ieremia 27:5-9 _____
De ce, totuși, Șadrac, Meșac și Abed-Nego au ales să nu se supună lui Nebucadnețar? Exodul 20:3-6 _____

- Care ar trebui să fie atitudinea noastră față de guvernarea civilă? Matei 22:21; Faptele 5:29 _____

SECȚIUNEA II

3. Își salvează Dumnezeu oamenii întotdeauna de la persecuție și moarte? Ieremia 26:20-24; Faptele 7:54-60 _____
Enumerați alte exemple biblice. _____
4. Cum ar trebui să acceptăm ideea că Dumnezeu câteodată își salvează în mod miraculos oamenii de la suferință și câteodată nu? *Tragedia veacurilor*, pp. 47, 48 (în orig.) _____
5. Ce lecții include această relatare pentru oamenii lui Dumnezeu care trăiesc la sfârșitul vremurilor? _____

SECȚIUNEA III

6. În ce fel a semănat primul răspuns al lui Nebucadnețar cu răspunsul lui Faraon? Compară Daniel 3:15 cu Exodul 5:2. Scoateți în evidență și încăpățânarea continuă a lui Faraon față de dorința lui Nebucadnețar de a ceda înaintea lui Dumnezeu. _____

7. Nebucadnețar l-a recunoscut pe Isus din prima când l-a văzut. Cum de s-a întâmplat asta? Ar putea fi posibil ca o persoană care ajunge să vă cunoască să-l recunoască pe Isus într-o bună zi pentru că l-a văzut în voi? _____

Studiu suplimentar: *Profeți și regi*, pp. 503-513 (în orig.); *Sfințirea vieții*, pp. 34-41

Miracole din viața mea

— partea a 30-a, de John N. Loughborough

Mărturii de actualitate

La data de 24 noiembrie 1862, au avut loc două întâlniri la aceeași oră, în casa lui William Wilson din Greenville, cu scopul de a organiza două biserici. Întâlnirea pentru biserica din Greenville a fost condusă de domnul și doamna White, iar fratele Byington și cu mine am ținut întâlnirea pentru biserica din West Plains într-o altă cameră.

În timp ce eram ocupați cu lucrările preliminare, o puteam auzi pe doamna White din cealaltă cameră. Aveam unele dificultăți când, tocmai la momentul oportun, doamna White a deschis ușa și a spus: „Frate Loughborough, privind acest grup, văd că am mărturii pentru unele dintre persoanele prezente. Când vei fi gata, voi intra și le voi vorbi.” Întrucât acesta era tocmai momentul când aveam nevoie de ajutor, ea ni s-a alăturat. În afară de fratele Byington și de mine, ea mai știa numele la doar trei persoane din cameră. Ceilalți îi erau străini, exceptând faptul că i-au fost prezentați în viziune.

Când s-a ridicat să vorbească, a spus: „Va trebui să mă scuzați pentru că, neștiindu-vă numele, vă voi descrie personalitatea în ceea ce am de spus. Văzându-vă fețele, îmi vine în minte ceea ce Domnul mi-a arătat cu privire la voi. Omul acela din colț, care are un singur ochi (cineva a spus că numele lui e Pratt) are funcții înalte și pretenții mari în ce privește religia, dar nu a fost niciodată convertit. Nu-l duceți în biserică în starea lui actuală pentru că nu este un creștin. Își petrece o mare parte din timp plimbându-se alene prin magazine și discutând despre teoria adevărului, în timp ce soția lui stă acasă și taie lemne, se îngrijește de grădină etc. În tranzațiile lui, face promisiuni pe care nu le îndeplinește. Vecinii lui nu au încredere în el. Pentru cauza religiei, ar fi mai bine ca el să nu spună nimic despre asta.”

„Mi s-a arătat că acest frate în vârstă”, a continuat (iar în timp ce indica la cine se referă, cineva l-a numit „fratele Barr”), „este la polul opus cu celălalt bărbat. El este un exemplu în viața lui, atent să-și îndeplinească promisiunile și susținându-și bine familia. Cu greu îndrăznește să vorbească despre adevăr vecinilor săi de teamă să nu dăuneze lucrării. El nu știe cum poate Domnul să fie atât de milostiv încât să-i ierte păcatele și nu consideră că este potrivit să aparțină bisericii. Frate Barr, Domnul mi-a cerut să-ți spun că ai mărturisit toate păcatele pe care le cunoști și că El ți-a iertat păcatele cu mult timp în urmă”, i-a spus. „Nu trebuie decât să crezi asta.”

„A făcut-o?”, întrebă fratele Barr zâmbind.

„Da”, i-a răspuns doamna White, „și mi s-a spus să-ți spun să vii să te unești cu biserica și, când ai ocazia, să vorbești în favoarea adevărului. Lucrul acesta va fi bine privit, deoarece vecinii tăi au încredere în tine.”

„Așa o să fac”, i-a răspuns el.

Continuând, ea a spus: „Dacă fratele Pratt ar putea să adopte o perioadă o poziție similară cu a fratelui Barr, acest lucru îi va face bine.”

Când ședința s-a încheiat, domnul Pratt a declarat vehement: „Vă spun că nu are rost să încerci să te alături acestui grup și să acționezi ipocrit. Nu poți să o faci!”

În viziunea din data de 5 noiembrie, au fost spuse și unele declarații cu privire la Moise Hull. „Fratele Hull a fost tratat în mod corespunzător. El a simțit că sunt prea multe restricții și că nu putea să-și manifeste felul lui de a fi. În timp ce puterea adevărului îl influența cu toată forța, era relativ în siguranță, dar odată îndepărtate efectul forței și al puterii adevărului asupra minții lui, nu va mai avea nicio reținere; tendințele naturale preiau conducerea și nu există loc de întoarcere... Mi-a fost arătat că stă pe marginea unui hău îngrozitor, gata să sară. Dacă va face saltul, va fi fatal; destinul lui etern va fi hotărât.”

În iarna următoare, domnul Hull a predicat un pic în Michigan, căutând prin acest mijloc să-și alunge îndoielile. În primăvara anului 1863, m-a însoțit la tabăra de corturi din New England, dar tot timpul a avut momente de îndoială și reacții de protest. Pe data de 20 septembrie, a ținut o predică despre încercările, conflictele și victoriile celor care luptă împotriva păcatului. La sfârșitul remarcilor lui, a transmis adunării să nu-l ia de model, deoarece traseul lui ar afecta adevărul. După întâlnire, mi-a spus: „Măine voi pleca la Ligonier, Indiana, unde sunt oamenii mei. Nu o să mai predic.” Și așa a făcut. Data viitoare când am auzit de el, susținea spiritismul.

Vizitați pagina web asapministries.org sau sunați la 1-866-365-3541 pentru a afla mai multe despre ASAP și pentru a afla cum puteți ajuta la răspândirea lucrării lui Dumnezeu în Asia de Sud-Est. Vizitați pagina web reachtheworldnextdoor.com pentru a afla ce puteți face mai aproape de casă.

Conexiunea istorică

O integritate fermă

Când Domnul Isus Hristos se manifestă față de copiii oamenilor, o Putere nevăzută se adresează sufletelor lor. Aceștia realizează că se află în prezența Celui Infinit. Înaintea Maiestății Sale, împărații și nobilii tremură și recunosc că Dumnezeu cel viu este deasupra tuturor puterilor omenești. Evreii captivi i-au spus lui Nebucadnețar despre Domnul Hristos, Mântuitorul care trebuia să vină, iar din descrierea oferită astfel, împăratul i-a recunoscut chipul celui de-al patrulea din cuptorul încins ca fiind Fiul lui Dumnezeu.

Uitând de propria măreție și demnitate, Nebucadnețar a coborât de pe tron și s-a grăbit să ajungă la cuptor. Cuprins de remușcare și de rușine, a strigat: „Slujitorii Dumnezeului celui Preaînalt, ieșiți afară și veniți încoace!” Iar ei s-au supus, arătându-se fără nicio rană înaintea acelei vaste mulțimi; hainele lor nici măcar nu prinseseră miros de fum. Fiind dedicați cu adevărat față de datoria lor, au făcut față focului fără să fie atinși. Doar funiile cu care fuseseră legați au ars.

„Nebucadnețar a luat cuvântul și a zis: «Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor!»”

O schimbare cuprinse mulțimea. Uriașul chip de aur ridicat cu atâta fanfaronadă a fost uitat. Oamenii s-au temut și au tremurat înaintea Dumnezeului celui viu. Împăratul a publicat un decret prin care hotăra ca oricine vorbea împotriva Dumnezeului evreilor să fie condamnat la moarte, „pentru că nu este niciun alt dumnezeu care să poată izbăvi ca El”.

Aceia care au adevăratele principii creștine nu se opresc ca să pună în balanță consecințele. Nu se întreabă ce vor gândi oamenii dacă voi face asta sau cum îmi va afecta perspectiva lumească dacă o să fac asta. Având un singur scop, copiii lui Dumnezeu doresc să cunoască ce ar vrea Dumnezeu ca ei să facă,

astfel ca lucrările lor să-I aducă slavă. Domnul a pregătit provizii generoase de har divin pentru inimile și viețile urmașilor Lui, astfel încât aceștia să fie lumini arzătoare și strălucitoare în lume.

Acești evrei credincioși aveau în posesie o mare abilitate naturală; ei se alăturaseră celei mai înalte culturi intelectuale și acum ocupau poziții de onoare; dar ei nu l-au uitat pe Dumnezeu. Puterile lor erau predate influenței sfinte a harului Său. Printr-o integritate fermă, ei i-au adus laude Celui care îi chemase din întuneric la lumina Sa minunată. Prin minunata lor eliberare, a fost prezentată înaintea acelei adunări vaste puterea și maiestatea lui Dumnezeu. Isus a stat lângă ei în cuptorul încins, iar slava prezenței Sale l-a convins pe mândrul împărat babilonian că nu putea fi nimeni altcineva decât Fiul lui Dumnezeu. Lumina cerului strălucea prin Daniel și prietenii lui, până când toți asociații lor au înțeles credința care le înnobila viețile și le înfrumuseța caracterele. Prin eliberarea slujitorilor Lui credincioși, Domnul declară că va lua atitudine față de cei oprimați și că va răsturna toate puterile pământești care calcă în picioare autoritatea Dumnezeului din ceruri.

Ce lecție este dată aici celor slabi de inimă, celor ce ezită și sunt lași în slujirea cauzei lui Dumnezeu! Ce încurajare este pentru aceia care nu vor renunța la îndatoririle lor din cauza amenințărilor sau a pericolelor! Aceste caractere credincioase, statornice, exemplifică sfințirea, în timp ce nu se gândesc deloc la

pretențiile unor mari onoruri. Cantitatea de bine ce poate fi realizată de creștinii relativ obscuri, dar devotați, nu poate fi estimată până când înregistrările vieții nu vor fi făcute cunoscute, când va avea loc judecata și cărțile vor fi deschise.

Domnul Hristos Își identifică interesul cu acest grup de oameni; Lui nu-i este rușine să-i numească frați. Acolo unde acum există, printre noi, doar un aliat atât de apropiat de Dumnezeu, ar trebui să fie sute; viețile lor să reflecte voia Lui, astfel încât ei să fie lumini arzătoare și strălucitoare, sfințiți în întregime, în trup, suflet și spirit.

Conflictul între copiii luminii și copiii întunerului încă continuă. Aceia care cheamă numele Domnului Isus Hristos ar trebui să scape de letargia care le slăbește eforturile și ar trebui să-și îndeplinească

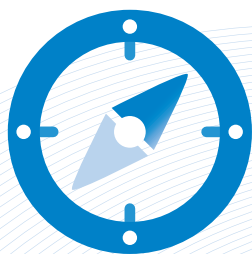
responsabilitățile importante ce le revin. Toți aceia care fac acest lucru se pot aștepta ca puterea lui Dumnezeu să fie descoperită în ei. Fiul lui Dumnezeu, Răscumpătorul lumii, va fi reprezentat în cuvintele și în lucrările lor, iar numele lui Dumnezeu va fi proslăvit.

– *The Youth's Instructor*, 26 aprilie 1904

“Aceia care au adevăratele principii creștine nu se opresc ca să pună în balanță consecințele.”

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Cum de l-a recunoscut Nebucadnețar pe Isus în cuptorul încins? _____
2. Descrieți schimbarea care a cuprins mulțimea după ce tinerii evrei au ieșit din cuptorul încins. _____
3. Ce nu se opresc să facă aceia care au adevăratele principii creștine? _____
Ce anume nu se întreabă aceștia? (două chestiuni) _____
4. Evreii credincioși erau foarte deștepți și aveau slujbe bune; însă ce anume nu făceau ei? _____
5. Și-au ascuns Daniel și prietenii lui credința? ____ Ce anume lumina prin ei? _____
Ce au înțeles toți asociații lor? _____
6. Ce a declarat Domnul prin eliberarea celor trei evrei? _____
7. Ce lecție învățați din această istorie, dacă simțiți că sunteți slabi de inimă, că sunteți ezitanți sau lași în lucrarea de slujire a cauzei lui Dumnezeu? ____
Ce încurajare găsiți în această relatare, dacă aveți probleme pentru că refuzați să renunțați la îndatoririle voastre? _____
8. Când vom putea estima cantitatea de bine realizată de creștinii relativ obscuri, dar devotați? _____
9. Când ne putem aștepta ca Dumnezeu să-și descopere puterea în noi? _____

Capitole de credință

Nu mai sunt sclavă — partea 2-a

de pastorul Scott Griswold

Sophia nu știa ce să facă. Mai auzise despre astfel de întâmplări. Atât de multe fete și atât de mulți băieți erau păcăliți să primească slujbe care păreau bune, doar pentru a descoperi că erau sclavi. Ore lungi, muncă periculoasă. Nicio plată.

Uneori o puneau să muncească zi și noapte, dar nu mai fusese plătită de două luni. Avea doar 120 de dolari. Cum ar putea ea să obțină restul până la 300 de dolari?

A continuat să economisească cu grijă până când a avut 250 de dolari. „Poftim, ia-i”, spuse ea. Bărbatul i-a luat, dar tot nu a lăsat-o pe Sophia să plece. În fiecare zi, porțile și ușile erau încuiate. Nu avea voie să iasă în curte. Acum știa că era o sclavă. A încercat să se liniștească. Ar putea fi mai rău. Multe fete sunt forțate să se prostitueze. Asta ar fi mai rău decât o condamnare la moarte. Dar familia ei! Viitorul ei! Trebuia să fugă!

Atunci Sophia a început să se roage. Aproape că uitase de Marele Dumnezeu despre care o învățase pastorul Seng Sam In. Cu siguranță că El o va asculta, ca în poveștile biblice pe care le învățase. Nu putea El să-i deschidă porțile închisorii, așa cum a făcut-o pentru Petru?

Într-o zi a văzut poarta deschisă în curte. A încercat ușa din spate. Nu era încuiată. S-a strecurat în curte și a văzut o altă fată care lucra acolo. Dintr-odată, fata aceea țâșni spre poarta deschisă. Sophia o urmări cu privirea, după care se năpusti și ea pe poartă.

Alergă continuu și, în cele din urmă, a ajuns la stația de autobuz. Trecu repede cu privirea peste autobuze și se grăbi spre cel care mergea spre provincia ei. Și atunci i-a văzut pe paznicii din casa omului de afaceri. Veniseră după ea! Ce ar face dacă ar prinde-o? Nu dorea să rămână în preajmă ca să afle. Se repezi în spatele autobuzului, se încuie în baie și se rezemă de ușă. Acolo a rămas mult timp până ce a simțit că autobuzul se zdruncină din cauza gopilor de pe drum.

Când a ajuns în sfârșit în provincia ei, a coborât cu precauție din autobuz. Imediat a recunoscut pe cineva. Era un australian, un bărbat, un pastor pe nume Deane Jackson, președintele Misiunii Adventiste Cambodgiene. El mai fusese la ea acasă. Ce ușurare! El a deschis ușa camionului său și a invitat-o să urce. Chiar

atunci mergea să viziteze familia Sophiei. Ea a început să plângă și i-a povestit întâmplările prin care trecuse.

„Oh, Sophia, vino să lucrezi pentru noi. Niciodată să nu te mai duci la astfel de slujbe!”

Astfel, Sophia a devenit profesoară și i-a învățat pe alții să citească și să scrie. Douăzeci și opt de elevi, de la patru ani la șaisprezece ani, veneau și studiau cu ea în fiecare zi. Ea îi pune să copieze versete din Biblie ca să învețe să citească și să scrie. Joacă diverse jocuri în curte și învață cum să planteze flori și să păstreze curat în biserică. Fără ajutorul Sophiei, poate că acest grup de copii nu ar fi reușit vreodată să citească și să scrie. Poate că și ei ar fi ajuns să lucreze ca sclavi. În loc de aceasta, au primit o șansă la educație.

Cel care devine un copil al lui Dumnezeu ar trebui să înceapă să se privească pe sine ca pe o verigă în lanțul coborât pentru a mântui lumea, una cu Hristos în planul Său de îndurare, înaintând cu El pentru a-i căuta și salva pe cei pierduți. —
Divina vindecare, p. 105 (în orig.)

I-ar plăcea familiei tale sau grupei tale de la Școala de Sabat să sponsorizeze un profesor de alfabetizare cum e Sophia? Patruzeci de dolari pe lună reprezintă un salariu pentru munca depusă. Ați vrea să vă dedicați pentru așa ceva, cu ajutorul lui Dumnezeu? Puteți suna la **ASAP Ministries** sau puteți să donați online.

Poate că Dumnezeu vă cheamă să vă dedicați viața ca să-i ajutați pe copiii aflați în astfel de situații disperate să aibă un viitor și o speranță. Și voi puteți să-i eliberați din sclavie și săracie învățându-i, ajutându-i să aibă slujbe și conducându-i să-L cunoască pe Tatăl din ceruri, care răspunde rugăciunilor.

Sper că o să vă rugați pentru Sophia, pentru Cambodgia și pentru copiii de pretutindeni. Isus îi iubește și El vrea să-i iubească prin voi și prin mine.

CONTRA CURENTULUI

23 - 29 iulie

„Viața nouă care îi face pe bărbați și pe femei asemenea Domnului Hristos trebuie trăită. Trebuie să înotăm împotriva curentului răului.”

Pericolul PROSPERITĂȚII

Text de memorat | Daniel 4:27

De aceea, împărate, placă-ți sfatul meu! Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale și ai milă de cei nenorociți, și poate că ți se va prelungi fericirea!

SECȚIUNEA I

Viața părea să meargă remarcabil de bine pentru împăratul Nebucadnețar. De fapt, nimeni pe pământ nu avea mai multă putere și glorie ca el. Era, cum l-a numit Daniel, „împăratul împăraților” (Daniel 2:37).

Pe parcursul domniei lui, Nebucadnețar a obținut victorii importante în campanii militare dificile. A învins multe națiuni puternice, precum Egiptul și Tirul. „Idolatri prin naștere și educație și în fruntea unui popor idolatru, avea totuși un simț înăscut de dreptate și de echitate, iar Dumnezeu a putut să-l folosească drept unealtă pentru pedepsirea celor răzvrățiți și pentru împlinirea planului divin” (*Patriarhi și regi*, p. 202).

Nebucadnețar nu era doar un geniu militar, ci și un geniu administrativ și politic. Politica lui externă a înlănțuit supărarea resimțită de cei cucerțiți. El a invitat reprezentanți ai națiunilor lor să ocupe poziții la curte. Conducerea lui se remarcă prin dreptate și milă.

Când nu era plecat la război, își dedica energia întăririi și înfrumusețării Babilonului. Această cetate splendidă era un monument al abilităților sale organizaționale și arhitecturale. Majoritatea clădirilor impunătoare ale cetății fuseseră construite sub supravegherea lui. De asemenea, a făcut din capitală un centru influent de studiu și de cultură.

În timpul domniei lui, Nebucadnețar a fost profund impresionat de două ori de puterea Dumnezeului din ceruri – mai întâi, când Daniel i-a dezvăluit secretul visului uitat, iar în al doilea rând, când cei trei prieteni ai lui Daniel au supraviețuit cuptorului aprins. Numai că prosperitatea lui Nebucadnețar, combinată cu ambiția și mândria lui au slăbit de-a

“Locuitorii lumilor necăzute privesc cu milă și reproș la mândria și importanța de sine a oamenilor.”

—*The Youth's Instructor*, 4 aprilie 1905

DIN CUPRINS:

C-31

Pericolul prosperității

Răzvrătirea din Marion

Convertirea autentică

Un băiat numit Cow – partea 1

“Omul este dator pentru tot ce
pretinde ca fiind al lui.”

—*The Youth's Instructor*, 4 aprilie 1905

lungul timpului impactul acelor impresii. Un pahar este cel mai dificil de dus atunci când e plin. Nicicând nu a mai fost Nebucadnețar într-un pericol mai mare decât când a avut cel mai mult succes. „Astfel dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă” (1 Corinteni 10:12). Dumnezeu voia să îl salveze pentru Împărăția cerurilor, așa că, în mila Sa, i-a trimis împăratului o avertizare.

Mai târziu, într-o scrisoare adresată tuturor cetățenilor lumii, Nebucadnețar și-a amintit experiența, începându-și mărturia cu dorința ca și alții să se bucure de pacea pe care el a găsit-o în cele din urmă (vezi Daniel 4:1-3).

Nebucadnețar și-a început relatarea menționând poziția de un succes de neegalat pe care o ocupa – stăpânul celui mai mare imperiu de atunci. „Eu, Nebucadnețar, trăiam liniștit în casa mea și fericit în palatul meu” (versetul 4). Totuși, această prosperitate exterioară nu îi dădea o pace corespunzătoare. „Am visat un vis care m-a

însământat; gândurile de care eram urmărit în patul meu și vedeniile duhului meu mă umpleau de groază” (versetul 5). Încă avea amintiri despre visul lui cu chipul metalic și despre faptul că împărăția lui va fi înlocuită de una inferioară. Acest vis nou părea să prevestească o mare calamitate ce avea să cadă asupra lui.

Cu gândul să-și recapete liniștea, i-a adunat pe cei mai înțelepți din împărăție. Acest grup includea văzători instruiți să spună cuvinte liniștitoare. Zadarnic este însă „ajutorul” pe care îl poate da un astfel de sfătuitor. Aceștia nu au fost capabili să explice satisfăcător visul ca să-i aducă vreo ușurare împăratului (vezi Psalmii 60:11).

În cele din urmă, poate chiar fără tragere de inimă, Nebucadnețar a căutat sfatul lui Daniel. Acesta a ascultat cu atenție relatarea visului de către împărat. Nebucadnețar visase un copac uriaș care crescuse atât de înalt încât putea fi văzut de la orice capăt al pământului. Avea frunze frumoase și fructe din abundență, suficiente ca să hrănească întreaga lume. Animalele se adăposteau la umbra lui, iar păsările își făceau cuiburi în ramuri.

Dar scena aceea liniștită și încântătoare s-a schimbat brusc când din cer a fost dată o poruncă autoritară. Această scenă finală era cea care îl neliniștise atât de mult pe împărat.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Nebucadnețar nu era singurul care vedea copacul. Erau de asemenea și străjerii cerești. Unul a fost trimis cu porunca de a tăia acest copac măreț și de a rupe ramurile – dând jos frumoasele frunze și fructe. Păsările și animalele care găsiseră hrană și adăpost în acest copac au fost fugărite. Cu toate acestea, trunchiul și rădăcina copacului au fost cruțate și lăsate de izbeliște în mijlocul pășunii, pradă elementelor naturii. Inima umană a trunchiului avea să fie înlocuită de o inimă de animal, astfel încât trunchiul să mănânce iarbă ca boul timp de șapte ani.

Hotărârea din visul lui Nebucadnețar fusese „luată în sfatul străjerilor și pusă la cale înaintea sfinților, ca să știe cei vii că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor, că o dă cui îi place și înalță în ea pe cel mai de jos dintre oameni!” (Daniel 4:17). Dumnezeu era suveran, nu Nebucadnețar. Doar Dumnezeu avea ultimul cuvânt. „El stă pe tron, deasupra frământărilor de pe pământ; toate lucrurile sunt descoperite cercetării Sale divine; și din veșnicia Sa mărețată și netulburată, El poruncește ceea ce providența Sa vede că este cel mai nimerit” (*Divina vindecare*, p. 154).

Îndată ce Daniel a ascultat relatarea visului lui Nebucadnețar, a înțeles și semnificația lui. Tristețea i-a umplut inima realizând implicațiile. Biblia îl aseamănă pe omul nelegiuit prosper cu un copac măreț ce este tăiat (vezi Psalmii 37:35; Iov 24:20; Ezechiel 31:2-14). Daniel și-a dat seama că Dumnezeu îi dădea lui Nebucadnețar un avertisment cu privire la judecata inevitabilă.

Totuși, Dumnezeu i-a oferit și speranță odată cu avertizarea. Când Dumnezeu distruge în cele din urmă nelegiuitul, El nu va „lăsa nici rădăcină, nici ramură” (Maleahi 4:1), dar în visul lui Nebucadnețar, trunchiul

și rădăcina copacului au fost păstrate. Iov a spus că „un copac tot are nădejde, căci, când este tăiat, odrăsleşte din nou și iar dă lăstari” (Iov 14:7).

După ce a auzit visul, Daniel a rămas fără cuvinte o perioadă. El și-a dat seama că destinul veșnic al lui Nebucadnețar era cântărit, iar aceasta era o oportunitate de a-l ajuta în nevoile lui spirituale.

Când Nebucadnețar l-a încurajat pe Daniel să-i explice sensul visului pe care îl avusese, Daniel a început să vorbească plin de tact: „Domnul meu, visul acesta să fie pentru vrăjmașii tăi și tâlcuirea lui, pentru potrivnicii tăi!” (Daniel 4:19).

Apoi i-a spus care este interpretarea. Copacul cel mareț îl reprezenta chiar pe Nebucadnețar. Dumnezeu îl urmărea. El, care îi dăduse lui Nebucadnețar împărăția, era pe cale să i-o ia. Nebucadnețar avea să-și piardă

tronul și nu va mai locui în palatul lui, ci pe câmp cu animalele. Va mânca iarbă ca boii până când va fi gata să recunoască suveranitatea lui Dumnezeu. Același Dumnezeu care îi dăduse împărăția, care avea să i-o ia, urma să i-o și dea înapoi unui Nebucadnețar smerit, care avea să ajungă la înțelegerea că Dumnezeu dă împărăția „cui vrea El” (versetul 25).

Daniel și-a încheiat interviul cu un apel emoționant. „De aceea, împărate, placă-ți sfatul meu! Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale și ai milă de cei nenorociți, și poate că ți se va prelungi fericirea!” (versetul 27).

Alarmat de explicația lui Daniel, Nebucadnețar a făcut niște schimbări. Dar hotărârile lui nu au durat mult.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Continuarea poveștii lui Nebucadnețar conține lecții importante pentru noi. „În ciuda îndrumărilor date cu atâta îndurare și a avertizărilor cu privire la experiența trecută, Nebucadnețar a îngăduit iarăși ca spiritul de invidie împotriva împărățiilor care aveau să urmeze să-l ia în stăpânire.

Conducerea lui, care până atunci fusese într-o mare măsură dreaptă și îngăduitoare, a devenit apăsătoare. Împietrindu-și inima, a folosit capacitățile date de Dumnezeu pentru proslăvirea de sine, înălțându-se mai presus de Dumnezeu, care-i dăduse viața și puterea. Timp de luni de zile, judecata lui Dumnezeu a întârziat. Dar în loc să fie condus la pocăință prin această îngăduință, împăratul a dat frâu liber mândriei până acolo încât a pierdut încrederea în interpretarea visului și și-a disprețuit anii lui de mai înainte” (*Profeți și regi*, p. 204).

După un an, Nebucadnețar, privind cu mândrie la frumosul lui palat, a exclamat plin de mândrie: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?” (Daniel 4:30). Judecata atât de mult decalată nu mai putea fi amânată. Dumnezeu a pronunțat hotărârea ca un înger să înlăture rațiunea și judecata pe care i le dăduse lui Nebucadnețar. Brusc, mărețul împărat deveni un maniac delirant.

Cât de teribilă este mândria! Și cât de dificil este pentru Dumnezeu să o șteargă din inimă! În Ieremia 9, versetele 23 și 24, Domnul spune: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu

tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște.”

Nebucadnețar a trăit ca un animal timp de șapte ani; când Dumnezeu i-a redat sănătatea mentală în cele din urmă, era un om schimbat. Plin de recunoștință, el declară: „L-am binecuvântat pe Cel Preaînalt, am lăudat și slăvit pe Cel ce trăiește veșnic” (Daniel 4:34). Cu umilință, a încheiat: „Acum, eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie!” (versetul 37).

Cu adevărat, „calea celor stricați este pietroasă” (Proverbele 13:15). Anii de nebunie ai lui Nebucadnețar ar fi putut fi evitați dacă ar fi ascultat de sfatul profetului. Solomon a scris: „Fiule, nu disprețui mustrarea Domnului și nu te mâhni de pedepsele Lui! Căci Domnul mustră pe cine iubește, ca un părinte pe copilul pe care-l iubește!” (Proverbele 3:11,12), iar Pavel: „Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată, pare o pricină de întristare, și nu de bucurie, dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei roada dăătoare de pace a neprihănirii” (Evrei 12:11).

Dumnezeu ar prefera să nu ne pedepsească. Sfatul lui Daniel dezvăluie trei lucruri pe care le putem face

ca să cooperăm cu Dumnezeu în lucrarea de salvare a noastră.

Mai întâi, *căutați să vă placă sfatul lui Dumnezeu*. Noi trebuie să fim destul de smeriți pentru a accepta evaluarea Sa privind condiția noastră și să ne supunem sfatului Său. Apoi, vom fi capabili să cooperăm cu El în lucrarea de salvare.

În al doilea rând, *rupeti-o cu păcatul și fiți dreți*. „Biruieste răul prin bine” (Romani 12:21). Obiceiurile păcătoase nu sunt distruse plângându-ne de puterea lor. Prin puterea lui Dumnezeu, trebuie să alegem acțiunile corecte și să cultivăm gânduri morale. Evitați lucrurile despre care știți că sunt greșite. Începeți-vă

ziua cu rugăciune. Memorați Scriptura. Căutați diverse moduri prin care îi puteți ajuta pe alții.

În al treilea rând, *fiți miloși cu săracii*. Dacă îi ignorăm pe aceia care au nevoie de ajutor, ne umplem de egoism. Dar când suntem miloși cu alții, devenim un canal prin care Dumnezeu Își arată mila față de alții. De asemenea, ne umplem de milă, iar nelegiuirile noastre nu-și mai găsesc locul.

De ce să ignorăm o avertizare și să avem parte de disciplină? Dacă vom coopera cu Dumnezeu și Îi vom asculta sfatul, vom evita rușinea, slăbiciunea morală, anii de viață fără sens și multe experiențe sfâșietoare.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. O maximă spune că nebunia înseamnă a face același lucru iar și iar, așteptând rezultate diferite. După această definiție, era Nebucadnețar deja nebun, cerându-le înțelepților lui să-i interpreteze visul când cu ani înainte aceștia eșuaseră să o facă? _____ De ce credeți că a preferat să-i întrebe pe ei mai întâi în loc să meargă direct la Daniel? _____
2. Citiți Daniel 4:25. Intervine Dumnezeu cu adevărat în alegerea conducătorilor lumii acesteia? _____
În unele țări, oamenii cred că își aleg conducătorii prin vot. Cine îi alege pe conducătorii lor: Dumnezeu sau votanții? Explicați-vă răspunsul. _____

SECȚIUNEA II

3. De ce l-a sfătuit Daniel pe Nebucadnețar să fie milos cu săracii? Cum pot bogățiile să ne facă să avem mai puțină simpatie pentru cei săraci? _____
4. De ce credeți că a spus Solomon: „Nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție” (Proverbele 30:8)? Care este pericolul pe care poate să ni-l aducă prosperitatea? _____

SECȚIUNEA III

5. De ce Dumnezeu i-a dat timp lui Nebucadnețar să-și corecteze caracterul stricat, după ce i-a trimis o avertizare în vis? _____
Vă dă Dumnezeu și vouă timp acum ca să vă corecetați o problemă de caracter pe care v-a arătat-o cu săptămâni sau luni în urmă? _____
În ce fel ne poate încuraja acest lucru să manifestăm răbdare față de alți oameni răătăciți? _____
6. Gelozia este provocată de mândrie și este sentimentul că nu suntem suficient de apreciați. Revedeți citatul din primul paragraf al secțiunii a III-a. În ce fel seamănă cu gelozia lui Saul față de David? _____
7. Daniel i-a spus lui Nebucadnețar să facă trei lucruri (Daniel 4:27). În ce fel puteți să aplicați aceste sfaturi în viața voastră? _____

Studiu suplimentar: *Profeți și regi*, pp. 514-521 (în orig.).

Miracole din viața mea

— partea a 31-a, de John N. Loughborough

Răzvrătirea din Marion

In luna mai 1865, consiliul Conferinței Generale pentru răspândirea lucrării a luat hotărârea să merg cu fratele și doamna White la unele întâlniri din Wisconsin, Illinois și Iowa, și apoi să fac lucrare în bisericile din Iowa.

În momentul conferinței noastre de la Battle Creek, ne bucuram de faptul că teribilul război civil care durase patru ani ajunsese la final. Acum, linia de coastă era liberă pentru a avansa cu rapiditate în lucrarea de transmitere a întregii solii îngerești. Nu credeam că, în mijlocul nostru, chiar în timpul conferinței, cei de pe teren strângeau material pentru a începe o nouă răzvrătire în rândurile adventiștilor de ziua a șaptea.

La această conferință au participat și doi sau trei frați, însoțiți de soțiile lor, care nu acceptaseră adevărul. Acestea erau îmbrăcate după o modă din lume și purtau bijuterii. Mai erau prezenți și frații Snook și Brinkerhoff, din Iowa, care deja semănaseră (în secret) semințe de discordie în cadrul conferinței lor. După aceea, fără să-și bată capul să afle cine erau doamnele în haine lumești, s-au întors cu povești grozave despre mândria bisericii Battle Creek și despre cum le-au văzut împodobite cu pene și bijuterii. De asemenea, ei au trâmbițat obiecții față de mărturii și și-au propus să provoace dezbinare în rândurile noastre din Iowa.

Nu am știut nimic despre toate acestea până când am ajuns la Monroe, Wisconsin (în data de 9 iunie). Acolo, fratele Ingraham i-a arătat fratelui White o scrisoare pe care o primise de la Snook, în care îi spunea: „Frate Ingraham, ce zici despre vechiul plan al independenței bisericilor?” În această instigare, fratele White a observat de îndată răzvrătirea și renunțarea la organizarea conferinței. Când am ajuns la Pilot Grove, unde urma să aibă loc o sesiune de primăvară a Conferinței din Iowa, am aflat că Snook și Brinkerhoff îi învățau pe ceilalți că solia va merge mai departe de îndată ce se renunța la mărturiile sorei White.

Când ne-am întâlnit la conferință cu oamenii noștri din Pilot Grove, fratele White a propus ca, înainte să începă orice discuție, să fie investigate acuzațiile formulate de Snook și Brinkerhoff. M-au ales președinte al acelei ședințe și ne-am dedicat o zi întreagă (30 iunie) problemei. Cei doi bărbați și-au exprimat obiecțiile, primind răspuns fie de la fratele White, fie de la doamna White. La ora 5 p.m., ambii bărbați au recunoscut că li s-a răspuns pe deplin la obiecții și că nu mai aveau altele. A doua zi m-am întâlnit cu fiecare dintre ei, separat, și i-am înmănat fratelui White mărturiile lor scrise despre direcția greșită spre care merseseră. După

aceea, duminică, înaintea unei mari audiențe formată din oameni din afară, Snook a spus că, opunându-se fratelui și sorei White, îi slujise diavolului.

Totuși, după câteva zile, obiecțiile lui B.F. Snook au prins viață din nou. El a început să comunice cu Brinkerhoff, încheindu-și astfel lucrarea în rândurile noastre, după care s-au apucat de planul lor de „independență a bisericilor”. Oricum, a mai durat câteva luni până la lupta finală. Între timp, am lucrat cu bisericile din Iowa. M-am despărțit de fratele White cu părere de rău, dar datoria ne chema să facem lucrare pe câmpuri diferite; astfel, călătoriile noastre împreună, care fuseseră o mare încurajare pentru mine, s-au încheiat.

Pe 17 iulie am părăsit Marion și am plecat în direcția Waukon. Când am trecut peste calea ferată din Dubuque, am fost martor la o parte din ravagiile provocate de râul Wapsipinicon, a cărui apă crescuse cu 12 până la 15 picioare în timpul ploilor continue. Câmpiile mari de porumb și grădinile splendide din văi fuseseră măturate de ape. Aproape fiecare pod feroviar de la vest de Dubuque fusese distrus. Iar când apa a scăzut până la nivelul ei obișnuit, vadurile vechi și sigure s-au adâncit, ca niște rigole, atât de tare încât un număr destul de mare de echipe și persoane s-au înecat în abisurile nou-formate.

Vineri, în data de 28 iulie, fratele George Butler ne-a luat pe mine și pe fratele Brinkerhoff cu trăsura lui până la West Union. Când am ajuns la Cleremont, am descoperit că podul de peste râul Turkey dispăruse, iar vadurile erau impracticabile. Singura posibilitate de a traversa era cu o barcă mică dotată cu vâsle. Mai erau doar două ore până la următoarea noastră întâlnire, într-un loc aflat la șapte mile dincolo de râu. Cum distanța până la cel mai apropiat pod era de 20 de mile, am decis să traversăm cu un schif. Mai întâi, au fost trecute dincolo bagajele noastre, hamurile și scaunele trăsorii. Apoi, trăsura, cu roțile în apă, fu trasă peste schif. Un bărbat s-a urcat în barcă pentru a menține trăsura în echilibru. Un alt schif, cu doi oameni la bord, au tras lângă ambarcațiune. Unul ținea de oiște, iar celălalt vâslea cu toată puterea în amonte. Apoi au fost trecuți caii pe rând. În cele din urmă, cu oarecare teamă, ne-am urcat în schif și am ajuns imediat pe malul celălalt.

Conexiunea istorică

Convertirea autentică

Pentru a fi mântuiți, trebuie să cunoaștem sensul adevăratei convertiri prin experiență. Este o greșeală înfricoșătoare ca bărbații și femeile să continue zilnic să pretindă că sunt creștini, dar să nu aibă nimic de-a face cu Numele lui Hristos. În ochii lui Dumnezeu, profesia pe care o avem, poziția pe care o ocupăm nu înseamnă absolut nimic. Întrebarea Lui este următoarea: Este viața ta în armonie cu principiile tale?

Sunt mulți care presupun că s-au convertit, dar care nu sunt capabili să îndure testul caracterului, prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru aceia care nu vor trece această încercare, va fi trist în ziua în care fiecare om va fi răsplătit după faptele sale.

Convertirea este o schimbare a inimii, o întoarcere de la nedreptate la dreptate. Bazându-ne pe meritele Domnului Hristos, exercitând adevărata credință în El, păcătosul pocăit primește iertarea păcatelor. Pe măsură ce încetează să facă răul și învață să facă binele, el crește în har și în cunoașterea lui Dumnezeu. El vede că, pentru a-L urma pe Isus, trebuie să se despartă de lume și, după ce a luat în considerare costurile, să considere totul ca pe o pierdere doar ca să-L câștige pe Hristos. El se înrolează în armata Sa și se angajează cu curaj și cu bucurie în război, luptând împotriva înclinațiilor naturale și a dorințelor egoiste și aducându-și voința în supunere față de voința Domnului Isus Hristos. Zilnic Îl va căuta pe Domnul pentru har și va fi întărit și ajutat. Eul a domnit cândva în inima lui, iar plăcerea lumească era încântarea lui. Acum eul este detronat, iar Dumnezeu deține supremația. În viața lui se descoperă roadele neprihănirii. Păcatele pe care le-a iubit cândva, acum le urăște. El merge ferm și hotărât pe calea sfințeniei. Aceasta este o convertire autentică...

Scriptura este agentul cel mai important în această transformare a caracterului. Domnul Isus Hristos S-a rugat: „Sfințește-i prin adevărul Tău; cuvântul Tău este adevărul.” Dacă îl studiezi și îl asculți, cuvântul lui Dumnezeu lucrează în inimă, supunând orice înșușire nesfântă. Duhul Sfânt vine să ne convingă de păcat, iar credința care izvorăște în inimă lucrează prin iubire față de Domnul Hristos, conformându-ne trup, suflet și duh voinței Lui.

Omul vede pericolul în care se află. Vede că are nevoie de o schimbare de caracter, de o schimbare a inimii. Devine agitat și i se trezesc fricile. Duhul lui Dumnezeu lucrează în el și, cu frică și cutremur, omul devine conștient de defectele sale de caracter și caută să vadă ce poate face pentru a aduce schimbarea necesară în viața lui. Inima îi este smerită. Prin mărturisire și pocăință, el dă dovadă de sinceritate în dorința sa de a se schimba. Își mărturisește păcatele lui Dumnezeu și, dacă a rănit pe cineva, îi mărturisește greșeala celui pe care l-a rănit. În timp ce Dumnezeu lucrează în mintea și în inima lui, prin influența Duhului Sfânt, păcătosul acționează în armonie cu lucrarea Duhului, iar convertirea sa este autentică.

Noblețea și demnitatea omului cresc pe măsură ce ia poziție împotriva vicleanului vrăjmaș care de atâția ani l-a ținut în sclavie. El simte cum crește o indignare sfântă în el, dându-și seama că de atâta vreme a fost sclavul lui Satana, permițând dușmanului să-l facă să refuze recunoașterea celui mai bun prieten al său.

Fie ca păcătosul să coopereze cu Răscumpărătorul său pentru a-și asigura libertatea. Acesta trebuie să fie convins de faptul că agenții nevăzuți ai cerului lucrează în favoarea lui. Dragi suflete aflate în îndoială și descurajare, rugați-vă pentru curajul și puterea pe care Domnul Isus Hristos așteaptă să vi le dea. El v-a căutat și tânjește să vă facă să simțiți nevoia după ajutorul Lui. El își va întinde mâna pentru a prinde mâna întinsă după ajutor. El declară: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” Lăsați-vă mintea și inima să fie înrolate în războiul împotriva păcatului. Lăsați-vă inima să se îmblânzească gândindu-vă cât timp ați ales să slujiți dușmanului celui mai înverșunat, în timp ce I-ați întors spatele Celui care și-a dat viața pentru voi,

care vă iubește și care vă va accepta ca fiind ai Lui, deși sunteți păcătoși. Ieșiți de sub steagul rebelului și ocupați-vă locul sub steagul pătat de sânge al Prințului Emanuel.

Aceia care vor să-și construiască un caracter puternic, desăvârșit, trebuie să dea totul și să facă totul pentru Domnul Hristos. Răscumpărătorul nu va accepta o slujire împărțită. Ei trebuie să învețe zilnic semnificația predării de sine. Trebuie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, să-i înțeleagă sensul și să se supună normelor lui. Astfel, ei pot atinge cel mai înalt standard de excelență creștină. Nu există nicio limită pentru nivelul spiritual la care poate ajunge cineva dacă este părtaș la natura divină. Dumnezeu lucrează zilnic în ei, perfecționându-le caracterul, care trebuie să reziste în ziua încercării finale. În fiecare zi a vieții, ei slujesc altora. Lumina din ei strălucește în jur și potolește cearta limbilor. Zi după

zi, vor lucra înaintea oamenilor și a îngerilor într-un vast și sublim experiment, care arată ce poate face Evanghelia pentru ființele umane căzute.

Să nu ne cruțăm eforturile, ci să ducem mai departe cu seriozitate lucrarea de reformă ce trebuie făcută în viața noastră. Să ne răstignim eul. Obiceiurile nelegiuite vor lupta să preia conducerea, dar, în numele și prin puterea lui Isus, putem fi biruitori...

Oricât de mari sunt rușinea și degradarea produse de păcat, cu atât mai mari vor fi onoarea și înălțarea primite prin iubirea răscumpărătoare. Ființelor umane care se străduiesc să se asemene cu modelul divin, le este dată o parte din comoara cerului, o excelență a puterii care îi va plasa mai sus chiar și decât îngerii care nu au căzut niciodată.

– *The Review and Herald*, 7 iulie 1904

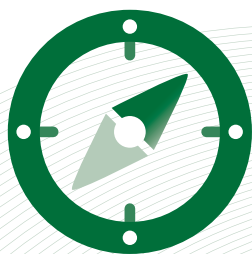
ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Care sunt cele două lucruri care nu reprezintă nimic în ochii lui Dumnezeu? _____
Ce anume cere El? _____
2. Descrieți pe cei mulți care presupun că sunt convertiți. _____
3. Al treilea paragraf se încheie cu următoarea afirmație: „Aceasta este convertirea autentică.” În baza acestui paragraf, scrieți cu propriile cuvinte ce este convertirea autentică. _____

4. Care este agentul cel mai important în transformarea caracterului? _____
Ce se întâmplă dacă studiem Cuvântul lui Dumnezeu și ne supunem acestuia? _____
5. Al cincilea paragraf se încheie cu următoarea afirmație: „Iar convertirea sa este autentică.” În baza acestui paragraf, scrieți cu propriile cuvinte ce este convertirea autentică. _____

6. Gândiți-vă cu grijă ce ați scris în răspunsurile de la întrebările #3 și #5. Sunteți cu adevărat convertit? _____
7. Ce încurajări găsiți în paragraful care începe astfel: „Fie ca păcătosul să coopereze...”? _____

8. Ce anume le este oferit ființelor umane care se străduiesc să se asemene cu modelul divin? _____

Capitole de credință

Un băiat numit Cow—partea 1

de pastorul Scott Griswold

Pe când slujeam cu soția mea la postul misionar din Cambodgia, am zburat în Thailanda pentru nașterea primului nostru copil, Joelle. Cambodgia încă se recupera după anii de război și ne era teamă că, dacă ceva ar fi mers greșit, nu am fi știut cum să rezolvăm situația. Prin urmare, fiica noastră, Joelle, s-a născut într-un spital foarte curat, cu cadre medicale profesionale.

După doar două săptămâni, venise timpul să mergem înapoi în Cambodgia. Atât Julie, cât și eu eram un pic speriați să ne ducem prețioasa fetiță înapoi în sărăcia și mizeria ce păreau să se găsească la tot pasul în Cambodgia. Oamenii își măturau casele, dar nu existau încă mașini de cărat gunoierul, așa că toată mizeria din casă ajungea în stradă. Peste tot erau mobile de gunoarie!

Joelle a supraviețuit și a crescut repede. M-am întors la lecțiile de khmeră și la predarea englezei tinerilor din vecinătate. Aceștia se bucurau de cursurile gratuite cu un vorbitor nativ de engleză. De asemenea, le plăcea să o vadă pe micuța noastră blondină și toți voiau să o țină în brațe.

De Crăciun, ne-am hotărât să dăm o petrecere. Elevii noștri nu știau cine era Isus, cu atât mai puțin aveau idei despre nașterea Sa. Mi se părea o minunată ocazie să le fac cunoștință cu Isus Hristos.

Am pregătit câteva cântece de Crăciun și am cumpărat prăjituri și suc. Am muncit din greu să pregătesc povestea într-o engleză simplă. Am vrut să fac această istorie uimitoare ușor de înțeles. Ei nu știau nimic despre Dumnezeu și nici despre Isus. M-am întrebat dacă vor crede povestea despre nașterea dintr-o femeie fecioară, despre îngeri și păstori, înțelepți și stele.

Îmi amintesc ziua aceea foarte bine. Mai bine de patruzeci de elevi și de vecini s-au înghesuit pe covoarașe în camera din spate a casei. Am vorbit despre cât de îngrozitoare a ajuns să fie această lume dominată de crime, război și sărăcie. Le-am spus despre Dumnezeu, care locuiește într-un loc perfect, numit rai. Le-am arătat că Dumnezeului din ceruri i-a păsat atât de mult

de această lume încât a vrut să ajute, așa că a ales să se nască la fel ca un bebeluș.

Yang Go, împreună cu familia Griswold

Pentru noi este o relatare atât de familiară! O auzim iar și iar în fiecare an. Câteodată uităm cât de specială este. Le-am spus că Isus, în loc să aleagă castelul unui împărat, a ales să se nască în familia sărmană a unui tâmplar. El voia să se apropie de săraci și să le cunoască greutățile. Le-am spus că Iosif și Maria au trebuit să călătorească foarte departe, chiar

dacă Maria era însărcinată. Nimeni nu avea să-i primească să stea în casa lor sau în vreun han. A trebuit să nască în mijlocul unui staul plin cu animale și mirosuri urâte.

Atunci m-am gândit la bebelușul meu, Joelle. Am avut privilegiul să zburăm la un spital curat, cu doctori și asistente gata să se îngrijească de orice problemă mică. Chiar am avut bucuria ca părinții noștri să zboare să fie alături de noi cu această ocazie. Nu la fel au stat lucrurile pentru Iosif, Maria și Isus. Ei erau singuri. Ei au trebuit să fugă în Egipt, să se refugieze de răul împărat Irod. Isus a ales toate acestea pentru că ne iubește și vrea să ne ajute.

În spatele sălii era un elev care asculta cu o mare atenție. Se numea Yang Go. Îmi plăcea personalitatea lui. La ore și pe stradă zâmbea și glumea tot timpul. Odată m-a luat cu el și am străbătut tot orașul ca să-l cunosc familia și prietenii.

Dar la petrecerea de Crăciun, îmi asculta povestea cu o expresie serioasă. Părea căzut pe gânduri. Când totul se încheiase și toți au fugit să ia suc și prăjituri, el a rămas pe loc gândindu-se.

Am luat loc lângă el. „Pari cu adevărat căzut pe gânduri. La ce te gândești?”

CONTRA CURENTULUI

30 iulie - 5 august

„Viața nouă care îi face pe bărbați și pe femei asemenea Domnului Hristos trebuie trăită. Trebuie să înotăm împotriva curentului răului.”

O mână scrie PE PERETE

Text de memorat | Isaia 3:10, 11

Bine de cel neprihănit! Lui îi va merge bine, căci se va bucura de rodul faptelor lui. Vai de cel rău! Lui îi va merge rău, căci va culege rodul faptelor lui.

SECȚIUNEA I

Biblia ne dezvăluie că petrecerile de plăcere din lume sunt numite așa în mod greșit; de obicei, ele se termină trist. Petrecerea aniversară a lui Irod, cu muzică, bucate alese, vin și dans, s-a încheiat cu decapitarea lui Ioan Botezătorul. Petrecerea israeliților de la inaugurarea vițelului de aur, cu cântece, dans, mâncare și băutură, s-a terminat cu moartea a mii de oameni. Marea petrecere cu preparate și vin a lui Ahașveroș s-a încheiat cu divorțul împăratului. (Vedeți Matei 14:6-11; Exodul 32:6-28; Estera 1:5-21).

Oricum, în Babilon au avut loc cele mai neobișnuite petreceri, păstrate în analele istoriei. „Împăratul Belșatar a făcut un mare ospăț celor o mie de mai-mari ai lui și a băut vin înaintea lor” (Daniel 5:1). Toate atracțiile pe care averea și puterea împărătească le puteau comanda erau combinate pentru a da splendoare scenei. Orice putea satisface poftele cărnii era acolo. Prinți și oameni de stat beau vinul ca pe apă și se desfătau sub influența lui înnebunitoare” (*The Review and Herald*, 8 februarie 1881).

Era un moment ciudat pentru organizarea unei astfel de petreceri, cetatea fiind înconjurată de o armată străină care era hotărâtă și plină de resurse. Dar Belșatar se simțea în siguranță. El credea că orice asediu asupra Babilonului era zadarnic. Cetatea era protejată de ziduri mari care puteau face față asalturilor berbecilor. Avea provizii pentru douăzeci de ani. Cetatea se alimenta din abundență cu apă din Eufrat, cel mai lung fluviu din Asia.

Belșatar știa de visul bunicului lui, în care

“ Dragostea lui Belșatar pentru distracții și înălțare de sine au șters lecțiile pe care nu ar fi trebuit să le uite... Acesta este pericolul tinereții nepăsătoare și nesăbuite din ziua de azi. ”

—*The Youth's Instructor*, 19 mai 1898

DIN CUPRINS:

C-32

O mână scrie pe perete

Lovit de boală

Care e situația sufletului tău?

Un băiat numit Cow – partea a 2-a

Babilonul avea să fie înfrânt de o altă țară. Poate că auzise și zvonuri despre profețiile lui Isaia privind distrugerea Babilonului de către Cir (vezi Isaia 44:28; 45:1). Dar el Îl disprețuia pe Dumnezeuul evreilor și respinsese profețiile despre distrugere.

Plin de un curaj alimentat de beție, împăratul Belșatar s-a hotărât să-și bată joc de Dumnezeuul lui Israel și „a poruncit să aducă vasele de aur și de argint pe care le luase tatăl său, Nebucadnețar, din Templul de la Ierusalim, ca să bea din ele împăratul și mai-marii lui, nevestele și țiitoarele lui” (Daniel 5:2).

Porunca a fost ascultată. Au fost aduse vasele sacre „și au băut din ele împăratul și mai-marii lui, nevestele și țiitoarele lui. Au băut vin și au lăudat pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă și de fier, de lemn și de piatră” (versetele 3, 4).

Amețeala lui Belșatar nu era o scuză pentru acțiunile sale nelegiuite. „Cel care duce paharul amețitor la

gură se face răspunzător de toate nedreptățile pe care le poate comite sub puterea lui amețitoare” (*Viața lui Iisus*, p. 112).

Cu toate că Belșatar nu era conștient, el respinsese ultimul avertisment care îi fusese adresat; a disprețuit ultima ofertă a milei; a abuzat de ultimul lui privilegiu. Era ultima noapte a împărăției lui. Belșatar avea să afle un adevăr pe care refuzase să-l învețe, și anume „că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor” (Daniel 4:17).

Un Oaspete neinvitat era gata să spargă petrecerea. Există un Observator care îi vedea lipsa de respect și insolența. Răzvrătirea împăratului împotriva cerului depășise orice limită. „În clipa aceea, s-au arătat degetele unei mâini de om și au scris în fața sfeșnicului, pe tencuiala zidului palatului împărătesc. Împăratul a văzut această bucată de mână care a scris” (Daniel 5:5). (Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Petrecerea îngâmfată s-a potolit îndată, când bărbații și femeile au fost cuprinși de o groază de nedescris privind mâna care scria încet literele misterioase. Pe dinaintea lor treceau, ca într-o priveliște panoramică, faptele lor nelegiuite; aveau simțământul că erau aduși înaintea barei de judecată a veșnicului Dumnezeu, a cărui putere tocmai o sfidaseră. Acolo unde, cu câteva clipe înainte, fuseseră râsete și vorbe de duh hulitoare, acum erau fețe palide și strigăte de spaimă. Când Dumnezeu îi face pe oameni să se teamă, ei nu-și pot ascunde intensitatea groazei” (*Profeți și regi*, pp. 206–207).

Cel mai vinovat și mai înspăimântat dintre toți era împăratul Belșatar. „Atunci, împăratul a îngălbenit și gândurile atât l-au tulburat că i s-au desfăcut încheieturile șoldurilor și genunchii i s-au izbit unul de altul” (Daniel 5:6). Împăratul și-a chemat înțelepții, promițând mari onoruri celui care ar fi în stare să-i citească ce scrie. Dar sfetnicii aceștia ai împăratului nu erau mai capabili să-l ajute decât au fost înțelepții lui Nebucadnețar să-i dezvăluie secretele viselor lui.

Ani de zile, Daniel fusese ignorat, dar în mijlocul acestei crize, împărăteasa lui Nebucadnețar, bunica lui Belșatar (probabil prin căsătorie), a venit la palat cu o sugestie înțeleaptă. „În împărăția ta este un om care are în el duhul dumnezeilor celor sfinți și, pe vremea tatălui tău, s-au găsit la el lumini, pricepere și o înțelepciune dumnezeiască... Să fie chemat dar Daniel, și el îți va da tâlcuirea!” (versetele 11, 12).

Târziu în noapte, Daniel, ajuns acum la optzeci de ani, a fost chemat în grabă în sala petrecerii și i s-a cerut

să explice semnificația literelor arzătoare ce încă străluceau pe perete. Belșatar i-a promis lui Daniel haine împărătești, un lanț de aur și poziția a treia în împărăție, dacă putea să-i interpreteze scrisul. Dar darurile și onorurile efemere ale Babilonului nu aveau nicio atracție pentru bătrânul om de stat. „Daniel a răspuns îndată împăratului: «Ține-ți darurile și dă altuia răsplătirile tale! Totuși voi citi împăratului scrierea și i-o voi tâlcui»” (versetul 17).

Cu solemnitate, Daniel a început să vorbească amintind de istoria vieții lui Nebucadnețar, de stăpânirea pe care i-a dat-o Dumnezeu, despre mândria și pedeapsa lui. Apoi, Daniel a spus cu tristețe: „Dar tu, Belșatar, fiul lui, nu ți-ai smerit inima, măcar că ai știut toate aceste lucruri” (versetul 22). „El a desconsiderat toate aceste fapte, ca și când nu ar fi avut loc niciodată, și s-a angajat în repetarea păcatelor bunicului său. El a îndrăznit să săvârșească tocmai păcatul care a adus judecățile lui Dumnezeu asupra lui Nebucadnețar.

Belșatar a fost condamnat nu numai pentru nelegiuirea săvârșită, ci și pentru că nu a prețuit ocaziile și posibilitățile pe care le-a avut și care l-ar fi făcut un om drept, dacă le-ar fi folosit” (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 538).

Putem învăța multe din ultima noapte a Imperiului Babilonian, care a fost ca o judecată în miniatură. Păcatele lui Belșatar erau păcate obișnuite – uitarea, neglijența și mândria. Dar acestea sunt păcate mari. „La judecată, nimeni nu va fi condamnat de Dumnezeu

pentru că a crezut cu sinceritate o minciună sau pentru că a împărtășit cu credințioșie o idee greșită, ci va fi condamnat pentru că a neglijat ocaziile de a cunoaște și de a se familiariza cu adevărul. Cel necredincios nu va fi condamnat pentru că a fost un necredincios, ci pentru că nu a folosit mijloacele pe care Dumnezeu le-a pus la îndemâna lui pentru a ajunge credincios” (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 539).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Timpul judecății nu este un timp pentru petreceri. „Te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor; vasele din Casa Lui au fost aduse înaintea ta și ai băut vin cu ele, tu și mai-marii tăi, nevestele și țiitoarele tale; ai lăudat pe dumnezeii de argint, de aur, de aramă, de fier, de lemn și de piatră, care nici nu văd, nici n-aud și nici nu pricep nimic, și n-ai slăvit pe Dumnezeul în mâna căruia se află suflarea ta și toate căile tale!” (Daniel 5:23).

După aceea, Daniel a citit și a explicat scrierea: „Numărat, numărat, cântărit și împărțit” (versetul 25).

„Numărat” – *mene* – reprezenta faptul că împărății cu împărățiile lor, precum și indivizii, sunt cântăriți în balanța justiției lui Dumnezeu. Dumnezeu pune la dispoziția fiecărui individ și fiecărei națiuni un timp anume, dar El nu va permite ca păcatul și răzvrătirea să continue pentru totdeauna.

„Cântărit” – *tekell* – indică faptul că Belșatar și împărăția Babilonului au umplut măsura vinovăției lor. „Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor” (versetul 27).

„Împărțit” – *peres* – indica spre faptul că Imperiul Babilonian urma să fie împărțit în două și dat mezilor și perșilor. Împăratul nu știa încă, dar în momentul acela, soldații persani înaintau în marș către porțile nepăzite ale cetății Babilon.

Când Daniel a terminat, împăratul a poruncit să fie îmbrăcat cu haine împărătești, să-i pună un lanț de aur în jurul gâtului și l-a făcut al treilea om ca importanță în

împărăție, așa cum promisese. (Belșatar era de fapt al doilea om din împărăție, deoarece era coregent cu tatăl lui.)

Iar acesta a fost ultimul act oficial pe care l-a semnat Belșatar, căci „chiar în noaptea aceea, Belșatar, împăratul caldeenilor, a fost omorât. Și a pus mâna pe împărăție Darius Medul, care era în vârstă de șaizeci și doi de ani” (versetele 30, 31).

Belșatar a aflat prea târziu că plăcerile păcatului sunt trecătoare. Oricum, noi putem învăța din această istorie. În cazul în care ne bucurăm de păcat în orice formă ar fi, ce spune asta despre starea inimilor noastre? „Dacă Îl cunoașteți pe Dumnezeu, dacă sunteți cu adevărat convertiți, nu veți căuta plăcerea în lucrurile păcătoase. Teama de Dumnezeu va fi în inima voastră și, pe măsură ce priviți la Golgota, caracterul urăcios al fărâdelegii vă va fi descoperit, veți vedea marea dragoste cu care Dumnezeu v-a iubit și nu veți mai simți dorința de a păcătui” (Materialele 1888, p. 961 în orig.). Vedeți speranța din aceste cuvinte? Care este soluția dacă vă bucurați de păcat? Cum puteți ajunge să-l urăți?

“Nu putem ascunde nimic de Dumnezeu. Nu putem scăpa de responsabilitatea pe care o avem față de El. Oriunde am fi și indiferent ce am face, suntem responsabili față de Acela căruia îi aparținem prin creație și răscumpărare.” —*Sermons and Talks*, vol. 1, p. 216

Daniel 5 conține multe lecții simple și semnificative. Nimeni nu își permite să fie un iubitor de plăceri și de distracții într-o perioadă care solicită de la noi un devotament serios și o ură față de păcat. Nu ne putem permite să așteptăm până ce ajungem la o vârstă înaintată ca să-L luăm în serios pe Dumnezeu. Este periculos să ignorăm lecțiile ce pot fi învățate din greșelile părinților și ale altora. Nu trebuie să uităm că Dumnezeu este întotdeauna prezent, cunoscându-ne gândurile, cuvintele și acțiunile noastre. Trebuie să căutăm să

vorbim și să acționăm fiind conștienți de judecată, căci într-o bună zi „toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos” (2 Corinteni 5:10).

Iată o altă lecție pe care trebuie să ne-o amintim. Dumnezeu este onorat de credincioșia noastră chiar și la o vârstă înaintată. Tânărul Belșatar a murit în noaptea aceea, dar bătrânul Daniel nu. Slujitorul lui Dumnezeu încă mai avea de lucru în împărăția mezilor și a perșilor.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. În ce fel se aseamănă lipsa de respect pe care o acordăm câteodată Sabatului cu tipul de păcat pe care l-a comis Belșatar când a folosit vasele sacre și sfinte ca să bea vin? Leviticul 19:30; Isaia 58:13,14; Ezechiel 20:11-20 _____

Dar atunci când banii de zecime sunt folosiți pentru binele nostru? Leviticul 27:30; Maleahi 3:8-10 _____

2. De ce trage Dumnezeu oamenii la răspundere pentru păcatele comise când sunt beți? _____

SECȚIUNEA II

3. Cum s-a simțit Belșatar când Dumnezeu i-a întrerupt petrecerea nelegiuită? Daniel 5:6 _____

Cum se vor simți nelegiuiții când se va întoarce Isus? Apocalipsa 6:14-17 _____

Ce eveniment viitor trebuie să avem mereu în minte? 2 Corinteni 5:10,11 _____

4. Comparați răspunsul lui Daniel față de răsplata pe care i-o oferea Belșatar cu răspunsul lui Balaam față de răsplata pe care i-o oferea Balac. Daniel 5:17; Iuda 11; Numeri 22:17,18 _____

5. Mama lui Jane s-a căsătorit cu un necreștin. Explicați, bazându-vă pe ceea ce i-a spus Daniel lui Belșatar, de ce Jane nu poate folosi greșeala mamei ca motiv să se întâlnească și să se căsătorească cu un necreștin. _____

6. Unii oameni nu citesc Biblia și nici Spiritul Profetic, gândindu-se că Dumnezeu nu-i va trage la răspundere pentru ceea ce nu știu. Citiți din nou caseta din această secțiune și explicați pericolul acestui mod de a gândi. _____

SECȚIUNEA III

7. Belșatar a fost cântărit și găsit ușor și același lucru se poate întâmpla și cu noi. „Dacă nu simțiți că sunteți în vreun pericol și dacă nu înălțați nicio rugăciune pentru a cere ajutor și putere ca să rezistați ispitelor, în mod sigur vă veți răătăci. Faptul că v-ați neglijat datoria va fi trecut în cartea din cer a lui Dumnezeu și, în ziua încercării, veți fi cântăriți și găsiți prea ușori” (*Mărturie pentru biserică*, vol. 3, p. 356). Cum putem evita să fim găsiți ușori? _____

Studiu suplimentar: *Profeți și regi*, pp. 522-538 (în orig.)

Miracole din viața mea

— partea a 32-a, de John N. Loughborough

Lovit de boală

Pe data de 8 august, am parcurs în mai multe etape 35 de mile de drumuri foarte proaste până la Blairstown, unde am constatat că trebuie să rămân până dimineață ca să pot lua trenul. Nu aveam unde să stau în afara unei taverni mici de țară, aproape plină cu crescători de porci beți. Aceștia au chefuit toată noaptea și numai până la miezul nopții avuseseră loc trei lupte cu pumnii. Nici vorbă să mă odihnesc în noaptea aceea.

A doua zi dimineața am călătorit cu trenul 75 de mile până la Nevada. Aici n-am găsit nimic bun de mâncat pentru o ființă umană, dar m-am descurcat cu ce am putut. După aceea, am călătorit din nou în etape, încă 35 de mile, până la Fort Des Moines. Drumurile erau într-o stare atât de proastă, încât a durat cinci ore ca să parcurgem zece mile.

Pe când eram în misiune în Iowa, fratele White și cu mine am lucrat mai mult decât era normal. În dimineața zilei de 24 august, am coborât din tren la Eddyville, așteptându-mă să merg câteva mile cu fratele Kaufman, până într-un loc unde urma să predic la o ceremonie funerară pentru o soră care fusese îngropată cu câteva zile înainte. În schimb, fratele mi-a înmănat o telegramă prin care eram informat că „fratele White este paralizat. Vino imediat la Battle Creek”. Conducătorul a ținut trenul pe loc până ce mi-am luat bilet și am plecat spre Battle Creek. După ce am ajuns acolo, nu m-am mai gândit la lucrare. Aveam nervii atât de încordați încât, în caz că nu se mergea pe vârfuri, nu puteam să suport nici măcar zgomotul pașilor.

La Battle Creek m-am întâlnit cu doctorul Lay, un membru devotat al bisericii, care vizitase Dansville, New York, unde se informase despre „terapia cu apă” a lui Jackson, sperând să-i cunoască metodele. După ce fratele White avusese atacul cerebral, s-a gândit că ar fi mai bine ca frații să meargă la Dansville pentru tratament. Uităndu-se peste dosarul meu, a hotărât că și eu aveam nevoie de tratament cu apă și de odihnă. Prin urmare, pe data de 14 septembrie, împreună cu familia White și însoțiți de doctorul Lay, am pornit la drum spre „Casa de pe deal” din Dansville, unde am stat până pe data de 7 decembrie. După șase săptămâni, m-am vindecat de afecțiune, dar am rămas alături de sora și fratele White, ducându-i pe ei și pe alții la plimbare cu o trăsură împrumutată.

Pe data de 7 decembrie, ne-am dus la Rochester, unde am fost foarte bine primiți în casa lui Bradley Lamson. Am stat aici până pe data de 1 ianuarie 1866, când fratele White și familia s-au întors la Battle Creek. Timp de trei

săptămâni, fratele Andrews, precum și fratele și doamna Orton, și alții au venit să ne vadă zilnic la Lamson acasă, ca să se roage pentru fratele White. În ziua de Crăciun, la biserica din Rochester s-a ținut un post, iar în timpul zilei au avut loc trei întâlniri în oraș. După aceea, ne-am întâlnit din nou seara, la Lamson acasă, ca să ne rugăm cu fratele White. Această întâlnire a fost una puternică. În mijlocul ei, sora White a avut o viziune, iar fratele White a fost foarte binecuvântat. Povestindu-ne viziunea, sora White a spus: „Scopul lui Satana a fost să-mi distrugă soțul și să-l bage în mormânt. Dar prin aceste rugăciuni serioase și insistente, puterea lui a fost frântă.”

Până ce ne-am întors la Battle Creek, adică în primăvara lui 1866, Snook și Brinkerhoff atrăseseră de partea lor 45 din cei 60 de membri ai bisericii din Marion. De asemenea, au investit multă energie și pe lângă redacțiile revistelor *Messenger* și *Hope of Israel*, luptând cu zel împotriva mărturiilor sorei White. Au publicat un ziar numit *The Advent and Sabbath Advocate*. Nu au trecut însă multe luni și amândoi bărbații și-au pierdut interesul față de *Advocate* și au renunțat la Sabat. Fratele Starr, din Iowa, mi-a spus că în ziua în care el a fost botezat, Brinkerhoff a fost și el prezent. Cei doi s-au întâlnit când a ieșit din apă. Dând mâna cu el, i-a spus: „Mă bucur să văd că iei poziție alături de acest popor. Ei au adevărul și îmi pare rău că i-am lăsat... E prea târziu pentru mine ca să mă alătur lor. Sunt un om pierdut.”

Din luna ianuarie până la data de 3 aprilie 1866, am rămas în vestul New York-ului, apoi m-am întors acasă, în Michigan. Pe fratele White l-am găsit încă destul de slăbit. Cum timpul pentru întâlnirea Conferinței Generale se apropia și fratele White nu putea să poarte povara, ca în anii anteriori, a fost luată decizia să fie ținute patru zile de post și de rugăciune (9–12 mai) pentru fratele White și pentru înțelepciune cerească la următoarele întâlniri ale Conferinței Generale, Publishing Association și Conferința din Michigan (16–21 mai). Aceste întâlniri au fost ținute în biserică și într-un cort de cincisprezece metri.

Conexiunea istorică

Care e situația sufletului tău?

Dacă ar putea fi dată la o parte perdeaua dinaintea tinerilor care nu și-au dăruit niciodată inimile lui Dumnezeu, sau a celor care zic că sunt creștini, dar care nu au inima înnoită și nici temperamentul sfânt, ei ar vedea că ochiul lui Dumnezeu este mereu asupra lor și s-ar simți la fel de tulburați ca împăratul Babilonului.

Ei ar realiza că în fiecare loc și la fiecare oră din zi există un Privitor sfânt, care cântărește fiecare pricină, evaluând toată situația, fie că este una de fidelitate, fie una de lipsă de loialitate și înșelăciune.

Nu suntem niciodată singuri. Avem un Tovarăș, fie că Îl alegem sau nu. Tineri și tinere, amintiți-vă că, oriunde v-ați afla, orice ați face, Dumnezeu este și El prezent acolo. Pentru fiecare cuvânt și acțiune aveți un martor – Dumnezeul sfânt, care urăște păcatul. Nimic din ceea ce este spus, făcut sau gândit nu poate scăpa de ochiul lui infinit. Cuvintele tale s-ar putea să nu fie auzite de alte urechi omenești, dar ele sunt auzite de Conducătorul universului. El citește mânia interioară a sufletului când voința este bătută pe cruce. El aude expresia profanării. În cel mai adânc întuneric și în cea mai mare singurătate, El este acolo. Nimeni nu Îl poate înșela pe Dumnezeu; nimeni nu poate scăpa de responsabilitatea lui față de el.

„Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști”, scrie psalmistul, „știi când stau jos și când mă scol și de departe îmi pătrunzi gândul. Știi când umblu și când mă culc și cunoști toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul. Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte și-Ți pui mâna peste mine. O știință atât de minunată este mai presus de puterile mele: este prea înaltă ca s-o pot prinde. Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în Locuința morților, iată-Te și acolo. Dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca. Dacă voi zice: «Cel puțin în întunericul mă va acoperi»

și se va face noapte lumina dimprejurul meu, iată că nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine, ci noaptea strălucește ca ziua și întunericul, ca lumina.”

Zi după zi, înregistrarea cuvintelor, acțiunilor și influenței voastre este trecută în cărțile cerului. Cu acestea trebuie să vă întâlniți. „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea... Și oricine nu a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc.”

Vă trimit avertizarea ca să luați aminte. Sunteți desemnați să fiți „lucrători împreună cu Dumnezeu”. Este posibil să ignorați această responsabilitate, dar acțiunile voastre în acest sens vor aduce cu siguranță consecințele lor. Dumnezeu a dat fiecăruia dintre voi o lucrare de făcut. El v-a dat capacități intelectuale, mijloace, lumină și cunoștințe, și vă va trage la răspundere pentru modul în care folosiți aceste puteri. „De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele. Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o?”

– *The Youth's Instructor*, 26 mai 1898

Același Martor care a consemnat blasfemia lui Belșatar este prezent cu noi oriunde mergem. Tineri și tinere, s-ar putea să nu realizați că Dumnezeu vă privește; s-ar putea să simțiți că sunteți liberi să acționați

în conformitate cu impulsurile naturale ale inimii, că puteţi să vă răsfăţaţi cu plăceri uşoare şi mărunte, dar pentru toate aceste lucruri va trebui să daţi socoteală. Pe măsură ce veţi semăna, veţi şi culege şi, dacă vă subminaţi temelia propriei case, răpindu-vă creierul de hrana lui şi nervii de putere prin desfrâu şi indulgenţa apetitului şi a pasiunii, veţi avea de dat socoteală Lui, Celui care spune: „Ştiu faptele tale.”

Dacă L-aţi cunoaşte pe Dumnezeu, dacă aţi fi cu adevărat convertiţi, lucrurile păcătoase nu v-ar aduce nicio plăcere. Teama de Dumnezeu v-ar însoţi şi, pe măsură ce priviţi la Golgota, vi se va descoperi caracterul odios al fărâdelegii şi veţi vedea marea dragoste cu care v-a iubit Dumnezeu şi nu aţi mai avea dispoziţia de a păcătui. Dar cum vor sta lucrurile cu mulţi dintre voi care aţi îndrăznit să vă descurcaţi cu lucrurile sfinte

având mâini murdare şi suflete spurcate, dacă trâmbiţa ar suna astăzi? Cum vor sta lucrurile cu unii dintre voi dacă astăzi veţi fi chemaţi să daţi socoteală la scaunul de judecată al lui Hristos? Care ar fi condiţia voastră dacă Domnul Hristos ar părăsi astăzi Locul Preasfânt, iar timpul de probă s-ar încheia şi ar urma să vină Isus? Acel timp va veni în curând, deşi nu ştim ziua sau ora.

Vremurile şi anotimpurile sunt cunoscute numai de Dumnezeu, dar fiecare dintre noi trebuie să ştim că sufletul nostru este în regulă, că Domnul Hristos, nădejdea slavei, ia formă în interior. Trebuie să ştim că Răscumpărătorul nostru trăieşte şi că noi vom fi printre aceia care vor auzi glasul lui Isus, care vom fi adunaţi de îngerii lui Dumnezeu şi înălţaţi ca să-L întâlnim pe Domnul în văzduh.

– *Materialele 1888*, p. 961 (în orig.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Care sunt cele două grupuri de tineri descrise în primul paragraf? _____
Ce anume i-ar tulbura pe acești tineri, așa cum s-a întâmplat cu împăratul Babilonului? _____
2. Numiți câteva exemple de lucruri pe care le putem ascunde de alți oameni, dar nu și de Dumnezeu. _____

3. Ce a scris psalmistul despre încercarea de îndepărtare de Dumnezeu? _____

4. Ce anume este înregistrat în fiecare zi? _____

5. De ce a fost trimisă această avertizare? _____

6. Care este lucrul de care e posibil să nu ne dăm seama? _____
Ce anume este posibil să simțim? _____
Dar ce trebuie să dăm pentru toate aceste lucruri? _____
7. Descrieți-i pe aceia care îl cunosc pe Dumnezeu și sunt cu adevărat convertiți. _____

8. Enumerați câteva lucruri pe care fiecare dintre noi trebuie să le cunoască. _____

Capitole de credință

Un băiat numit Cow — partea a 2-a

de pastorul Scott Griswold

Yang Go a spus: „Povestea aceasta a fost uimitoare. Chiar mi-a atins inima. Vedeți, în timpul războiului, când khmerii roșii comuniști ne-au preluat țara, mama mea avea o fetiță și era însărcinată cu mine.”

Am fost surprins că Yang Go era în viață. Știam că acei trei ani și jumătate de război fuseseră incredibil de grozavi. Două până la trei milioane de oameni fuseseră fie uciși, fie înfometați până la moarte. Soldații îi forțaseră pe toți să muncească de la patru dimineața până seara târziu pe câmpurile de orez, lucru pentru care primeau doar o jumătate de cană de orez pe zi.

„Mama mea era prea slabă pentru a lucra mult”, mi-a spus Yang Go, „așa că a fost pusă să supravegheze vacile. Stătea toată ziua sub soarele fierbinte și se asigura că aveau suficientă iarbă pentru mâncare. Apoi noaptea trebuia să doarmă în apropiere.

„Când a venit timpul să mă nască, nu existau spitale nicăieri și niciun loc curat unde să nască. Așa că m-a născut în grajdul vacilor.”

Împărtășește resurse în alte limbi,
caută-le pe site-ul mylanguagemylife.com

L-am privit și m-am gândit cât de diferită fusese nașterea lui de cea a fiicei mele. „De aceea mi se spune Yang Go”, a continuat el, „Go înseamnă vacă”.

Nu mă gândisem nicio clipă la asta.

„Întotdeauna mi-am urât numele”, spuse Yang Go. „Copiii își băteau joc de el. Dar acum, după această poveste, nu mai contează. Știu că Isus înțelege. S-a născut înconjurat de animale, la fel ca mine. Era sărac, la fel ca familia mea. De fapt, mama mea a murit în timpul războiului, dar sora mea m-a ținut în viață împărțind cu mine o parte din terciul ei de orez. Îmi place această poveste despre Isus. El mă înțelege.”

Am fost atât de fericit să aud ce a spus. Și eu Îl iubesc pe Isus. Din ziua aceea, nu pot să mă uit la o scenă de iesle fără să mă gândesc la Yang Go. Isus a ales tot ceea ce este dificil din viața noastră, ca să putem ști că El înțelege. Evrei 2:17,18 spune: „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată

fi, în ceea ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare-preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.”

Cât de mult înțelege Isus? El s-a făcut sărac. A fost un refugiat. A lucrat din greu ca un muncitor obișnuit. Adesea dormea afară fără să aibă un acoperiș deasupra capului. Și s-a născut într-un grajd de vaci, așa că Yang Go putea ști că Isus îl înțelege și îl iubește. Acesta este un lucru pentru care să fii recunoscător!

Gândiți-vă mult și bine despre ceea ce înseamnă să fiți un urmaș al Domnului Isus Hristos. Cum ne putem apropia de cei sărmani urmând exemplul lui Isus?

Prima mea întâlnire cu cei fără adăpost a fost pe vremea când eram student la colegiu și am vizitat orașul Berkeley. Erau mulți oameni care dormeau pe străzi, pentru că în Berkeley nu era nicio regulă care să interzică acest lucru, cum aveau alte orașe din apropiere. Când am văzut un bărbat întins pe trotuar lângă un magazin, nu am știut cum să reacționez. Dacă i-aș da bani, m-am gândit, probabil că îi va irosi pe alcool.

O doamnă pe nume Riz, care tocmai sosise la biserica unde eram voluntar, a spus: „Hai, stai cu mine și vorbește cu el.” Ea știa cum era căci fusese fără adăpost în Chicago. Alcoolul și drogurile îi distruseseră viața. Tocmai scăpase din probleme de genul acesta și știa că o persoană de pe stradă are nevoie de oameni cărora le pasă suficient pentru a se opri și a le fi prieten. Așa că ne-am așezat și am vorbit cu el. M-am simțit stânjenit la început. Nu am fost niciodată în situația aceea, ca Riz. Dar am putut să stau și să ascult, și am făcut-o. Mai târziu i-am adus un pic de mâncare. M-am simțit bine pentru că mi-a părut de el. Am sperat că s-a simțit bine și el.

Isus ne invită să mergem, să fim prieteni, să ne apropiem și să le arătăm oamenilor că El este Emanuel, ceea ce înseamnă „Dumnezeu cu noi”. Să ne oprim și să ne îngrijim cu adevărat de oameni.

CONTRA CURENTULUI

6 - 12 august

„Viața nouă care îi face pe bărbați și pe femei asemenea Domnului Hristos trebuie trăită. Trebuie să înotăm împotriva curentului râului.”

Un bărbat AL RUGĂCIUNII

Text de memorat | 2 Corinteni 13:8

Căci n-avem nicio putere împotriva adevărului, ci pentru adevăr.

SECȚIUNEA I

Imediat după ce Cir a cucerit Babilonul, Darius, noul conducător, a organizat imperiul, împărțindu-l în 120 de provincii. Fiecare provincie era condusă de un demnitar numit satrap. Acești satrapi răspundeau în fața a trei guvernatori, Daniel fiind unul dintre ei. „Daniel însă întrecea pe toate aceste căpetenii și pe dregători, pentru că în el era un duh înalt, și împăratul se gândea să-l pună peste toată împărăția” (Daniel 6:3).

Daniel avea o slujbă dificilă. „El era în fruntea unui guvern necinstit, neloial și lipsit de evlavie, ai cărui membri îl urmăreau cu asprime și gelozie pentru a descoperi vreo scăpare în conducerea lui. Puseseră spioni pe urmele lui ca să vadă dacă nu descoperă astfel ceva împotriva lui” (*The Youth's Instructor*, 1 noiembrie 1900). Numai că spionii aceștia, în ciuda cercetărilor atente, nu au fost capabili să descopere niciun defect, „pentru că el era credincios și nu se găsea nicio greșală la el și niciun lucru rău” (Daniel 6:4).

Cât de ușor i-ar fi fost să spună cuvinte de iritare sau de mânie celor despre care știa că încercau să-l distrugă! Cu toate acestea, Daniel a rămas răbdător și credincios, încrezându-se în Dumnezeu în toate. El și-a dat seama că opoziția pe care o întâmpina nu era doar gelozia umană, „căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci... împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). În spatele scenei, „îngerii căzuți se temeau că influența lui va slăbi controlul lor asupra conducătorilor imperiului, căci Daniel avea o funcție înaltă” (*The Review and Herald*,

„L-a uitat Dumnezeu pe slujitorul Său credincios când a fost aruncat în groapa cu lei? Nu, ci a fost cu el toată noaptea.”

—*The Youth's Instructor*, 1 octombrie 1855

DIN CUPRINS:

C-33

Un bărbat al rugăciunii

Un loc de vindecare

Grija lui Dumnezeu pentru copiii Săi
Iertare proaspătă

18 februarie 1862). Aceștia au stârnit sentimente puternice de invidie și gelozie în ceilalți conducători.

Cum spionii au eșuat în căutarea lor de a descoperi „lucruri murdare” despre Daniel, „Satana a sugerat... un plan prin care ar fi putut să scape de Daniel, și anume, folosind religia lui ca mijloc de condamnare” (*The Youth's Instructor*, 1 noiembrie 1900). Guvernatorii și satrapii geloși au concluzionat următorul lucru: „Nu vom găsi niciun cuvânt de plângere împotriva acestui Daniel, afară numai dacă am găsi vreunul în Legea Dumnezeului lui” (Daniel 6:5).

Cu multă grijă, au gândit o lege care să-l scoată pe Daniel vinovat pentru felul cum se ruga. După aceea, au prezentat această lege lui Darius, mințind că „toate căpeteniile împărăției, îngrijitorii, dregătorii, sftcnicii și cârmuitorii sunt de părere să se dea o poruncă împărătească, însoțită de o aspră oprire”. Numai că nu *toate* căpeteniile fuseseră consultate, căci Daniel fusese exclus.

Legea era una absurdă, interzicând închinarea la Dumnezeu timp de treizeci de zile. În loc să se roage

la Dumnezeu, toată lumea trebuia să i se închine lui Darius. Pedepsa pentru acela care încălca legea era aspră, căci urma să fie „aruncat în groapa cu lei” (versetul 7). Darius nu putea să-l ia locul lui Dumnezeu nici măcar pentru o secundă, darămite pentru o lună de zile? În loc să fie flatat, Darius ar fi trebuit să se alarmeze că are sfătuitori care să ia în considerare o astfel de idee. Ar fi trebuit să se împotrivescă acestei hotărâri atunci, pe loc.

Mai mult, ar fi trebuit să fie suspicios atunci când sftcnicii au subliniat natura de neschimbat a decretului pe care îi cereau să-l semneze. Fără să cerceteze atent, fără să se sfătuiască cu Daniel și fără rugăciune, „împăratul Darius a scris porunca și oprirea” (versetul 9).

Acest episod este o avertizare bună pentru noi. Cu toții trebuie să fim atenți la laude. Cel mai înțelept om care a trăit vreodată a scris că „cine lingusește pe aproapele său îi întinde un laț sub pașii lui” (Proverbele 29:5).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Când decretul a fost scris, căpeteniile, sftcnicii și satrapii s-au bucurat. Dar cât de puțin durează triumful răului! Chiar prima avertizare din cartea lui Solomon este îndreptată împotriva unui astfel de plan: „Fiule, dacă niște păcătoși vor să te amăgească, nu te lăsa câștigat de ei! Dacă-ți vor zice: «Vino cu noi! Haidem să întindem curse, ca să vărsăm sânge, să întindem fără temei lațuri celui nevinovat...», fiule, să nu pornești la drum cu ei, abate-ți piciorul de pe cărarea lor..., căci ei întind curse tocmai împotriva sângelui lor și sufletului lor îi întind ei lațuri” (Proverbele 1:10-18).

Caracterul este dezvăluit într-o perioadă de criză. Dumnezeu a permis această criză pentru a arăta lumii caracterul lui Daniel.

Decretul nedrept nu a schimbat nici măcar cu puțin viața de rugăciune a lui Daniel: mai mult, decretul în sine l-a motivat și mai mult pe Daniel să se roage! Ceea ce a și făcut! „Când a aflat Daniel că s-a iscalit porunca, a intrat în casa lui, unde ferestrele odăii de sus erau deschise înspre Ierusalim, și de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeul lui, cum făcea și mai înainte” (Daniel 6:10).

Ce afirmație minunată este aceasta: „cum făcea și mai înainte”. Viața de rugăciune a lui Daniel nu a început ca o sfidare la adresa unui decret nedrept ce scotea în afara legii rugăciunea. Cu mult timp înainte, în tinerețea lui, el a pus bazele unui obicei bazat

pe instrucțiunile din Psalmi: „Seara, dimineața și la amiază, mă rog și strig, și El va auzi glasul meu” (Psalmii 55:17). Aceste perioade de rugăciune au devenit cele mai prețioase momente din zi pentru Daniel, când se îndepărta de îndatoririle civile și îngenunchea să se roage. Pe tot parcursul cărții descoperim că Daniel se ruga. Această comunicare a lui cu Dumnezeu a fost sursa înțelepciunii lui fără egal.

Daniel este un exemplu strălucitor pentru noi. Și noi „trebuie să ne facem timp să ne rugăm. Tinerii nu ar fi seduși să păcătuiască dacă ar refuza să meargă pe drumul pe care nu pot cere binecuvântarea lui Dumnezeu” (*The Youth's Instructor*, 12 iulie 1904).

Rugându-se, Daniel a încălcat legea țării. Căpeteniile și satrapii geloși aveau de gând să facă în așa fel încât legea să fie respectată cu rigoare. De trei ori în

“Deși a fost unul dintre marii bărbați ai lumii, Daniel nu era mândru și nici arogant. El simțea nevoia să-și înviorze sufletul prin rugăciune și fiecare nouă zi îl găsea în rugăciune sinceră și stăruitoare înaintea lui Dumnezeu.” — *Mărturii pentru biserică*, vol. 4, p. 569

ziua aceea, „oamenii aceștia au dat năvală în casă și au găsit pe Daniel rugându-se și chemând pe Dumnezeu lui” (Daniel 6:11). Asemenea conducătorilor religioși care au plănuț să-i ia viața lui Isus, au putut să întrebe retoric: „Ce nevoie mai avem de martori?” (Matei 26:65). În sfârșit, aveau parte de ocazia pe care o visaseră.

„Apoi, s-au înfățișat înaintea împăratului și i-au zis cu privire la oprirea împărătească: «N-ai scris tu o oprire care spune că oricine va înălța, timp de treizeci de zile, rugăciuni vreunui dumnezeu sau vreunui om, afară de tine, împărate, să fie aruncat în groapa cu lei?» Împăratul a răspuns: «Lucrul acesta este adevărat, după legea mezilor și perșilor, care nu se poate schimba!»

Ei au luat din nou cuvântul și au zis împăratului: «Daniel, unul din prinșii de război ai lui Iuda, nu ține deloc seama de tine, împărate, nici de oprirea pe care ai scris-o și își face rugăciunea de trei ori pe zi!» (Daniel 6:12,13).

Pentru ca legea să fie urmată, Daniel trebuia să fie aruncat în groapa cu lei, doar pentru că se rugase. Cât de repede s-au schimbat circumstanțele! Doar cu câteva săptămâni mai înainte, Darius se gândise să-l promoveze pe Daniel în cea mai înaltă funcție din Medo-Persia. Acum, Darius trebuia să-l execute pentru încălcarea legii. Cât de trecătoare este onoarea lumii!

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

In momentul când căpeteniile și satrapii l-au adus pe Daniel, Darius și-a dat seama că fusese luat de prost. Într-o clipă, a înțeles că nimic din cuprinsul legii nu fusese gândit ca să-l preamărească. „Împăratul s-a mâhnit foarte mult când a auzit lucrul acesta; s-a gândit cum ar putea să scape pe Daniel și, până la asfințitul soarelui, s-a trudit să-l scape” (Daniel 6:14).

Unii ar putea crede că Darius ar fi trebuit să-și poată lua cuvântul înapoi și să-și șteargă semnătura de pe decret. Numai că nu avea cum. Această întâmplare ne reamintește că „cuvintele odată spuse și faptele odată comise nu mai pot fi retrase niciodată.... Cel mai mare cuceritor de pe pământ nu poate să anuleze consemnările nici măcar ale unei singure zile” (*Tragedia veacurilor*, p. 498).

Împăratul Darius a căutat să repare răul provocat de acțiunea lui negândită, dar cel mai puternic împărat al lumii nu putea opri consecințele propriei greșeli. Într-o ultimă încercare disperată, l-a chemat pe Daniel ca să vadă ce are de spus acesta în apărarea lui. Poate că Darius spera că Daniel o să nege că s-a rugat și va oferi un alibi care să fie suficient pentru a scăpa de pedeapsa morții. „Daniel a avut ocazia să vorbească în propria apărare și, cu mult curaj, și-a recunoscut credința în

Dumnezeul cel viu, Creatorul cerurilor și al pământului. El a făcut o confesiune nobilă de credință, relatându-și experiența de la prima sa legătură cu împărăția” (*The Youth's Instructor*, 1 noiembrie 1900).

„Căci n-avem nicio putere împotriva adevărului, ci pentru adevăr” (2 Corinteni 13:8). Planurile lui Satana fuseseră din nou dejucate. Înaintea marii curți a Imperiului Medo-Persan, Daniel a dat o mărturie răsunătoare despre importanța și puterea rugăciunii. Pe măsură ce-l asculta, în inima lui Darius a început să se aprindă credința că Dumnezeul lui Daniel îl putea scăpa pe acesta de lei. Când l-au luat pe Daniel, Darius l-a încurajat spunându-i: „Dumnezeul tău, căruia necurmat Îi slujești, să te scape!” (Daniel 6:16).

În seara aceea, dușmanii lui Daniel s-au dus acasă, „au băut vin în neștire și s-au felicitat pentru reușita lor în a-l îndepărta pe acela pe care nu-l puteau mitui

să părăsească calea integrității” (*The Youth's Instructor*, 1 noiembrie 1900). Nu însă și Darius. Inima lui era plină de convingerea că Dumnezeu lui Israel, despre care mărturisise Daniel, era adevăratul Dumnezeu. El petrecuse noaptea cufundat în gânduri, postind și rugându-se – nu idolilor păgâni, ci Aceluia pe care începea să-L recunoască drept Dumnezeu adevărat” (*Idem*).

Dimineața, împăratul s-a grăbit să meargă la groapa cu lei, unde a strigat plin de neliniște: „Daniele, robul Dumnezeului celui viu, a putut Dumnezeuul tău, căruia Îi slujești necurmat, să te scape de lei?” (Daniel 6:20).

Spre ușurarea de nedescris a lui Darius, Dumnezeu îl scăpase pe slujitorul Lui credincios. Tradiția ebraică raportează că dușmanii lui Daniel s-au plâns că Darius hrănise leii chiar înainte să-l arunce pe Daniel în groapa animalelor și că din acest motiv scăpase Daniel.

Darius le-a pus la probă teoria, aruncându-i pe acuza-tori în groapa cu lei ca să vadă ce se întâmplă. „Până să ajungă în fundul gropii, leii i-au și apucat și le-au fărâmițat oasele” (versetul 24).

Odată ce acuzații lui Daniel au murit, Darius a emis un decret în care Îl preamărea pe Dumnezeu lui Israel. Nu-i de mirare că „Satana se înfurie când aude rugăciuni aprinse, căci știe că va pierde... Rugăciunea credinței este puterea cea mai mare a unui creștin și, în mod cert, îl va învinge pe Satana. Din acest motiv insinuează că nu avem nevoie să ne rugăm. El detestă numele lui Isus, apărătorul nostru, iar când noi venim cu sinceritate la Isus pentru ajutor, gazda lui Satana se alarmează” (*The Review and Herald*, 18 februarie 1862).

Haideți, așadar, să ne luăm timp regulat pentru rugăciune sinceră și serioasă!

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. De ce le era teamă căpeteniilor și satrapilor din Imperiul Medo-Persan de onestitatea lui Daniel? _____

De ce nu-l puteau amenința cu șantajul pe Daniel? _____

2. Ce anume ar trebui să ne caracterizeze acțiunile până și acasă? Proverbele 22:29; Romani 12:11; Matei 25:21; Coloseni 3:23,24 _____

3. Citiți Efeseni 6:10-12. Ce forțe caută să ne influențeze fiecare acțiune, chiar dacă sunt nevăzute? _____

SECȚIUNEA II

4. Citiți Matei 6:6. Ar fi fost mai bine pentru Daniel să se roage într-un loc unde nu putea fi văzut? _____

De ce nu? Luați în considerare Matei 6:5 și primele două paragrafe ale paginii 6. _____

5. Citiți Ieremia 12:5. Cum va dezvălui caracterul păzitorilor Sabatului o lege duminicală națională, cu tot cu amenzi și închiderea în închisoare? _____

De ce în timpul unei astfel de crize, foști păzitori ai Sabatului nu vor păzi din nou Sabatul? _____

SECȚIUNEA III

6. Cine a murit în groapa cu lei conform Daniel 6? _____ În ce fel este acest episod o ilustrație pentru ceea ce li se va întâmpla la întoarcerea lui Isus celor care au persecutat poporul lui Dumnezeu? _____

7. Citiți 2 Corinteni 13:8. Dați câteva exemple despre adevărul acestui verset din Daniel din cap. 1-6. _____

Studiu suplimentar: *Profeți și regi*, pp. 539-548 (în orig.); *Sfîntirea vieții*, pp. 42-45 (în orig.); *Calea către Hristos*, pp. 93-104.

Miracole din viața mea

— partea a 33-a, de John N. Loughborough

Un loc de vindecare

În dimineața zilei de 19 mai, sora White ne-a citit pentru prima dată următoarea mărturie: „Poporul nostru ar trebui să aibă o instituție proprie, sub controlul său, în folosul celor bolnavi și suferinzi dintre noi.... O astfel de instituție, condusă în mod corect, ar fi mijlocul prin care să ne prezentăm perspectivele în fața multora la care ne-ar fi imposibil să ajungem prin modalitatea obișnuită de răspândire a adevărului.”

După ce mărturia a fost citită oamenilor noștri, a apărut întrebarea: „Cum putem noi, cu mijloacele noastre limitate, să obținem și să controlăm o instituție de sănătate?” Fratele White era într-o stare critică de sănătate, prin urmare, problema părea să cadă asupra comitetului Conferinței din Michigan, al cărui președinte eram. După ce am fost de acord să acționez cu credință, am întocmit o listă de înscrieri și m-am dus mai întâi la J.P. Kellogg, care a trecut suma de 500 de dolari, cu litere mari.

În câteva zile, am achiziționat proprietatea judecătoreștii Graves, cu nouă acri de teren, la un cost de 6 000 de dolari. Aici se găsește acum Sanatoriul Battle Creek. A fost ridicată o clădire cu două etaje, cu două camere deasupra și două dedesubt pentru camere de tratament și rezervor de apă. Pe data de 5 septembrie 1866, instituția a fost deschisă oficial pentru pacienți, avându-i pe doctorii Lay și Byington ca medici, două ajutoare și un pacient; nu trecuseră mai mult de patru luni de la momentul în care subiectul a fost prezentat pentru prima dată poporului nostru. În luna august, am început publicarea unei reviste lunare de șaisprezece pagini, *The Health Reformer*.

Când am început să primim fonduri pentru acțiunile întreprinderii, a devenit necesară formarea unei organizații juridice, așa că m-am consultat cu avocații Dibble și Rhine. Aceștia ne-au spus că nu există nicio lege pentru cazul nostru, cu excepția legii pentru corporațiile miniere și de producție, iar o astfel de lege prevedea plata dividendelor către acționari. Crezând că trebuie să respectăm legea, am oferit un dividend din câștigul net. Când a fost făcut primul nostru raport, în primăvara anului 1867, sora White a spus imediat: „Nu, acesta nu este cursul pe care trebuie să-l urmărim pentru gestionarea instituțiilor noastre de sănătate. Lumina pe care am primit-o în această privință este ca sumele câștigate de instituție să fie folosite la construcția instituției, precum și pentru lucrări de caritate pentru cei nevoiași și bolnavi.” În lumina suplimentară

primită, am trecut la remedierea problemelor și am cerut tuturor celor ce puteau să-și doneze profiturile instituției. Toată lumea a fost de acord.

La Conferința Generală din 1866, s-a luat hotărârea ca unii membri ai comitetului Conferinței Generale să participe la conferințele de stat ale statelor centrale și din vest, și ca frații A.C. și D.T. Bourdeau să facă lucrare în teritoriile vestice, în special în Iowa. Așadar, în data de 5 iunie, am plecat la Pilot Grove, conferința de stat din Iowa, în compania fraților Bourdeau. De acolo, m-am dus mai departe în Illinois și Wisconsin, după care m-am întors la Battle Creek. Pe drum însă, am ținut întâlniri cu micul grup de 12 membri din marele oraș Chicago.

Deoarece majoritatea lucrărilor medicale sunt mari și costisitoare, s-a luat hotărârea să se pregătească o carte mică, o compilație cu texte din lucrările mai mari, care să conțină acele lucruri esențiale pentru a ajuta cititorul obișnuit în conformitate cu mărturia dată nouă. Directorul Institutului de Reformă în Sănătate mi-a cerut să pregătesc manuscrisul, făcând clar faptul că îl va examina cu atenție și îl va analiza.

A fost nevoie de un an pentru a-l finaliza, munca fiind întreruptă de conferințele de stat și de diferitele întâlniri ale consiliului de administrație. Am intitulat manuscrisul de 228 de pagini *Home Handbook of Health*. A fost tipărită o ediție de 3 000 de exemplare, legată în pânză și vândută la un preț de 0,75 cenți bucata.

La data de 24 iunie 1867, după ce a născut o fată, soția mea s-a trezit suferind de o congestie cu frisoane, iar la o oră după ce născuse a murit. Astfel, m-am despărțit brusc de femeia cu care avusesem o căsnicie fericită timp de șaisprezece ani și jumătate. Prin urmare, în grija mea au rămas un băiat de trei ani și un bebeluș neajutorat. Fratele și sora Myron Cornell s-au ocupat de micuța Mary timp de un an, iar fratele meu și familia lui au venit din New York, s-au stabilit la mine în casă și au avut grijă de băiatul meu.

Conexiunea istorică

Grija lui Dumnezeu pentru copiii Săi

Unii ar putea întreba de ce Daniel nu și-a înălțat cererile la Dumnezeu într-o rugăciune secretă? Oare Domnul, cunoscând situația, nu l-ar fi scuzat pe slujitorul său pentru că nu îngenunchea în mod liber înaintea Lui? Sau de ce nu a îngenuncheat înaintea lui Dumnezeu într-un loc ascuns, unde dușmanii săi nu-l puteau vedea?

Daniel știa că Dumnezeul lui Israel trebuie să fie onorat înaintea națiunii babiloniene. El știa că nici împărații, nici nobilii nu aveau niciun drept să se interpună între el și datoria lui față de Dumnezeul său. El trebuia să-și păstreze cu curaj principiile religioase înaintea tuturor oamenilor pentru că el era martorul lui Dumnezeu. Prin urmare, s-a rugat după obiceiul lui, de parcă nu s-ar fi dat niciun decret.

„Atunci, oamenii aceștia au dat năvală în casă și au găsit pe Daniel rugându-se și chemând pe Dumnezeul lui.”

Nerăbdători, s-au grăbit să meargă la Darius, ascunzându-și bucuria crudă sub o mantie de regret, prefăcându-se că erau obligați să dea mărturie împotriva lui Daniel. Totuși, ei au declarat că, prin fapta lui Daniel, poziția împăratului ca suveran al țării fusese pusă în pericol, iar autoritatea lui, disprețuită. „Daniel, unul din prinșii de război ai lui Iuda, nu ține deloc seama de tine, împărate, nici de oprirea pe care ai scris-o și își face rugăciunea de trei ori pe zi!” „Împăratul s-a mâhnit foarte mult când a auzit lucrul acesta.”

Prea târziu a înțeles capcana ce fusese întinsă pentru distrugerea slujitorului lui preferat. Extrem de tulburat, a încercat în toate felurile să-l salveze pe Daniel. Până la apusul soarelui s-a străduit să-l elibereze. Dar acuzatorii lui Daniel gestionaseră problema atât de bine, încât nu era nicio cale de scăpare. „Să știi, împărate”, au spus ei, „că, după legea mezilor și perșilor, orice oprire sau orice poruncă întărită de împărat nu se poate schimba”.

Daniel a fost adus înaintea regelui și a prinților săi pentru a răspunde acuzației aduse împotriva lui. Astfel, a avut ocazia să vorbească în apărarea lui și și-a recunoscut cu îndrăzneală credința în Dumnezeul cel

Viu, Creatorul cerului și al pământului. A dat astfel o mărturie nobilă de credință, raportând experiența sa de la prima lui legătură cu împărăția medo-persană.

În nedumerirea și necazul lui, Darius i-a spus lui Daniel că făcuse tot ceea ce îi stătea în putere să-l salveze, dar nu mai avea ce face. „Dumnezeul tău, căruia necurmat Îi slujești, să te scape”, a adăugat el, în timp ce, îndurerat, își lua rămas-bun.

Daniel a fost aruncat în groapa cu lei. „Au adus o piatră și au pus-o la gura gropii. Împăratul a pecetluit-o cu inelul lui și cu inelul mai-marilor lui, ca să nu se schimbe nimic cu privire la Daniel.” Plini de o bucurie satanică, dușmanii lui Daniel s-au întors la casele lor. Au băut vin fără reținere și s-au felicitat pentru succesul avut în a-l da la o parte pe acela pe care nu l-au putut mitui ca să părăsească calea integrității.

Însă Darius nu a petrecut noaptea la fel. Mărturia lui Daniel îi lăsase o impresie profundă în minte. El avea oarece cunoștințe despre modul cum Dumnezeu se comportă cu poporul Israel, iar conduita lui Daniel i-a transmis inimii lui convingerea că Dumnezeul evreilor era adevăratul Dumnezeu. Era plin de remușcări pentru că semnase decretul ce îi fusese adus. Conștiința lui îl mustra și și-a petrecut noaptea fără să doarmă și extrem de tulburat. Camera împărătească devenise o încăpere a durerii și a rugăciunii. Nu se auzea niciun fel de muzică. Toate distracțiile fuseseră abandonate. Nicio mângâiere nu a fost permisă.

În timpul acelei nopți nedormite, regele a fost frământat de gânduri așa cum nu mai fusese niciodată înainte. A doua zi dimineață devreme, Darius, sperând și, totuși, deznădăjduit fiind, învinovățindu-se, se rugă Celui pe care a început să-L recunoască drept Dumnezeu adevărat și se duse la groapa cu lei, unde strigă

“Conduita lui Daniel i-a transmis inimii regelui convingerea că Dumnezeu evreilor era adevăratul Dumnezeu.”

cu voce tare: „Daniele, robul Dumnezeului celui viu, a putut Dumnezeul tău, căruia Îi slujești necurmat, să te scape de lei?”

Așteptă un răspuns, cuprins de o neliniște intensă. Inima i se umplu de nespusă mulțumire când a auzit o voce venind de jos: „Veșnic să trăiești, împărate!

Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut niciun rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău! Atunci, împăratul s-a bucurat foarte mult și a poruncit să scoată pe Daniel din groapă. Daniel a fost scos din groapă și nu s-a găsit nicio rană pe el, pentru că avusese încredere în Dumnezeul său.” Mai târziu, citim că „Daniel a dus-o bine sub domnia lui Darius și sub domnia lui Cyrus Persanul”.

Așa a avut Domnul grijă de slujitorul Său credincios și tot astfel va avea grijă de toți aceia care și-au pus încrederea în El. „Îngerul Domnului tabără în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie.”

– *The Youth's Instructor*, 1 noiembrie 1900

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. De ce a îngenuncheat Daniel ca să se roage, fără să se ascundă? _____

- Veți alege și voi să vă păstrați cu demnitate principiile religioase înaintea oamenilor, așa cum a făcut Daniel? _____

2. Descrieți atitudinea dușmanilor lui Daniel când s-au dus să-i vorbească lui Darius. _____

3. Cum a folosit Daniel oportunitatea dată ca să răspundă acuzațiilor aduse împotriva lui? _____

4. Cum și-a demonstrat Darius credința înainte ca Daniel să fie dus la groapa cu lei? _____

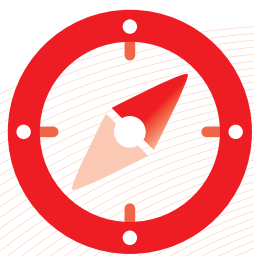
5. Cum și-au petrecut noaptea dușmanii lui Daniel? _____

6. În ce mod l-au afectat pe Darius mărturia și comportamentul lui Daniel? _____

- Ce se petrecea în mintea lui Darius? _____

- Cum a petrecut Darius noaptea? _____

- Cui s-a rugat Darius? _____

Capitole de credință

Iertare proaspătă

de pastorul Scott Griswold

Iertarea este de neprețuit. Iertarea este radicală. Totuși, multă lume nu știe că este disponibilă. Joshua Project adună informații despre oameni din lume la care Evanghelia nu a ajuns. Printre aceștia se numără budiștii, hindușii, musulmanii, evreii, animiștii și secularii, care practic au puține șanse să audă vestea cea bună.

Puteți să vă imaginați acest număr? Este teribil de mare – 2,9 miliarde de oameni. Lor cine o să le spună? Cei care petrec suficient de mult timp cu Isus pentru a ști cât de bun este Dumnezeu! Când ne comparăm viețile cu caracterul perfect al lui Isus și cu legea perfectă a lui Dumnezeu, vom vedea contrastul imens dintre inimile noastre egoiste și compasiunea și puritatea Lui complet altruiste. Vom striga după iertare și ne vom aminti de harul Său proaspăt. Atunci iertarea va fi neprețuită și vom merge să vorbim despre ea.

În prezent, sute de laici din Asia de Sud-Est, mulți dintre ei susținuți de ASAP Ministries, răspândesc vestea bună a iertării lui Isus oamenilor care nu au auzit-o niciodată. Îmi amintesc că am ascultat o doamnă pe nume Pany spunând Evanghelia cuiva din Thailanda.

Am crezut că nu face o treabă bună. Bărbatul cu care vorbea tocmai venise pentru prima dată la biserica. El nu știa multe. Era paralizat pe o parte și părea să nu fie în apele lui. Părea că ea îi spunea prea multe și prea dintr-odată – îi vorbea deja despre moartea lui Isus pe cruce. Dar apoi am văzut că bărbatul a început să plângă. Cei mai mulți thailandezi pe care îi cunoșteam nu își arătau cu ușurință emoțiile. Lacrimile au continuat să curgă. Pany s-a rugat cu el, cerându-i să-și mărturisească păcatele lui Dumnezeu, să renunțe la ele și să-I ceară iertare lui Dumnezeu. Bărbatul a făcut asta cu nerăbdare, iar lacrimile au continuat să curgă.

Am fost uimit. Atât de emoționant! Și apoi am aflat cine era. Mi-au spus: „A capturat copii și i-a vândut ca sclavii și pentru prostituție. Acesta este un om foarte rău.” Acest bărbat avusese recent un accident vascular cerebral, în urma căruia de-abia mai era capabil să meargă și se chinuia să vorbească. El era sigur că ce i se întâmpla era un rezultat direct al karmei lui rele și că va suferi mult mai mult, până când va muri. Și că

Fiecare suflet pe care l-a salvat Domnul Hristos este chemat să lucreze în Numele Său pentru salvarea celor pierduți.

—*Christ's Object Lessons*, p. 191

merita asta. Merita să plătească pentru lucrurile oribile pe care le făcuse. Cât de rău poți să fii ca să ajungi să faci bani făcându-i pe copii să sufere îngrozitor?

Pavel, însă, a spus-o limpede în Faptele 13:38,39 – „Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor, și oricine crede este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise.” Prin relatările biblice despre David sau Manase, ori tâlharul de pe cruce, știm că pentru fiecare păcat pe care îl mărturisim și de care ne pocăim primim o iertare deplină. Oh, har uimitor din belșug!

Ce veți face cu acest dar de neegalat? Îl veți prețui, veți medita la el și Îl veți iubi mai mult pe Isus pentru asta? Vă veți ruga pentru sute de milioane de oameni care nu au auzit de acest dar, rugându-L pe Dumnezeu să ridice lucrători ai Evangheliei care să meargă la ei, să-i iubească și să le spună povestea lui Isus?

Veți sprijini un lucrător din Asia de Sud-Est? Mulți dintre ei o pot face mult mai bine decât putem noi. Ei cunosc limba perfect; ei înțeleg cultura și luptele oamenilor.

Veți mijloci în fiecare zi pentru cineva căruia trebuie să i se amintească de iertarea lui Dumnezeu? Și cât de special va fi dacă vă rugați ca Dumnezeu să vă conducă la cei care s-au mutat în vecinătate, care nu au nicio idee că există Isus, care a murit pentru păcatele lor, și Dumnezeu, care îi va ierta în totalitate!

CONTRA CURENTULUI

13 - 19 august

„Viața nouă care îi face pe bărbați și pe femei asemenea Domnului Hristos trebuie trăită. Trebuie să înotăm împotriva curentului râului.”

Prezentarea capitolului 7 DIN DANIEL

PARTEA 1

Text de memorat | Isaia 46:9,10

Aduceți-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune, căci Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este niciunul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit.

SECȚIUNEA I

Biblia dă puține detalii despre succesorii lui Nebucadnețar. Dacă tradiția ebraică este corectă, fiul lui, Evil-Merodac, a administrat slab împărăția în timpul celor șapte ani de nebunie ai tatălui lui. Când Nebucadnețar și-a revenit la normal și a luat din nou tronul, a aflat despre conducerea proastă a fiului și l-a aruncat în închisoare. Aici, Evil-Merodac l-a cunoscut pe Ioiachin, iar cei doi au devenit prieteni. După moartea lui Nebucadnețar, Evil-Merodac a ocupat din nou tronul tatălui său și l-a eliberat pe Ioiachin. (Vezi 2 Împărați 25:27-30).

Istoricii au consemnat vremuri tulburi în Babilon. Evil-Merodac a domnit doar pentru puțin timp înainte să fie asasinat. Au urmat alte domnii scurte și a mai existat cel puțin un asasinat. Scrierile istoricilor diferă în detalii, dar cam la zece ani după moartea lui Nebucadnețar, conducător în Babilon a ajuns Belșațar.

În această perioadă de instabilitate politică, Dumnezeu i-a dat lui Daniel un vis în care i-a

prezentat istoria lumii, cu tulburările și durerile ei, până la final. Daniel s-a trezit că se afla pe o plajă de la Marea Mediterană. Sufla un vânt teribil, iar valurile umflate se izbeau de țărm.

Plin de uimire, Daniel privi patru creaturi ieșind din apă, una după alta, înghițind alene nisipurile timpului. În Daniel 7, el ne-a lăsat un rezumat al viziunii.

“ Puterea exercitată de fiecare conducător de pe pământ îi este oferită de Cer și succesul lui depinde de modul în care o folosește. ”

— *Educație*, p. 174

DIN CUPRINS: C-34
Prezentarea capitolului 7 din
Daniel – partea 1
Chemat în California
Judecata – partea 1
Refugiații kurzi – partea 1

Mai întâi, Daniel a văzut o fiară care se aseamăna cu un leu cu două aripi, ce se lupta să iasă din apele învolburate. Aripile i-au fost smulse, făcând ca fiara să se ridice pe picioarele dinapoi, iar în locul inimii de leu a primit una de om. Dintr-odată, din marea furtunoasă a apărut o fiară ce semăna cu un urs; stătea într-o rână și avea trei coaste în gură. Aceasta a primit porunca să se ridice și să mănânce multă carne. A urmat apoi un animal asemănător cu un leopard, numai că avea patru aripi și patru capete. Acestuia i s-a dat stăpânire pentru un timp. Ultima fiară era cea mai înspăimântătoare și nu semăna cu niciun animal văzut vreodată de Daniel. Poate că arăta ca un tiranozaur. Era o fiară înspăimântătoare, teribilă și incredibil de puternică, având dinți mari de fier, capabili să sfărâme în bucăți și să devoreze. Apoi, călca în picioare ce mai rămânea (vezi Daniel 7:4-7).

Ca răspuns la întrebarea lui Daniel, un înger i-a explicat că aceste patru fiare reprezentau patru împărății mărețe pe care Daniel și le-a reamintit din visul lui Nebucadnețar (vezi versetele 17, 23). Fiara asemănătoare cu un leu reprezenta Babilonul, cea asemănătoare cu ursul, Medo-Persia, cea asemănătoare cu leopardul, Grecia, iar ultima, care semăna cu un balaur, Roma.

Aceasta nu a fost o simplă repetiție a visului lui Nebucadnețar, ci și o dezvoltare a profeției inițiale, adăugând mai multe detalii suplimentare. Asemenea unui bun profesor, Dumnezeu a construit în plus, pe informația dată anterior. Din această profeție, aflăm despre forțele nevăzute care au smuls „aripile” imperiului și au căutat să provoace distrugerea. De asemenea, aflăm că Dumnezeu este Acela care controlează

SECȚIUNEA II

Fiara care reprezenta Babilonul era un leu cu aripi de vultur. Chiar babilonienii foloseau un leu înaripat ca să-și reprezinte imperiul. Leul este numit câteodată regele animalelor, iar vulturul, regele din aer; iar acestea descriu sugestiv întinderea și influența puternică a Imperiului Babilonian.

A doua fiară era un urs care stătea într-o rână. Acesta reprezenta Imperiul Medo-Persan, care era compus din mezi și perși. La început, mezii au fost mai puternici decât perșii, dar apoi, cei din urmă au obținut întâietate, iar istoricii se referă în general la această împărăție ca fiind Imperiul Persan. În viziune, acest lucru a fost ilustrat prin faptul că ursul stătea cu o parte mai sus decât cealaltă.

“Istoria pe care marele EU SUNT a prezentat-o în Cuvântul Său unind verigă, după verigă în lanțul profetic, începând cu veacurile trecute până în cele viitoare, ne spune unde ne găsim astăzi pe harta timpului și la ce ne putem aștepta în perioada următoare.” —Educație, p. 178

destinul popoarelor, nu omul. Dumnezeu este Acela care dă stăpânire și tot El o ia.

„În anele omenirii, dezvoltarea națiunilor, creșterea și prăbușirea imperiilor apar ca fiind dependente de voința și vitejia omului. Cursul evenimentelor pare a fi într-o mare măsură determinat de puterea, ambiția sau capriciile acestuia. În Cuvântul lui Dumnezeu însă, perdeaua este dată la o parte și, în spatele întregului hățiș de interese, putere și pasiuni omenești, vedem cum Cel Preamilostiv lucrează în tăcere și cu răbdare și Își aduce la îndeplinire planurile” (Educație, p. 90).

Acest Dumnezeu este Acela care, în liniște și cu răbdare, caută să lucreze în viețile noastre. Îl veți lăsa să lucreze în viața voastră astăzi?

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

A treia fiară era un leopard care avea patru aripi și patru capete, reprezentând Grecia. Cele patru aripi semnifică sugestiv viteza de fulger cu care Alexandru cel Mare a cucerit vastul lui imperiu, el murind prematur, la numai 32 de ani. După moartea neașteptată și timpurie a lui Alexandru, imperiul lui a fost împărțit în patru între generalii săi – Cassandru, Lisimah, Ptolemeu și Seleucus.

Ultima fiară, cea mai îngrozitoare, este o descriere potrivită a Romei. Așa cum îngerul a spus în interpretarea lui, „fiara a patra este o a patra împărăție care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi” (Daniel 7:23). Această fiară teribilă avea zece coarne. Îngerul a explicat că „cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați” (Daniel 7:24).

Majoritatea acestor împărății au devenit predecesoarele sau fondatoarele națiunilor moderne ale Europei (Anglia, Franța, Germania, Italia, Elveția, Spania și Portugalia).

Unul dintre aspectele cele mai uimitoare ale acestei profeții este că Dumnezeu cunoaște în detaliu viitorul. Cum ar fi putut vreo persoană neinspirată să-și dea cu părerea că Imperiul Roman avea să fie împărțit în zece regate și nu va fi cucerit de unul mai puternic? Ce alinare este să știm că Dumnezeu nostru cunoaște la perfecție viitorul! Această lecție ne este de ajutor în încercările noastre de zi cu zi.

„Dacă te-ai consacrat lui Dumnezeu ca să îndeplinești lucrarea Lui, nu ai niciun motiv de

îngrijorare pentru ziua de mâine. Domnul căruia Îi slujești cunoaște sfârșitul de la început. Evenimentele viitorului, care sunt ascunse ochilor tăi, sunt ca o carte deschisă pentru Cel ce este atotputernic.

Când luăm în mâinile noastre administrarea lucrărilor pe care trebuie să le facem și ne bazăm pe propria înțelepciune pentru a avea succes, noi luăm pe umeri o povară pe care Dumnezeu nu ne-a dat-o și încercăm să o purtăm fără ajutorul Lui. Ne asumăm o responsabilitate care Îi aparține lui Dumnezeu și, astfel, ne așezăm, realmente, în locul Lui.

Când anticipăm pericolul și nereușita și avem toate motivele să fim siguri că vor veni, putem să ne îngrijorăm, pe bună dreptate. Dar, dacă vom crede cu adevărat că Dumnezeu ne iubește și ne vrea binele, vom înceta să ne temem de viitor. Ne vom încrede în Dumnezeu cum se încrede un copil în părintele său iubitor. Atunci, tulburările și obsesiile noastre chinuitoare vor dispărea, pentru că voința noastră este absorbită de voința lui Dumnezeu” (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 42).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

 n viziunea lui, Daniel privea la a patra fiară, cea mai îngrozitoare, care reprezenta Imperiul Roman. În timp ce era atent la cele zece coarne, a observat ceva foarte interesant.

„M-am uitat cu băgare de seamă la coarne și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor și, dinaintea acestui corn, au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și o gură care vorbea cu trufie” (Daniel 7:8).

Cum acesta mic din urmă este un corn, tragem concluzia că reprezintă o împărăție, la fel ca toate celelalte zece. Are ochi și o gură și vorbește cu trufie. Chiar dacă este numit un corn mic, aflăm din versetul 20 că „avea o înfățișare mai mare decât celelalte coarne”. Mai mult, Daniel spune că a văzut „cum cornul acesta a făcut război sfinților și i-a biruit” (versetul 21).

Profeția este extrem de precisă. Cornul cel mic avea să apară după căderea Romei, în anul 476 d.Hr., în mijlocul națiunilor Europei. Acesta va distruge trei popoare (pe heruli, vandali și ostrogoți). Va fi mic din punct de vedere geografic. Va fi un vrăjmaș care va persecuta poporul lui Dumnezeu. Nu va fi o simplă putere civilă precum celelalte coarne.

Cornul cel mic reprezintă biserica din Roma. Chiar dacă este organizată asemenea unei țări, este locul central de guvernare al Bisericii Catolice. Din punct de vedere geografic, este un teritoriu mic, de unde și cornul *mic*. Dar în principal nu este un guvern civil, ci unul religios, cu o influență puternică în întreaga lume. Câteodată este numită papalitate. În timpul Evului Mediu, papii au condus Europa de la Vatican. Când papalitatea a venit la putere, după destrămarea Imperiului Roman, a distrus trei dintre cele zece coarne. De atunci a vorbit cu trufie, pretinzând că este infailibilă, capabilă să ierte păcatele și să dea oamenilor indulgențe (aprobare) pentru a păcătui.

De asemenea, papalitatea a persecutat teribil poporul lui Dumnezeu. „Acum au început cei 1 260 de ani de persecuție papală preziși în profețiile din cărțile Daniel și Apocalipsa... Creștinii au fost obligați fie să renunțe la integritatea lor și să accepte ceremoniile și închinarea papală, fie să-și chinuie viața în temnițe sau

să sufere moartea pe roată, pe rug sau sub securea călăului... Persecuția s-a dezlănțuit asupra celor credincioși cu o furie mai mare ca niciodată, iar lumea a devenit un imens câmp de luptă” (*Tragedia veacurilor*, p. 52).

Mai mult, papalitatea a îndrăznit să schimbe vremurile și legea lui Dumnezeu. „Papa a schimbat ziua de odihnă din a șaptea zi în prima zi a săptămânii. El s-a gândit să schimbe chiar porunca dată pentru a-l face pe

om să-și aducă aminte de Creatorul său. S-a gândit să schimbe cea mai mare poruncă din Decalog și să se facă astfel egalul lui Dumnezeu sau chiar să se înalțe mai presus de Dumnezeu” (*Scrieri timpurii*, p. 80).

Ce scenă îngrozitoare! Nu e de mirare că Daniel a spus: „Eu, Daniel, m-am tulburat cu duhul și vedeniile din capul meu m-au înspăimântat” (Daniel 7:15).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. De ce sunt vânturile puternice, asemănătoare uraganelor, o bună ilustrație a modului cum aceste patru împărății au ajuns la putere? _____
2. De ce este important să studiem istoria popoarelor, așa cum ne este prezentată în aceste profeții? *Profeți și regi*, p. 548 (în orig.) _____

SECȚIUNEA II

3. Explicați de ce fiecare dintre aceste patru fiare era o bună reprezentare a împărăției pe care o simboliza.
Leul _____
Ursul _____
Leopardul _____
Fiara îngrozitoare _____
4. Cum ne poate oferi alinare în încercările prezente faptul că Dumnezeu cunoaște în detaliu viitorul? _____

SECȚIUNEA III

5. Citiți Daniel 7:8,20,23-25. Enumerați cel puțin opt trăsături de identificare a puterii reprezentate de cornul cel mic. _____
6. În Daniel 7:20, despre cornul cel mic se precizează că „avea o înfățișare mai mare decât celelalte coarne”. În ce mod a fost papalitatea atât mai mică, dar și mai mare decât celelalte puteri ale Europei? _____
7. Revedeți cu atenție profeția din Daniel 7 și interpretarea ei. Faceți o schemă sau un desen care să arate asemănările dintre această viziune și cea din Daniel 2. De asemenea, includeți informațiile suplimentare oferite în această viziune. După aceea, explicați această profeție unui/unei frate/surori sau prieten/prietenă mai mic/mică.

Miracole din viața mea

— partea a 34-a, de John N. Loughborough

Chemat în California

Inainte de 1868, adventiștii de ziua a șaptea și-au limitat eforturile la partea de nord-est a Statelor Unite. La sfârșitul anilor '50, doamna Morehouse a acceptat adevărul în Missouri și, împreună cu familia ei, a făcut o călătorie de cinci luni cu o căruță trasă de boi pentru a se stabili în apropiere de Pendleton, Oregon.

Doamna Morehouse a fost prima adventistă de ziua a șaptea de la vest de Munții Stâncoși. Ea a apelat frecvent la Battle Creek cerând să-i fie trimis un lucrător misionar. Solicitățile ei au primit răspuns în *Review*: „Aveți răbdare. Vor veni și lucrătorii, dar nu încă.”

În primăvara anului 1859, Merritt G. Kellogg, fratele vitreg al doctorului J.H. Kellogg, a părăsit Michigan cu o echipă de căutători de aur. După o călătorie de cinci luni, a ajuns la San Francisco, unde s-a angajat ca tâmplar pe un salariu bun. Cam prin 1864, J.W. Cronkite, un pantofar, a plecat din Michigan spre San Francisco, făcând o escală în Isthmus, unde se gândea să se întretină singur practicându-și meseria și să ofere broșuri pentru a face și lucrare misionară. Acești câțiva oameni aveau întâlniri de Sabat în casa lui B.G. St. John, un prieten baptist. Nerăbdător să vadă mesajul proclamat public, aceștia au strâns 133 de dolari în aur, pe care i-au trimis la Battle Creek alături de o solicitare serioasă pentru un predicator.

În timpul iernii anilor 1867–1868, Domnul mi-a dat o serie de vise despre lucrarea din California. Am visat că iau un vas din New York până la Isthmus, după care luam un alt vas în direcția California, unde organizam întâlniri în cort. În visele mele din iarna aceea, cred că am făcut acea călătorie via Isthmus de cel puțin douăzeci de ori. Cam în același timp, D.T. Bourdeau și-a simțit mintea instruită într-un mod asemănător. Era atât de sigur că va fi trimis să facă lucrare într-o zonă îndepărtată, încât și-a vândut toate bunurile de uz casnic și a venit la Battle Creek împreună cu soția sa, pentru a participa la Conferința Generală din mai.

Majoritatea întâlnirilor din ultima parte a conferinței au fost dedicate pastorilor. Când a fost vorba de distribuirea forței de muncă, s-au făcut apeluri din Wisconsin și din alte câteva state. Apoi, în cele din urmă, M.G. Kellogg a cerut cu tărie să se

găsească cineva care să meargă în California. Oamenii au fost uimiți, pentru că atunci California părea atât de îndepărtată, aproape în afara lumii. Fratele White le-a cerut pastorilor să-l ceară cu seriozitate Domnului să-i îndrume spre zona de care să se ocupe. Când a fost prezentat raportul, pe data de 18 mai, toți pastorii au răspuns, cu excepția mea și a fratelui Bourdeau. Fratele White a întrebat apoi: „A avut cineva convingerea să meargă în California?” Atunci m-am ridicat și mi-am prezentat pentru prima dată impresiile și visele despre California.

După aceea, fratele White a făcut următoarea observație: „Atunci când Domnul își trimite slujitorii, El îi trimite câte doi. Mai este cineva a cărui minte a fost convinsă să meargă în această zonă?” Atunci, fratele Bourdeau s-a ridicat și și-a declarat intenția și faptul că venise la întâlnire cu soția și tot ce-i mai rămăsese din averea lumească, gata să meargă oriunde l-ar îndrepta conferința. După aceea, fratele White a spus: „Frații Bourdeau și Loughborough să se roage împreună și separat în privința aceasta până când intră la tipar *Review*, ca să fie siguri de ceea ce crede Domnul în privința aceasta.” Ne-am rugat cu înflăcărare Domnului, iar în dimineața de 31 mai, fratele White ne-a întrebat care este decizia noastră.

Noi am răspuns într-un singur glas: „California sau nimic.” De îndată, fratele White s-a apucat să scrie un apel pentru *Review*, în care solicita 1 000 de dolari pentru cumpărarea unui cort ca să ne trimită în California.

Pe atunci, căii ferate ce traversa câmpiile îi lipseau 800 km ca să fie gata, așadar era necesar să mergem prin America Centrală. Am plecat de la Battle Creek în data de 8 iunie, petrecând două săptămâni în New York, unde am cumpărat un cort și provizii pentru călătorie. Tot aici m-am căsătorit cu Margaret A. Newman, iar fratele Bourdeau a fost cel care ne-a cunoscut.

The Review and Herald.

Battle Creek, Michigan, ziua a treia, 2 iunie 1868.

Lucrare misionară în California

După multe rugăciuni și sfaturi cu frații misionari, frații Loughborough și Bourdeau au luat hotărârea de a pleca în scurt timp în California, pentru a face lucrare misionară. Aceștia doresc acum să ia cu ei un cort nou, în care să țină întâlnirile în acel climat timp de opt sau nouă luni pe an. Costurile unui asemenea cort, transportarea lui și alte costuri suplimentare ale acestei lucrări misionare nu ar trebui să depășească 1 000 de dolari. Propun ca suma aceasta să fie strânsă din donațiile prietenilor cauzei de pretutindeni.

Fraților, Domnul nu ne trimite o ploaie de binecuvântări temporare, pe care să o adunăm în bidoane și bazine pentru a le păstra. O punere în circulație așa cum trebuie a acestor binecuvântări va salva vieți și-l va aduce slavă lui Dumnezeu. Cine vrea să cumpere acțiuni la Lucrarea Misionară California?

James White

Conexiunea istorică

Judecata – partea 1

Mă uitam la aceste lucruri”, scrie Daniel, „până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc și roțile lui, ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile...”

„M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 7:9,10,13,14).

Astfel i-a fost arătat profetului în viziune începutul judecății de cercetare. Venirea Domnului Hristos descrisă aici nu este a doua Sa venire pe pământ. El vine la Cel Îmbătrânit de zile, în ceruri, pentru a primi stăpânirea, slava și împărăția care Îi vor fi date la încheierea lucrării Sale de Mijlocitor. Această venire, și nu a doua Sa venire pe pământ, a fost prezisă în profeție că va avea loc la sfârșitul celor 2 300 de zile, în anul 1844. Isus, Marele-Preot, a intrat în Locul Preasfânt însoțit de îngeri cerești și S-a prezentat înaintea lui Dumnezeu pentru a Se angaja în ultima fază a misiunii Sale în favoarea omului – pentru a efectua judecata de cercetare și a face ispășire pentru toți cei care vor dovedi că au dreptul să beneficieze de ea.

„Morții au fost judecați”, scrie Ioan, „după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea” (Apocalipsa 20:12). Îngerii lui Dumnezeu au consemnat cu credincioșie viețile tuturor, iar acum aceștia erau judecați după faptele lor. În vederea acestei judecăți, Petru

i-a îndemnat pe israeliți: „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviare și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor – despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime” (Faptele 3:19-21).

Însuși Domnul Isus Hristos declară: „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge

“**Viețile tuturor celor care au crezut în Isus sunt aduse pentru o evaluare solemnă înaintea lui Dumnezeu.**”

nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.” De asemenea, a spus ucenicilor Săi: „De aceea, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri” (Matei 10:32,33).

Începând cu aceia care au trăit mai întâi pe pământ, Avocatul nostru examinează cazurile fiecărei generații la rând și termină cu cei aflați în viață. Este menționat fiecare nume și fiecare caz este atent cercetat. Sunt

nume acceptate și nume respinse. În dreptul tuturor acelor care, din veac în veac, s-au pocăit cu adevărat de păcat și au revendicat, prin credință, sângele lui Hristos, ca jertfă ispășitoare, s-a scris „iertare” în cărțile din ceruri. În lucrarea de încheiere a judecății, păcatele lor vor fi șterse, iar ei vor fi considerați demni de viața veșnică.

Nici cel mai profund interes manifestat de oameni față de deciziile tribunalelor pământești nu poate egala interesul arătat în curțile cerești când numele scrise în cartea vieții ajung să fie analizate înaintea Judecătorului întregului pământ. Mijlocitorul divin pledează

ca toți cei care au biruit prin credință în sângele Său să fie iertați de păcate, să fie readuși în căminul din Eden și să fie încoronați împreună-moștenitori cu El la „vechea stăpânire” (Mica 4:8). Satana a crezut că, prin amăgirea și ispitirea omenirii, va dejuca planul divin urmărit prin crearea omului, dar acum, Hristos cere ca acest plan să fie adus la îndeplinire ca și cum omul nu ar fi căzut niciodată. El cere pentru poporul Său nu numai iertare și disculpare totală și definitivă, ci și dreptul de a împărți cu El gloria și tronul Său.

– *Spiritul Profeției*, vol. 4, pp. 307–309 (în orig.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Scrieți cu propriile voastre cuvinte o descriere a momentului judecății arătate lui Daniel. _____

2. Care este relația dintre acest moment al judecății și profeția celor 2 300 de zile? _____

3. Care sunt ultimele acțiuni ale lucrării lui Isus în favoarea omului? _____

4. Ținând cont că va exista o judecată, ce anume i-a îndemnat Petru pe israeliți să facă? _____

5. Ce a spus Isus despre judecată în Apocalipsa 3:5 și Matei 10:32,33? _____

6. Ce oameni au primit iertare scrisă în dreptul numelui lor din cărțile din ceruri?? _____

- Ce se întâmplă cu ei la încheierea judecății? _____

7. Cât de interesate sunt ființele cerești de această judecată? _____
8. Ce cerere prezintă Isus, Mijlocitorul divin? _____

9. Ce s-a gândit Satana să facă? _____
Ce cere, însă, acum Isus? _____

Capitole de credință

Refugiații kurzi — partea 1

de pastorul Scott Griswold

De curând, două doamne adventiste de ziua a șaptea erau pe cale să aibă primul lor studiu biblic cu o familie de refugiați kurzi care se mutase din Irak în zona lor cu puțin timp înainte. Dar nu erau siguri cu ce studiu biblic să înceapă.

„Majoritatea studiilor noastre scrise încep cu chipul din Daniel 2, pentru a arăta că putem avea încredere în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar nu știu dacă să vorbesc despre asta. Istoria relatată în Daniel se întâmplă pe teritoriul Irakului de azi. Împăratul lor este crud. Poate că este prea asemănător cu ceea ce au lăsat în urmă sau poate că ar putea fi un pic confuz pentru ei.” Ele s-au rugat și au hotărât să facă ceva simplu.

Când familia de kurzi i-a întâmpinat la ușă, tatăl s-a comportat într-un mod agitat. „Intrați, intrați! Trebuie să vă spun despre visul meu.”

Despre ce vis vorbea? Nu punem prea multă bază pe vise. Știm câte ceva despre cum funcționează creierul și despre impactul unor felii de pizza mâncate seara prea târziu. Visele sunt cam ciudate. Dumnezeu, totuși, a folosit visele de multe ori, iar Biblia arată cât de importante pot fi acestea pentru a comunica adevărul.

Tatăl a continuat: „În visul meu, stăteam și priveam cerul. Am văzut o piatră mică venind spre mine, care devenea tot mai mare. Eram sigur că avea să mă zdrobească. Ce înseamnă?”

Doamnele au știut imediat că trebuie să deschidă Biblia la Daniel 2 și să vorbească despre piatră. Vă amintiți cum piatra a devenit un munte — acel simbol al venirii Domnului Hristos ce va pune capăt lumii acesteia, cu toate războaiele și suferințele ei?

Se pare că familia aceasta știa chiar câte ceva despre povestea lui Daniel din cărțile lor de istorie din Irak!

A fost vorba de mai multe vise, dar mai întâi vreau să vă spun cum s-au întâlnit aceste două familii. A început cu planul bisericii de evanghelizare a copiilor locali. În cartierul local erau probleme majore cu infracționalitatea. Liderii comunității voiau să schimbe asta și au cerut grupurilor locale să pună în practică niște

programe pozitive. Membrii bisericii au propus ca în anul acela să țină școala biblică de vacanță în parc.

În ciuda pericolului real de a fi împușcați, ei au spus: „Dumnezeu ne va păzi. El îi iubește pe acești copii.” Atunci a apărut o familie de kurzi refugiați. Copiilor lor le plăceau experimentele științifice și cântecele în engleză.

Membrii bisericii s-au împrietenit cu membrii acestei familii kurde. Au aflat cum aceștia au fugit de

ISIS, gruparea militară islamică din Irak, și că tocmai sosiseră în America. Simțeau o mare ușurare că erau departe de război. În același timp, trebuiau să facă față multor provocări ca să se

acomodeze și să supraviețuiască în America.

Ca urmare a acestor prime contacte, membrii bisericii au adus alimente, păături, haine și i-au primit la ei acasă. Astfel s-a născut o prietenie adevărată.

Într-o zi, tatăl a spus: „Încerc să-mi dau seama ce să fac astfel încât copiii mei să meargă la școală. Unii m-au avertizat în privința calității educației și a atmosferei din școlile publice, spunând că nu este una bună. Ce credeți că ar trebui să fac?”

„Înscrieți-i la școala noastră adventistă de ziua a șaptea”, i-au răspuns. Dar cum ar fi putut să-și permită acest lucru? În afară de asta, avea nouă copii, dintre care cinci aveau vârsta potrivită pentru școala primară. Dar conferința a strâns bani chiar pentru astfel de cazuri. Prin urmare, toți cei cinci copii au fost acceptați la școală, iar încă unul la grupa de preșcolari!

La ceva timp după asta, două doamne de la biserică i-au invitat să studieze Biblia cu ele, iar ei au fost de acord. Acest lucru este în sine o minune, deoarece dintre cele 22 de milioane de kurzi din lume, mai puțin de 1% sunt creștini.

„Pretutindeni în țară, oile pierdute se află chiar în locul în care sunteți. Voi trebuie să căutați și să salvați ce este pierdut. Ele nu știu cum să se întoarcă singure.” —*Evanghelizare*, p. 462

CONTRA CURENTULUI

20 - 26 august

„Viața nouă care îi face pe bărbați și pe femei asemenea Domnului Hristos trebuie trăită. Trebuie să înotăm împotriva curentului răului.”

Prezentarea capitolului 7 DIN DANIEL PARTEA A 2-A

SECȚIUNEA I

În viziunea lui Daniel sunt prezentate mari împărății din Antichitate. Fiecare împărăție care urma era mai represivă și mai nelegiuită decât cea dinainte. Cornul cel mic a reprezentat ultima împărăție, și cea mai rea dintre toate. Profeția a menționat că aceasta va fi împărăția cu durata cea mai lungă – 1 260 de ani, din 538 d.Hr. până 1798 d.Hr.

Ascultați această descriere vie a evenimentelor îngrozitoare care au avut loc în acea perioadă: „Creștinii au fost obligați să aleagă fie să renunțe la integritatea lor și să accepte ceremoniile și închinarea papală, fie să-și chinuie viața în temnițe sau să sufere moarte pe roată, pe rug sau sub secura călăului. Acum s-au împlinit cuvintele lui Isus: «Veți fi dați în mâinile lor până și de părinții, frații, rudele și prietenii voștri; și vor omorî pe mulți dintre voi. Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu» (Luca 21:16,17). Persecuția s-a dezlănțuit asupra celor credincioși cu o furie mai mare ca niciodată, iar lumea

a devenit un imens câmp de luptă. Timp de sute de ani, biserica lui Hristos și-a găsit scăparea în singurătate și întunerice” (*Tragedia veacurilor*, p. 52).

Totuși, în toate acestea, eforturile lui Satana de a ascunde adevărul au fost înfrânte. În acei ani lungi, întunecați, Dumnezeu lucra la aplicarea marelui Său plan de a înlătura în totalitate toate nelegiuirile. „Dacă cei răi înverzesc ca iarba și dacă toți cei ce fac răul înfloresc, este numai ca să fie nimiciți pe vecie” (Psalmii 92:7).

Marile imperii din Antichitate – Babilon, Persia, Grecia, Roma păgână și cea papală – au părut să prospere în timp ce oprimbau poporul lui Dumnezeu.

“Acum este momentul pregătirii pentru ziua Domnului, când trebuie să ne oferim inimile lui Dumnezeu, ca să fie împlânzite și supuse de Duhul Sfânt.”

— *Materialele* 1888, p. 962

DIN CUPRINS:

C-35

Prezentarea capitolului 7 din Daniel
– partea a 2-a

Din Panama la Petaluma
Refugiații kurzi – partea a 2-a

Lucrul acesta pare atât de nedrept. Dar nu acesta este sfârșitul profeției, iar aceste împărății, reprezentate de niște fiare vorace și răpitoare, nu sunt punctul central al capitolului 7 din Daniel.

Centrul atenției profeției se mută acum de la tronurile pământești, caracterizate prin injustiție, la tronul ceresc luminos. Daniel a continuat: „Mă uitam la aceste lucruri până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc și roțile lui, ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile” (Daniel 7:9,10).

Astfel este descrisă ceremonia de deschidere a tribunalului suprem al Universului. „Eu mă uitam mereu din pricina cuvintelor pline de trufie pe care le rostea cornul acela: m-am uitat până când fiara a fost ucisă și

trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc, ca să fie ars. Și celelalte fiare au fost dezbrăcate de puterea lor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieții până la o vreme și un ceas anumit” (Daniel 7:11,12).

Dumnezeu a auzit rugăciunile și a luat aminte la lacrimile celor credincioși Lui care au fost persecutați. El Și-a notat fiecare acțiune opresivă, fiecare judecată nedreaptă, fiecare acuzație falsă împotriva poporului Său. Acest tribunal suprem a reexaminat și a anulat *toate* deciziile nedrepte ale tribunalelor pământești.

Această viziune minunată a fost dată pentru ca poporul lui Dumnezeu să găsească alinare în vremea lor de strâmtorare. Dumnezeu vede. Dumnezeu aude. Dumnezeu cunoaște. Dumnezeu nu Și-a uitat poporul nici măcar un moment. El a suferit împreună cu ei, așa cum a suferit alături de Fiul Lui. Putem să fim siguri că nu ne va uita niciodată nici pe noi, indiferent de problemele cu care putem ajunge să ne confruntăm.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Când două părți opuse aflate într-o dispută nu pot ajunge la un acord, ele pot hotărî să meargă la tribunal pentru a lăsa un judecător să rezolve conflictul. Dar atunci când una dintre părți, sau chiar amândouă, nu acceptă decizia judecătorului, se poate face apel la un tribunal superior pentru a anula decizia tribunalului inferior. În multe țări, ultimul tribunal la care se poate face apel se numește Înalta Curte. Niciun alt tribunal din țara respectivă nu poate anula decizia Înaltei Curți.

Chiar dacă se presupune că trebuie să fie imparțiale și corecte, bazându-și deciziile pe fapte și pe lege, tribunalele omenești sunt adesea foarte nedrepte, achitând oameni nelegiuïți și pedepsindu-i pe cei drepți. Se presupune că tribunalele ar trebui să-i protejeze pe cei slabi și sărmani de cei puternici și bogați. Cu toate acestea, tribunalele din lumea aceasta pot călca în picioare drepturile celor mai nevoiași dintre cetățeni. Procesele de apel adaugă un strat important de protecție.

Când un cetățean roman simțea că nu a fost tratat corect de un judecător, avea dreptul să facă apel la Cezar. Acesta era echivalentul roman al Înaltei Curți. Acest drept era extrem de prețuit. Pavel l-a utilizat înaintea împăratului Agrippa.

Pavel, însă, nu a făcut apel doar la Cezar, ci și dincolo de acesta, și anume la Dumnezeu Cezarului. Deoarece Dumnezeu se află la conducerea omenirii și poruncește conducerilor, acestea se găsesc sub

jurisdicția Sa. Creștinii beneficiază de o protecție minunată – ei pot face apel la Înalta Curte din ceruri. Viziunea din Daniel 7 oferă creștinilor o idee despre tribunalul ceresc la care fac apel atunci când tribunalele pământești dau verdicte nedrepte împotriva lor.

„Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta a făcut război sfinților și i-a biruit, până când a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt, și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire împărăția” (Daniel 7:21,22).

În această viziune, Daniel a văzut succesul avut de cornul mic în războiul purtat împotriva poporului lui Dumnezeu tocmai până la a doua venire a Domnului Hristos, când sfinții au luat în stăpânire împărăția. Dar conducerea cornului cel mic va ajunge la final. Chiar dacă suntem privilegiați să trăim într-o perioadă scurtă de pace, știm din cuvântul sigur al profeției că acest corn mic va începe din nou să persecute sfinții. „Conducătorii bisericii și ai statului se vor uni pentru

“Împărăția harului lui Dumnezeu se instaurează chiar acum prin faptul că, zi de zi, inimile care au fost pline de păcat și de răzvrătire se supun suveranității Sale.”

— *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 108

a corupe, a convinge sau a constrânge toate categoriile de oameni să respecte duminica. Lipsa autorității divine pentru sfințirea duminicii va fi înlocuită cu legi opresive” (*Tragedia veacurilor*, p. 609).

Dar persecuția ce va veni va avea o scurtă durată. De data aceasta nu va fi începutul altor 1 260 de ani de opresiune pentru poporul lui Dumnezeu. Tribunalul lui Dumnezeu este în ședință și va condamna de urgență papalitatea la pierderea împărăției. Aceasta va fi distrusă de ultimele șapte plăgi. Această sentință împotriva cornului mic din profeție, papalitatea din istorie, a fost deja hotărâtă. „Apoi va veni judecata și

i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna” (Daniel 7:26).

Dar același tribunal care a hotărât pedeapsa cornului mic a hotărât și răsplata celor drepti. „Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!” (Daniel 7:27).

În prezent, noi alegem dacă cetățenia noastră aparține lumii, care va fi distrusă în curând, sau împărăției veșnice din cer.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Când i-a explicat lui Daniel viziunea, îngerul a vorbit mai mult despre împărăția veșnică decât despre împărățiile tiranice ale Babilonului, Persiei, Greciei și Romei la un loc. Aceste patru fiare mari sunt patru împărați care se vor ridica pe pământ. Dar sfinții Celui Preaînalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția în veci, din veșnicie în veșnicie” (Daniel 7:17,18). Împărăția lui Dumnezeu este cea care contează. Împărăția lui Dumnezeu este aceea care ar trebui să ne atragă cel mai mult atenția.

Spre deosebire de împărățiile anterioare, această împărăție nu va avea sfârșit. Ea va exista „în veci, din veșnicie în veșnicie” (versetul 18). „Nu va fi nimicită niciodată” (versetul 14). Cu câțiva ani mai înainte, Dumnezeu a subliniat acest lucru lui Nebucadnețar. Explicând visul statuii compusă din elemente metalice, Daniel i-a spus împăratului: „Dar, în vremea acestor împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic” (Daniel 2:44).

Când va sosi această împărăție? În conformitate cu această viziune, aceasta va fi instaurată când se va hotărî cine sunt cetățenii autentici ai împărăției Domnului Hristos. Toți aceia care au aplicat pentru cetățenia cerului vor fi examinați la judecată. Cărțile care conțin înregistrarea vieților lor vor fi atent cercetate. Au primit ei moștenirea cerului prin sângele lui Isus? Și-au câștigat

ei pașaportul pentru cer printr-o predare totală Majestății Sale? Viețile lor corespund rugăciunii lui Isus prin împlinirea voinței lui Dumnezeu pe pământ, așa cum este ea împlinită în cer? (Vezi Matei 6:10).

Isus îi acceptă drept cetățeni ai Săi pe aceia care L-au ales cu adevărat ca Împărat al vieților lor. Iar în cele din urmă, având o împărăție complet populată cu oameni loiali Lui, Isus este declarat Conducătorul de drept și etern al pământului.

„M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 7:13,14).

Când Isus este declarat împărat, Duhul Său se va retrage în liniște de la toți aceia care L-au respins

oferta de milă și de iertare. Pentru prima dată în istoria lumii, mijlocirea Domnului Hristos pentru nelegiuiri va înceta, iar aceștia nu vor mai avea protecție față de Satana, conducătorul pe care l-au ales. Niciun limbaj nu poate descrie adecvat haosul ce se va declanșa. Războaiele, crimele, epidemiile, dezastrele naturale și supranaturale vor umple pământul de jale. Actele de furie, jafurile, violurile, masele de oameni dezlanțuite, crimele, toate acestea nu vor mai fi stăvilit. Proprietatea personală nu va mai fi respectată. Peste tot nu va fi decât violență. Națiunile pământului își vor atinge punctul final de existență. Tribunalul din ceruri a decretat ca stăpânirea lor să le fie luată.

În acest timp de anarhie și teroare pentru cei nelegiuiri, poporul lui Dumnezeu va fi protejat și ținut

în siguranță printr-o dublare a numărului îngerilor păzitori.

Profetul Ilie a fost vânat și urât, dar în timp ce în jurul lui oamenii piereau de foame și de sete, el a fost întreținut cu apă și pâine oferite de cer. Și poporul lui Dumnezeu va fi vânat și urât în timpul acesta, dar la fel cum s-a întâmplat cu Ilie, pâinea și apa le vor fi asigurate (vezi Isaia 33:15,16).

Și la fel cum Israel a fost protejat de ultimele șapte plăgi trimise peste egipteni, și poporul lui Dumnezeu va fi ținut în siguranță în timpul ultimelor șapte plăgi.

Nu vreți să vă hotărâți acum să faceți parte din grupul care va fi protejat în timpul crizei finale și care Îl va primi pe Isus ca Împărat al lor atunci când va veni?

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Citiți Romani 12:19,20 și explicați de ce, în contextul capitolului 7 din Daniel, nu este responsabilitatea noastră de a răzbuna relele ce ne-au fost făcute.

SECȚIUNEA II

2. Cine va fi achitat la judecata descrisă în Daniel 7? Justificați-vă răspunsul cu versete din acest capitol. _____
De ce cei neprihăniți privesc judecata lui Dumnezeu ca pe o comoară prețioasă? _____
3. Cine va fi condamnat la această judecată? Justificați-vă răspunsul cu versete din Daniel 7. _____

SECȚIUNEA III

4. Citiți Isaia 33:14-16. Descrieți cele două grupuri opuse de oameni. _____

Cărui grup îi este frică? _____

Cărui grup îi oferă Dumnezeu pâine și apă? _____

5. Să presupunem că voi cunoașteți pe cineva căruia îi este frică de judecată. Explicați cu propriile cuvinte cum puteți ajuta acea persoană să înțeleagă că judecata este o veste bună pentru cei drepti și că știți cum să fiți în grupul potrivit, astfel încât să nu vă fie frică de judecată. Psalmii 1 și 15 vă pot fi de ajutor. _____
6. Citiți Matei 25:14-30. De ce este judecata (versetul 19) un lucru bun pentru doi dintre slujitori și un lucru rău pentru celălalt? Vedeți, de asemenea, Galateni 6:7 _____

Studiu suplimentar: *Parabolele Domnului Isus*, pp. 164-180, 307-319, 325-365

Miracole din viața mea

— partea a 35-a, de John N. Loughborough

Din Panama la Petaluma

Am plecat din New York în data de 24 iunie și am ajuns la Aspinwal în data de 3 iulie, la ora 9:00 a.m. La ora unsprezece, eram în drum cu trenul spre Panama, unde am ajuns la ora 3:00 p.m. Un remorcher ne-a dus la un vas cu aburi ancorat la o milă depărtare de țărm.

Ni se spusese că vasul cu aburi va pleca în curând spre California, dar a mai rămas ancorat două zile. Acest vas cu aburi, *The Golden Gate*, era cel mai mare al companiei. Următorul vas care făcea călătoria era unul mic, așa că vasul nostru a preluat din mărfurile transportate de cealaltă barcă pentru a-i ușura transportul.

Vasul nostru cu aburi a ajuns la San Francisco în ziua de Sabat, la ora 10:00 a.m., în data de 18 iulie, după o călătorie de 24 de ore începută la New York. Fratele Kellogg ne dăduse adresa familiei St. John's, asigurându-ne că membrii acesteia se vor ocupa de noi. În timp ce eu am rămas pe loc cu familia până au fost coborâte bagajele de pe vasul cu aburi, fratele Bourdeau a plecat în căutarea adresei. S-a întors repede declarând că găsise câțiva păzitori ai Sabatului, care tocmai se adunau pentru o întâlnire și că aveau să o amâne până ce ajungeam și noi. Am găsit pe cineva care se ocupa de transportul bagajelor și acesta ne-a dus la St. John's, unde am fost bine primiți și am ținut o scurtă întâlnire de Sabat, ca o introducere în California.

Când fratele White a făcut apel în *Review* pentru strângerea sumei de 1 000 de dolari, ca să ne trimită în California cu un cort nou, unul dintre ziarele din New York a preluat imediat știrea și a publicat în paginile sale informația despre cei doi evangheliști care se pregăteau să navigheze spre California pentru a ține servicii religioase într-un cort mare.

În Petaluma se găsea un grup de închinători care se autointitulaseră „Independenții”. Aceștia se separaseră de diferite biserici, simțind că nu pot avea părtășie din cauza formalismului și mândriei lor. Când au văzut articolul despre sosirea evangheliștilor cu un cort, s-au rugat ca, în cazul în care aceștia erau slujitorii Domnului, să aibă o călătorie prosperă.

În noaptea de după întâlnirea lor de rugăciune, unul dintre membrii lor de seamă, domnul Wolf, a primit un vis foarte impresionant, în care a văzut țara cuprinsă de beznă și întuneric. Pe când se gândea la asta, a văzut doi

bărbați întreținând un foc ce a adus bucurie locuitorilor. În timp ce focul ardea strălucitor și oamenii lui se bucurau de lumină, i-a văzut pe toți pastorii din Petaluma venind încărcăți cu tufe și smocuri de iarbă, pe care le-au aruncat în foc pentru a stinge flăcările. Dar cu cât încercau mai mult să stingă focul, cu atât mai strălucitor ardea. În timp ce pastorii încercau să stingă primul foc, cei doi bărbați s-au apucat să aprindă și să întrețină al doilea foc. Acest proces s-a tot repetat până când oamenii au aprins cinci focuri. Pastorii s-au plâns: „Cu cât încercăm mai mult să stingem focul, cu atât mai tare arde acesta. Nu are rost să încercăm să ne opunem public acestor oameni, căci ei sunt în avantaj față de noi.”

După aceea, domnul Wolf a visat că acei doi bărbați erau aceia care veneau cu cortul. El a povestit visul fraților lui, spunându-le că trebuie să-i vadă pe acești evangheliști când sosesc, căci dacă erau bărbații din vis în mod cert o să-i recunoască.

Noi așteptam să primim cortul de-abia la două săptămâni după sosire. Dar ce surpriză am avut în dimineața de 20 iulie, în timp ce mă plimbam cu fratele Bourdeau pe cheiul Pacific Mail, când am văzut că sacii cu cortul nostru sosiseră cu același vas cu aburi ca și noi! Iată o nouă lucrare a Providenței. Cortul nostru intrase la bagajele suplimentare încărcate la Panama pentru care plătiserăm doar un tarif mic.

Cum sosise și cortul, ne-am grăbit să pregătim stâlpii laterali, funiile și felinarele pentru întâlniri. Am aranjat mutarea cortului la St. John's și am început să studiem și să ne rugăm în privința locului unde să-l ridicăm. Cei-lalți puțini păzitori ai Sabatului erau neliniștiți că prima noastră încercare se va încheia cu un eșec, dar după ce ne-am rugat în privința asta, ne-am simțit îndemnați să mergem spre nord-vest, departe de San Francisco. În urma căutărilor în oraș, nu am găsit decât un loc pe care îl puteam obține la un preț de 40 de dolari pe lună. Asta a rezolvat problema în San Francisco la acea vreme.

Conexiunea istorică

Judecata – partea a 2-a

În timp ce Isus mijlocește pentru supușii harului Său, Satana îi acuză înaintea lui Dumnezeu că sunt călcători ai Legii. Marele amăgitor a încercat să-i ducă la scepticism, să-i facă să-și piardă încrederea în Dumnezeu, să se despartă de dragostea Sa și să calce Legea Sa. Acum, el arată către raportul vieții lor și către defectele lor de caracter. El spune că lipsa de asemănare dintre ei și Hristos Îl dezonorează pe Răscumpărătorul lor și face referire la toate păcatele pe care i-a ispitit să le comită. Din cauza tuturor acestora, el îi pretinde ca supuși ai lui.

Isus nu le scuză păcatele, ci face trimitere la pocăința și credința lor și, cerând iertare în numele lor, Își înalță mâinile rănite înaintea Tatălui și a sfinților îngeri, spunând: „Îi cunosc pe nume, i-am săpat pe palmele Mele.” „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită” (Psalmii 51:17). Iar acuzatorului poporului Său îi spune: „Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El, care a ales Ierusalimul! Nu este el... un tăciune scos din foc?” (Zaharia 3:2). Hristos îi îmbracă atunci cu propria neprihănire pe cei care i-au rămas devotați, pentru a prezenta înaintea Tatălui o „biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta” (Efeseni 5:27). Numele lor sunt scrise în cartea vieții și despre ei este scris: „Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici” (Apocalipsa 3:4).

Cei care aparțin lui Dumnezeu și au primit aprobarea Lui nu sunt așadar recunoscuți și onorați de lume. Chiar numele pe care Isus le pronunță ca aparținând fiilor și fiicelor Lui, împreună moștenitori cu Împăratul slavei, onorați în rândurile îngerilor cerești, sunt adesea cele pronunțate cu dispreț și batjocură de cei lipsiți de

evlavie. Sufletele statornice pe care Isus le onorează cu încântare sunt defăimate, băgate la închisoare, jefuite, vâdate și ucise de dragul Lui. Oamenii lui Dumnezeu trebuie să trăiască prin credință. Ei trebuie să privească dincolo de marele necunoscut și să aleagă onorurile divine și recompensa răsplății mai presus de orice câștig și preferințe pământești. În timp ce perioada de probă continuă, ei trebuie să se aștepte ca lumea să nu-i cunoască, „pentru că nu L-au cunoscut nici pe El”.

Mari și mici, înalți și scunzi, bogați și săraci urmează să fie „judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea”. Una după alta, zilele trec în eternitate, ducându-și povara de rapoarte pentru cărțile din ceruri. Cuvintele odată spuse și faptele odată comise nu mai pot fi retrase niciodată. Îngerii au înregistrat atât binele, cât și răul. Cel mai mare cuceritor de pe pământ nu poate să anuleze consemnările nici măcar ale unei singure zile. Faptele noastre, cuvintele noastre, chiar și cele mai ascunse motive, toate au greutatea lor în hotărârea destinului nostru spre fericire sau spre dezastru. Deși de noi s-ar putea să fie uitate, ele vor depune mărturie pentru dezvinovățirea sau pentru condamnarea noastră. Ele merg înaintea noastră la judecată.

La judecată, va fi analizat modul în care a fost întrebuințat fiecare talant. Cum am folosit noi capitalul împrumutat de Cer? Când va veni, va primi Domnul cu dobândă ceea ce Îi aparține? Numai declararea credinței în Isus Hristos nu are nicio valoare, ci doar

“Una după alta, zilele trec în eternitate, ducându-și povara de rapoarte pentru cărțile din ceruri.”

iubirea dovedită prin fapte este autentică. După cum trăsăturile feței sunt reproduse cu acuratețe pe placa fotografică, la fel caracterul este redat cu fidelitate în cărțile de sus. Dacă creștinii ar fi la fel de preocupați să fie găsiți fără greșală în înregistrările cerești, așa cum ar trebui să fie reprezentați fără pată în imagine, cât de diferită ar arăta istoria vieții lor.

Dacă ar putea fi dat la o parte vălul care desparte lumea văzută de cea nevăzută, oamenii ar vedea îngerul care înregistrează orice cuvânt și faptă cu care vor trebui să se confrunte la judecată, câte cuvinte care se rostesc zilnic ar rămâne nerostite, câte fapte ar rămâne nefăcute! Când toate detaliile vieții apar în cărțile care nu conțin nicio înregistrare falsă, mulți vor descoperi prea târziu că dosarul depune mărturie împotriva lor. În cărțile din ceruri este dezvăluit egoismul ascuns al oamenilor. Acolo sunt scrise datoriile neîndeplinite față de semenii lor, neglijarea cerințelor Mântuitorului.

Acolo se va vedea cât de des i-au fost cedate lui Satana timpul, mintea și puterea care îi aparțineau Domnului Hristos. Trist este raportul pe care îl duc îngerii în ceruri. Ființe inteligente care pretind că Îl urmează pe Hristos sunt preocupate de achiziționarea de bunuri pământești sau de delectarea în plăceri lumești. Bani, timp și energie sunt sacrificate pentru ostentație și îngăduință de sine; puține momente sunt însă devotate rugăciunii, cercetării Scripturilor, smeririi sufletului și mărturisirii păcatelor.

Satana inventează nenumărate strategii ca să ne ocupe mintea în așa măsură încât să nu medităm chiar asupra lucrării pe care ar trebui să o cunoaștem cel mai bine. Arhiamăgitorul urăște marile adevăruri care aduc în atenție o jertfă ispășitoare și un Mijlocitor atotputernic. El știe că succesul lui depinde de abaterea minții oamenilor de la Isus și de la adevărul Său.

– *Spiritul Profetiei*, vol. 4, pp. 309–312 (în orig.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Pentru cine mijlocește Isus? _____
Ce face Satana în același timp? _____
Ce dovezi are el? _____
2. Ce anume nu face Isus? _____
Dar ce arată El? _____
Și ce îți spune lui Satana? _____
3. Cum vorbesc adesea cei lipsiți de evlavie despre fiii și fiicele lui Isus? Cum îi tratează pe aceștia? _____
Unde trebuie să privească urmașii lui Isus? _____
Ce anume trebuie ei să aleagă? _____
4. Ce anume este inclus în deciderea destinului nostru veșnic? _____
5. Care ar fi rezultatul dacă am înțelege cu adevărat și ne-am aduce aminte că toate cuvintele și faptele noastre sunt înregistrate? _____
6. „Mulți vor descoperi prea târziu că dosarul depune mărturie împotriva lor.” Ce vor vedea ei atunci? _____
7. Ce anume inventează Satana și de ce? _____

Capitole de credință

Refugiații kurzi – partea a 2-a

de pastorul Scott Griswold

Au trecut trei săptămâni după primul vis cu piatra, timp în care am ținut câte un studiu în fiecare săptămână. Pentru a avea Biblia în limba arabă, s-au folosit de o aplicație de pe telefon – Bible.is. Apoi, într-o seară, doamnele au fost din nou întâmpinate la ușă cu noutăți despre un alt vis. De data aceasta, soția îl avusese. „Trebuie să ne spuneți ce înseamnă visul meu.”

Cele două doamne s-au simțit ca Daniel, interpretul viselor; de abia se vedeau vrednice de un astfel de rol. „Ce-a fost? Ce ai visat?”, au întrebat ele.

„Stăteam în casa noastră din Irak. Miliția ISIS venea chiar spre noi. Nu aveam timp să fugim. În niciun caz nu ne puteam ascunde. Știam că de data aceasta vom fi uciși. Deodată, un bărbat a stat lângă mine. Era cel mai alb om pe care l-am văzut vreodată. Avea părul și barba albe. Hainele lui străluceau de un alb strălucitor. Atunci, el mi-a spus: Nu te teme. O să pun un halat în jurul tău, astfel încât să nu te poată vedea.”

Doamnele se uitau cu uimire în timp ce femeia își continua povestea. „Eram atât de fericită, încât i-am luat mâna să o sărut. Avea un semn pe dosul mâinii. Așa că am întors-o și am mai văzut un semn pe palmă. L-am întrebat de unde are semnele acelea și mi-a spus că le are de la tatăl lui. Acesta a fost visul meu. Puteți să-mi spuneți cine era acest bărbat?”

Cele două doamne i-au tras nerăbdătoare pe membrii familiei pe canapele și au deschis Biblia la Apocalipsa 1 și la descrierea Fiului omului.

Puteți crede cât de mare este bunătatea lui Dumnezeu încât S-a dezvăluit atât de dramatic și de plin de dragoste acestei familii de refugiați? Îl iubesc pe acest Dumnezeu al miracolelor. Îl iubesc pe acest Isus care poartă semnele crucii imprimate în palme.

Nu pot să-mi imaginez frica pe care o simt în inimă un tată și o mamă care încearcă să fugă de la moarte sigură, purtându-și copiii în spate, trăgându-i după ei, sperând să trăiască împotriva oricăror neșanse, ca să nu mai vorbim despre un viitor bun pentru ei și pentru copii.

Asta a trăit această familie kurdă. Și acum și-au găsit liniștea.

Această familie mă face să mă gândesc la promisiunea lui Dumnezeu din Ioel 2:28: „Și se va întâmpla după aceea că voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și ficele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa vise, tinerii voștri vor avea vedenii.” Vreți să vă alăturați nouă în rugăciune, pentru ca minunile acestea să aibă loc, astfel încât versetul 32 să se împlinească? „Și oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.”

ȘTIAȚI CĂ între 1976 și 1997, în America au sosit patru valuri de refugiați kurzi? Probabil că și mai mulți vor veni ținând cont de conflictul din Irak și Siria. În Nashville, Tennessee, se găsește cea mai mare așezare de kurzi – 11 000 de oameni – primind astfel și denumirea de micul Kurdistan.

Căți dintre acești refugiați au un prieten creștin? Joshua Project (jos-

huaproject.net) listează procentajul de creștini printre kurzi ca fiind 0. Statisticile sunt asemănătoare pentru multe alte grupuri de oameni. **Veți căuta să schimbați asta?**

Puteți începe învățând cum să ajutați refugiații care trăiesc în apropierea voastră. Duceți-vă la pagina ReachtheWorldNextDoor.com și adra.ro pentru ucraineni.

Asigurați-vă că verificați kitul de instrucțiuni care vă va ajuta să faceți pașii necesari.

De asemenea, puteți contribui financiar pentru a veni în ajutorul celor care fac lucrare evanghelistă printre refugiați, selectând #506 din catalogul de daruri online de la pagina **asapministries.org**. Asta se numește: ajută lucrarea din pragul ușii tale.

CONTRA CURENTULUI

27 august –
2 septembrie

„Viața nouă care îi face pe bărbați și pe femei
asemenea Domnului Hristos trebuie trăită.
Trebuie să înotăm împotriva curentului râului.”

Prezentarea capitolului 8 DIN DANIEL

PARTEA 1

Text de memorat | 2 Petru 1:19

Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.

SECȚIUNEA I

Daniel văzuse de două ori Medo-Persia în viziune. Oare la ce se gândea el când a fost trimis cu treburi oficiale la Susa, capitala Persiei, după ce cu doi ani înainte văzuse ursul medo-persan cucerind leul babilonian? (vezi Estera 1:2). Susa era o cetate antică situată în provincia Elam – numită astfel după unul din fiii lui Sem (vezi Geneza 10:22).

În general, marile cetăți din Antichitate erau construite lângă porturi la mare sau de-a lungul râurilor navigabile; Susa nu făcea excepție, cetatea fiind ridicată lângă râul Ulai. Aici, Dumnezeu i-a dat lui Daniel una dintre cele mai importante profeții din Biblie.

„Când am avut vedenia aceasta, mi s-a părut că eram la capitala Susa, în ținutul Elam, și în timpul vedeniei mele mă aflam lângă râul Ulai. Am ridicat ochii, m-am uitat și iată că într-un râu stătea un berbec și avea două coarne; coarnele acestea erau înalte, dar unul era mai înalt decât celălalt și cel mai

înalt a crescut cel din urmă. Am văzut cum berbecul împunea cu coarnele spre apus, spre miazănoapte și spre miazăzi; nicio fiară nu putea să-i stea împotrivă și nimeni nu putea să scape pe cine-i cădea în mână, ci el făcea ce voia și a ajuns puternic” (Daniel 8:2-4).

Încă o dată, Dumnezeu i-a arătat lui Daniel animale ce reprezentau națiuni. Fiarele din profeția anterioară din Daniel 7 erau animale necurate, lacome și sălbătice. Dar animalele din această profeție erau curate și domesticite, folosite în serviciile din sanctuar.

“ Din ridicarea și căderea popoarelor, așa cum sunt redată în cărțile lui Daniel și Apocalipsa, trebuie să învățăm cât de fără valoare este slava exterioară și lumească. ”

—*Profeți și regi*, p. 548

DIN CUPRINS:

C-36

Prezentarea capitolului 8 din Daniel
Pionierat la Petaluma
Judecata – partea a 3-a
Construirea unei ambarcațiuni
misionare – partea 1

Primului animal, un berbec cu coarne ce împungea, i s-a dat o mare putere. Nu i s-a dat putere nelimitată, căci nu a primit putere să împungă animalele către răsarit. Nici nu avea să conducă pentru totdeauna.

În timp ce Daniel se gândea ce împărăție ar fi putut să reprezinte berbecul, „iată că a venit un Țap de la apus și a cutreierat toată fața pământului”. Țapul a trecut cu mare viteză, fără să se oprească vreun pic. Daniel a observat un detaliu suplimentar la acest Țap: „avea un corn mare între ochi” (versetul 5).

Berbecul l-a înfuriat pe Țap. „A venit până la berbecul care avea coarne și pe care-l văzusem stând în râu și s-a repezit asupra lui cu toată puterea lui. L-am văzut cum s-a apropiat de berbec, s-a aruncat încrunțat asupra lui, a izbit pe berbec și i-a frânt amândouă coarnele, fără ca berbecul să i se fi putut împotrivi; l-a trântit la pământ și l-a călcat în picioare, și nimeni n-a scăpat pe berbec din mâna lui” (versetele 6, 7).

Cât de repede au fost pierdute stăpânirea, bogăția și onoarea berbecului! Cât de rapid a avut loc răsturnarea

de situație! Cât de repede i-a dispărut gloria! Atenția centrală a profeției nu se mai întoarce asupra berbecului, ci o perioadă îndreaptă lumina reflectorului asupra Țapului. Și acesta va suferi mari schimbări.

„Țapul însă a ajuns foarte puternic, dar, când a fost puternic de tot, i s-a frânt cornul cel mare. În locul lui au crescut patru coarne mari, în cele patru vânturi ale cerurilor” (versetul 8).

Cornul cel mare, ce părea atât de invincibil, a fost frânt într-o clipită, iar împărăția „foarte puternică” a fost împărțită în patru părți importante. Spiritul Profetic spune: „Citiți și înțelegeți cât de slabă și de fragilă, ce viață scurtă și cât de greșită este atitudinea omului care își înalță sufletul din mândrie” (*Manuscript Releases*, vol. 16, pp. 333, 334).

Daniel nu a trebuit să ghicească ce semnifică aceste animale. Îngerul Gabriel i-a explicat mai târziu că berbecul reprezintă Medo-Persia, iar Țapul, Grecia (vezi Daniel 8:20,21).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Viziunea nu se încheiase încă. Un alt simbol a apărut, începând ca „un corn mic, care s-a mărit nespus de mult spre miazăzi, spre răsarit și spre țara cea minunată” (Daniel 8:9). Doar Imperiul Roman se potrivește cu simbolul cornului extrem de măreț.

După ce Alexandru cel Mare a murit prematur, imperiul său a fost împărțit între patru împărății mai mici, combatante. În această perioadă, în funcție de puterea dominantă, Israel a fost un stat vasal conducătorilor seleucizi ai Siriei, în nord, sau dinastiei Ptolemeilor, care conducea Egiptul în sud.

Numai că a apărut o nouă putere – Roma. La început era mică, dar a crescut supunând regat după regat prin acțiuni diplomatice abile și forțe militare puternice. Până la sfârșitul anului 63 î.Hr., Roma ajunsese să controleze toată Palestina. Cezar Augustus, fondatorul Imperiului Roman, a ajuns împărat în anul 27 î.Hr. și a condus până în anul 14 d.Hr.

Chiar și după ce cornul roman s-a mărit nespus de mult, acesta tot a continuat să crească. „S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele și le-a călcat în picioare. S-a înălțat până la căpetenia oștirii” (versetele 10, 11).

Oștirea cerurilor este o expresie biblică ce desemnează soarele, luna și stelele (vezi Deuteronomul 4:19). Lumea primește lumină de la acestea, iar lumina este un simbol

biblic pentru adevăr (vezi Psalmii 43:3; Ioan 3:21). Împărăția Romei, cornul care s-a mărit nespus de mult, avea să atace adevărul, călcându-l sub picioarele ei necurate. Căpetenia oștirii este Isus, iar conducătorul Romei avea să pretindă titlurile și prerogativele lui Hristos.

Cezar Augustus și-a luat titlul de Fiul lui Dumnezeu (*Divi Filius*). Prin autoritatea lui Augustus, Irod a comandat soldaților romani să ucidă bebelușii din Betleem în încercarea de a-l distruge pe Isus, Căpetenia oștirii. După moartea lui Augustus, a ajuns împărat Tiberiu. Prin autoritatea lui, Pilat a crucificat Căpetenia oștirii.

Puterea romană trebuia, de asemenea, să surpe „locul locașului său celui sfânt” (Daniel 8:11).

Isus a înțeles această profeție. Vorbind de templu, El le-a spus ucenicilor Săi: „Vedeți voi aceste ziduri mari? Nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată” (Marcu 13:2). La patruzeci de ani după ce Isus a explicat acest lucru discipolilor Săi, legiunile romane „au surpat” „locașul Său cel sfânt”.

De ce a avut succes Roma la distrugerea

“Marele păcat al iudeilor a fost renegarea lui Hristos; marele păcat al lumii creștine va fi renegarea Legii lui Dumnezeu, temelia guvernării Sale în cer și pe pământ.” — *Tragedia veacurilor* p. 22

Ierusalimului, a templului și la risipirea evreilor? „Din pricina păcatului săvârșit împotriva jertfei necurmăte” (Daniel 8:12). Ieremia a deplâns destinul Ierusalimului astfel: „Asupritorii lui sar biruitori, vrăjmașii lui sunt mulțumiți. Căci Domnul l-a smerit din pricina mulțimii păcatelor lui; copiii lui au mers în robie înaintea asupritorului” (Plângerile lui Ieremia 1:5).

Păcatele Israelului ar fi putut fi iertate. Dumnezeu a promis că „cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare” (Proverbele 28:13). Serviciul din tabernacul a fost instituit ca să-i curețe pe israeliți de păcatele lor. „Astfel, să facă ispășire pentru Sfântul Locaș, pentru necurățiile copiilor lui Israel și pentru toate călcările de lege prin care au păcătuit

ei. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurățiilor lor” (Leviticul 16:16).

Numai că Israel a respins mustrarea și îndreptarea, prețuindu-și, în schimb, păcatele. Israel a căutat salvarea în păcat și l-a respins pe Isus, Mielul lui Dumnezeu, Singurul care poate lua asupra Sa păcatele lumii. (Vezi Ioan 1:29; 1 Timotei 2:5). Respingând marea salvare venită din partea lui Dumnezeu, Israel a acceptat marea distrugere venită din partea lui Satana.

Și noi avem la dispoziție oferta iertării. Dar dacă nu ne mărturisim păcatele și nu renunțăm la ele, acestea ne vor distruge, așa cum a fost și Israelul distrus. (Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Roma este de două ori condamnată, mai întâi pentru persecuția creștinilor care refuzau să se închine împăratului păgân, apoi pentru coruperea creștinismului, pe măsură ce s-a transformat în Roma papală. Ambele situații au fost prevestite și reprezentate de acest singur corn.

Daniel a spus că „locul”, sau „temelia”, sanctuarului va fi atacat. Aici nu se referă numai la Templul din Ierusalim. Locul unde se găsește sanctuarul lui Dumnezeu este tronul lui Dumnezeu (vezi Ieremia 17:12). Temelia tronului lui Dumnezeu este dreptatea și judecata (vezi Psalmii 89:14; 97:2). Prin urmare, Roma va ataca neprihănirea – păzirea legii – și dreptatea – administrarea legală (vezi Geneza 18:19). Daniel a privit cu uimire cum această împărăție a cornului „a aruncat adevărul la pământ și a izbutit în ce a început” (Daniel 8:12).

Împăratul roman păgân a fost înlocuit de pontiful roman – papa. Pavel a dat o explicație suplimentară despre puterea reprezentată de acest corn, „potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2:4). Papa a primit „chiar titlul

de divinitate”. „A fost numit Domnul Dumnezeu Papa și a fost declarat infailibil” (*Tragedia veacurilor*, p. 48). Astăzi i se zice „Sanctitatea Sa”. Preoții romani pretind că au puterea de a ierta păcatele. Aceia care s-au opus unei asemenea blasfemii au fost torturați și uciși. „El va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților. Din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa” (Daniel 8:24,25).

În timp ce împărățiile reprezentate de berbec și țap au durat relativ puțin timp, Daniel a aflat că împărăția reprezentată de cornul care s-a mărit nespuse de mult se va afla la conducere mai bine de o mie de ani, ducând cu succes război împotriva poporului lui Dumnezeu și împotriva adevărului.

Daniel a ascultat cu o uimire năucitoare ultima parte a viziunii. „Am auzit pe un sfânt vorbind și un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: «În câtă vreme se va

împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmăte și despre urâciunea pustirii? Până când vor fi călcate în picioare Sfântul Locaș și oștirea?» Și el mi-a zis: «Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!» (Daniel 8:13,14).

Cum fiecare zi reprezenta un an, viziunea primită de Daniel acoperea mai bine de 2 300 de ani! (vezi Ezechiel 4:6; Numeri 14:34). Totuși, în toată această perioadă de încercări, Dumnezeu nu Își va uita poporul; iar Daniel a primit asigurarea că acest corn nespus de mândru care va face război împotriva lui Dumnezeu „va fi zdrobit fără ajutorul vreunei mâini omenești” (Daniel 8:25). „Biruința celor răi este scurtă și bucuria nelegiuitului durează numai o clipă” (Iov 20:5).

În timp ce Daniel încerca să înțeleagă ce voia să transmită această viziune, a apărut brusc Gabriel

– îngerul cu rangul cel mai înalt în ceruri – având formă umană. Apoi s-a auzit o voce spunând: „Gabriele, tâlcuiește-i vedenia aceasta!” (Daniel 8:16). Cum Gabriel stă în prezența lui Dumnezeu și este îngerul lui Hristos, se înțelege că porunca i-a dat-o vocea lui Isus (vezi Luca 1:19; Apocalipsa 1:1).

Ce gând minunat! Isus este interesat ca noi să înțelegem profeția. El a poruncit îngerilor să ne ajute să înțelegem. Pentru a îndeplini această poruncă, îngerii vor fi lângă noi când vom studia această informație importantă.

Isus le-a reamintit ucenicilor de dorința Sa ca ei să înțeleagă profețiile lui Daniel, atunci când a spus despre acestea „cine citește să înțeleagă!” (Matei 24:15).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Cum sunt simbolizate Medo-Persia și Grecia în Daniel 2:32, în Daniel 7:5 și în Daniel 8:20,21? În ce fel se aseamănă aceste simboluri? Care este diferența dintre ele? _____

2. Din Daniel 8:6,7 aflăm că Grecia era plină de mânie împotriva Medo-Persiei. Citiți Proverbele 15:1. Care este una din modalitățile ce îți pot înfuria pe oameni? _____

Cum ne ajută acest verset să ne descurcăm cu oamenii furioși? _____

SECȚIUNEA II

3. Citiți Matei 25:40 și Faptele 9:5. Cum a continuat Roma să-l persecute pe Isus, chiar și după ce S-a înălțat la ceruri? _____
4. Citiți Osea 4:6; 13:9. Care a fost cauza adevărată a distrugerii poporului iudeu și a templului, chiar dacă Roma a fost agentul care a dus la distrugerea Israelului? _____

SECȚIUNEA III

5. Comparați referințele la mâini din Daniel 2:34 și 8:25. Măinile umane au răsturnat Babilonul, Medo-Persia și Grecia. Cum demonstrează aceasta că intervenția divină a celei de-a doua veniri este aceea care răstoarnă puterea Romei? _____
6. Citiți cu atenție Isaia 54:17. Cum rezolvați aparenta contradicție dintre succesul războiului dus de Roma împotriva poporului lui Dumnezeu și această promisiune? Ce spune acest verset despre rezultatul unui astfel de război împotriva adevărului de la judecată? Vedeti și Matei 10:28 . _____

Studiu suplimentar: *Tragedia veacurilor*, pp. 17-38; 409-432 (în orig.); *Scrieri timpurii*, pp. 250-253 (în orig.)

Miracole din viața mea

— partea a 36-a, de John N. Loughborough

Pionierat la Petaluma

Lucrurile au stat astfel până pe data de 27 iulie, când domnul Hough, unul dintre independenții de la Petaluma, a sunat la St. John's și a întrebat dacă sunt doi pastori cu un cort care stăteau la el. Cum ne-a găsit atât de repede într-un oraș care număra pe atunci 175 000 de oameni?

Aflându-se pe drum, s-a simțit îndemnat să meargă de îndată la Pacific Mail și să întrebe dacă venise un cort cu ultimul vapor cu aburi de la Panama. În timp ce întreba unde era cortul, în depozit intră chiar camionagiul care mutase cortul. Acesta l-a îndrumat spre strada Minna St. Prin urmare, domnul Hough ne-a găsit la numai treizeci de minute de când ajunsese în San Francisco cu vaporul cu aburi de la Petaluma.

A doua zi am fost la Petaluma. La sosirea noastră, domnul Hough ne-a întâmpinat și ne-a spus: „Veți sta la mine acasă în seara asta, dar sunt aranjamente făcute să luați cina la domnul Wolf.” Am aflat după aceea că acest lucru fusese planificat astfel ca domnul Wolf să poată vedea dacă cei doi bărbați erau aceia pe care îi văzuse în vis.

Când ne-a văzut venind, i-a spus soției sale: „Iată-i! Sunt chiar bărbații pe care i-am văzut în vis.” În acest mod s-a rezolvat problema încrederii grupului. Oamenii aceștia au făcut tot ce au putut pentru a ne asigura cazarea și pentru a aranja întâlnirile în cort.

Pe data de 3 august, ne-am instalat în camerele de menaj care aparțineau unuia dintre creștinii independenți. Petaluma fusese în carantină pentru variolă timp de o lună. Efortul nostru era de a organiza o adunare, una dintre primele adunări publice organizate după ridicarea carantinei. Serviciul în cort a început joi seara, pe data de 13 august, în fața unei mulțimi atente.

Când am sosit în San Francisco am găsit o scrisoare de la sora White, în care ne oferea sfaturi despre modul cum să lucrăm în California. În New England am avut grijă ca, împreună cu fratele Bourdeau, să o scoatem la capăt cu banii, dar acum în sfatul ei ne transmitea: „Nu puteți să faceți lucrare în California așa cum ați făcut în New England. Californienii ar considera economiile stricte drept zgârcenie. Acolo lucrurile sunt gestionate într-o manieră mai liberală. Va trebui să-i abordați cu același spirit liberal.”

Moneda cu valoarea cea mai mică folosită pe vremea aceea în California era cea de zece cenți. Când oamenii au

văzut că broșurile noastre costau un cent și doi cenți, ne-au întrebat dacă ne așteptam să le vindem, pentru că pe acolo nu circulau monede cu o valoare atât de mică. „Atunci le vom da gratis”, am răspuns.

Aveam pachete cu diverse broșuri ce însumau 500 de pagini, pe care le-am scos la vânzare la 50 de cenți bucata. Dându-ne un dolar, un bărbat a spus: „Un dolar este destul de ieftin.” Și alții i-au urmat exemplul și, în câteva minute, standul nostru a fost complet golit de broșuri. Înainte de încheierea întâlnirilor, vânduserăm al patrulea transport de cărți trimise de fratele White, care a comentat: „Vindeți mai multe cărți acolo decât toate celelalte grupuri cu cortul de la est de Munții Stâncoși.”

Întâlnirile noastre din Petaluma s-au încheiat duminică noaptea, pe data de 18 octombrie. Deși a existat opoziție din partea pastorilor orașului, și până și domnul Wolf s-a întors împotriva noastră, douăzeci de persoane au acceptat adevărul.

La finalul unuia dintre servicii, trei bărbați din Windsor, sat aflat la 25 de mile nord, ne-au îndemnat să ținem următoarea noastră serie acolo; așa că, pe data de 4 noiembrie, am început întâlnirile într-o casă de adunare pusă la dispoziție gratuit în micul lor sat. Cu toate că opoziția întâlnită la Petaluma ne-a urmat și aici, o duzină de oameni au acceptat solia, printre ei numărându-se doctorul Krieschbaum și Madam Parrot, o doamnă franceză, absolventă a unei facultăți de medicină din Geneva.

S-a întâmplat ca Abram LaRue, primul nostru misionar în China, să citească publicațiile noastre în timp ce tăia lemne pentru unul dintre frații noștri din Windsor. După ce a citit, a participat la întâlniri și a fost botezat. J.F. Wood din Walla Walla, Washington, se mutase în California pentru a „scăpa de Sabatul” cu care îl bătea la cap un vecin adventist. A închiriat o fermă în apropiere de Windsor și, fapt destul de ciudat, a participat la întâlnirile noastre. Aici a acceptat Sabatul, iar mai târziu s-a întors cu familia la Walla Walla, unde a ținut întâlniri și a organizat o biserică.

Conexiunea istorică

Judecata – partea a 3-a

Cei care vor să beneficieze de mijlocirea Mântuitorului nu trebuie să permită ca ceva să stea în calea procesului lor de sfințire în temere de Dumnezeu. Orele prețioase, în loc să fie dedicate plăcerii, etalării sau căutării de câștig, ar trebui devotate studiului serios și cu rugăciune al Cuvântului adevărului.

Subiectul sanctuarului și cel al judecății de cercetare trebuie clar înțelese de poporul lui Dumnezeu. Toți oamenii au nevoie să cunoască personal poziția și misiunea Marelui-Preot. Altfel le va fi imposibil să manifeste acea credință care este absolut necesară în această perioadă sau să ocupe locul hotărât de Dumnezeu pentru ei.

Cei care au fost edificați asupra acestor subiecte trebuie să dea mărturie despre marile adevăruri încredințate de Dumnezeu. Sanctuarul din ceruri este centrul lucrării lui Hristos în favoarea oamenilor și îl privește pe fiecare om care trăiește pe pământ. Sanctuarul ne dezvăluie planul de răscumpărare, conducându-ne până la sfârșitul timpului și descoperindu-ne deznodământul triumfal al luptei dintre neprihănire și păcat. Este fundamental ca toți oamenii să analizeze în profunzime aceste subiecte și să fie în stare să dea un răspuns oricui le cere să-și motiveze speranța pe care o au.

Acolo se reflectă lumina crucii de pe Calvar. Acolo ajungem să înțelegem mai clar misterele răscumpărării. Mântuirea omului a fost realizată cu un preț infinit pentru cer. Sacrificiul făcut satisface cele mai înalte exigențe ale Legii lui Dumnezeu călcate de om. Isus a deschis calea către tronul Tatălui și, prin mijlocirea Sa, pot să fie prezentate înaintea lui Dumnezeu dorințele sincere ale tuturor acelor care vin la El prin credință.

„Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare” (Proverbele 28:13). Dacă cei care își ascund și își scuză greșelile ar vedea cum triumfă Satana datorită lor, cum, prin comportamentul lor, Hristos și sfinții îngeri sunt luați în derâdere, acești păcătoși s-ar grăbi să-și mărturisească păcatele și să înceteze să le mai comită. De aceea caută încontinuu să-i înșele pe urmașii lui Hristos cu sofismul lui fatal că este imposibil să iasă învingători.

Dar Isus pledează în favoarea lor cu mâinile Sale rănite, cu trupul Său zdrobit. El le spune tuturor urmașilor Săi: „Harul meu îți este de ajuns.” „Luați jugul meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu

inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:29,30). Nimeni deci să nu considere că propriile-i defecte sunt iremediabile. Dumnezeu va furniza credință și har pentru a fi învinse.

Toți cei care vor ca numele lor să rămână în cartea vieții trebuie ca acum, în puținele zile de har care au

“Trebuie dus un război serios pentru a învinge tendințele diabolice care luptă pentru supremație.”

Medierea pe care o face Hristos din sanctuarul de sus în favoarea omului este la fel de importantă pentru planul de mântuire ca moartea Sa pe cruce. Prin jertfa Sa, El a început această lucrare pe care, după înviere, S-a înălțat la cer pentru a o continua și încheia. Trebuie să intrăm, prin credință, dincolo de perdea, „unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător” (Evrei 6:20).

mai rămas, să-și umilească sufletele înaintea lui Dumnezeu în regret pentru păcate și în autentică pocăință. Trebuie să aibă loc o profundă și sinceră cercetare a inimii. Atitudinea ușuratică și frivolă în care se complac atât de mulți preținși creștini trebuie să înceteze. O luptă aprigă îi așteaptă pe cei care vor să-și supună tendințele rele ce caută supremația.

Scenele legate de încheierea lucrării de ispășire sunt solemne. Mizele sunt copleșitoare. Judecata se desfășoară în prezent în sanctuarul din cer. Acest proces se continuă de mulți ani. Curând – nimeni nu știe cât de curând – se va ajunge la cazurile celor vii.

Viața noastră trebuie cercetată în prezența înfricoșătoare a lui Dumnezeu. Datoria oricărui om în această perioadă este să acorde atenție, mai presus de orice, avertizării lui Hristos: „Luați seama, vegheați

și rugați-vă; căci nu știți când va veni vremea aceea” (Marcu 13:33).

„Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine” (Apocalipsa 3:3). Este periculoasă starea acelor care, obosind de atâta vigilență și atenție, se întorc la atracțiile lumii. În timp ce omul de afaceri este absorbit de căutarea câștigului, în timp ce iubitorul de plăceri caută satisfacerea poftelor, în timp ce fiica modei își aranjează accesoriile – poate chiar în ora aceea, Judecătorul întregului pământ va pronunța sentința: „Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor.”

Fiecare suflet care a chemat numele lui Hristos are un caz pe rol la tribunalul ceresc. Pentru noi, este săptămâna când trebuie să mergem la tribunal, iar decizia luată în fiecare caz va fi definitivă.

– *Spiritul Profetiei*, vol. 4, pp. 312–315 (în orig.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Vreți să beneficiați de mijlocirea Mântuitorului? _____ Atunci ce ar trebui să nu vă permiteți? _____

La ce ar trebui să ne folosim acum orele irosite anterior în activități lumești? _____

2. Ce subiect trebuie să fie limpede înțeles de poporul lui Dumnezeu? _____
Câți au nevoie de această cunoaștere? _____ De ce? _____

3. Ce anume este de o importanță majoră? _____

4. Ce lucrare pe care o face Isus este la fel de esențială ca moartea Sa pe cruce? _____

5. Ce anume i-ar face pe cei care își ascund și își scuză greșelile să și le mărturisească repede și să renunțe la ele? _____

6. Vreți ca numele să vă rămână în cartea vieții? _____ Atunci ce ar trebui să faceți acum? _____

7. Descrieți solemnitatea legată de încheierea lucrării de judecată _____

Capitole de credință

Construirea unei ambarcațiuni misionare — partea 1

de pastorul Scott Griswold

Aș dori să vă povestesc despre trei oameni și bărcile lor sau despre visele lor despre bărci. ASAP Ministries sponsorizează o profesoară de alfabetizare cambodgiană pe nume Im Siraeng să lucreze alături de soțul ei, care înființează biserici prin programul Global Mission Pioneer. Ei locuiesc pe o barcă. Țin serviciile divine pe o barcă. Îi învață pe copii pe o barcă. Nu este uimitor?

Vedeți, sunt o mulțime de imigranți vietnamezi care trăiesc în Cambodgia. Mulți dintre ei se află în țară ilegal și nu au dreptul să cumpere, să închirieze sau să construiască ceva pe vreun teren. Ei sunt pescari buni, așa că doar pescuiesc și trăiesc în bărcile lor. Chiar dacă guvernul le interzice să vândă pește la piață, totuși le este permis să pescuiască pentru familiile lor. Există și cambodgieni acolo, pentru că este mai ieftin să-ți construiești casa pe apă – nu trebuie să cumpere niciun pic de teren! Iei doar niște butoaie mari și orice altceva care plutește, aduni niște bambus și e gata!

Im Siraeng și soțul ei, Touch Som, doreau ca acești oameni să-L cunoască pe Isus, așa că au format un grup de aproximativ 1 000 de familii care stăteau una lângă alta. Apoi au cumpărat sau au construit o biserică plutitoare și o casă într-una din bărci.

Copiii de acolo nu au școală în limba vietnameză, așa că Siraeng îi adună la un loc și îi învață să citească

și să scrie în khmeră, limba cambodgiană. Îi învață să memoreze versete din Biblie și despre anumite povești cu ajutorul lecțiilor din cartea plină de culoare *My Bible First*, în limba cambodgiană, la apariția căreia a contribuit și ASAP. Unii dintre acești copii vin și la biserică în ziua de Sabat.

Într-o zi, Siraeng a cunoscut o fată de paisprezece ani, pe nume Mun. Ea a invitat-o să vină la ora de alfabetizare. Mun a clătinat din cap în semn de refuz. „Familia mea este budistă”, a explicat. „Tu înveți despre Isus.” Și asta a fost tot. Așa că Siraeng s-a rugat pentru ea. A trecut puțin timp și Mun și mama ei au întrebat dacă poate veni la clasă. Siraeng știa că acesta era un răspuns direct la rugăciunea ei. Acum, Mun este prima care așteaptă să înceapă biserica. Ea merge în fiecare Sabat și învață textele și lecțiunile. Cred că asta este atât de grozav. Sunt atât de recunoscător pentru dăruirea lui Som și Siraeng!

Cercetați **catalogul cu daruri de neprețuit al ASAP de la pagina www.asapministries.org**. Puteți, de asemenea, să cereți o copie la numărul 1-866-365-3541. Mai jos, sunt listate câteva modalități prin care puteți fi de ajutor:

Biblie: 5\$ - 25\$ (în funcție de limbă)

10\$ - Furnizarea de haine pentru un copil sărac

20\$/lună - Sponsorizarea unui copil la o școală ASAP Feed & Read

60\$/lună - Oferă instruirea vocațională a unui elev mai mare

40\$/lună - Sponsorizează un profesor de Biblie pentru un sat sărac

40\$/lună - Sprijinirea unui tânăr evanghelist în Vietnam

ASAP Ministries este o lucrare misionară de sprijin a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, fiind și membră ASI. Lucrarea este susținută de oameni dedicați misiunii, plini de credință, pe care îi îndrumă Dumnezeu. Fiți siguri că darurile voastre vor ajunge în procentaj de 100% direct la proiectele pe care le specificați. Lucrările misionare ASAP se desfășoară în Myanmar, Thailanda, Cambodgia, Laos și Vietnam.

CONTRA CURENTULUI

3 - 9 septembrie

„Viața nouă care îi face pe bărbați și pe femei asemenea Domnului Hristos trebuie trăită. Trebuie să înotăm împotriva curentului râului.”

Introducere LA DANIEL 9

Text de memorat | Daniel 9:9,10

La Domnul Dumnezeu nostru însă sunt îndurarea și iertarea, căci împotriva Lui ne-am răzvrătit! N-am ascultat glasul Domnului Dumnezeului nostru, ca să urmăm legile Lui pe care ni le pusese înainte prin robii Săi, prorocii.

SECȚIUNEA I

Viziunea din Daniel 8 a fost o descoperire dureroasă pentru Daniel. După ce a văzut persecuția severă pe care poporul lui Dumnezeu avea să o îndure secole la rând în timpul stăpânirii cornului care s-a mărit nespus de mult, Daniel a leșinat înainte ca Gabriel să-i poată explica ultima parte a profeției – cele 2 300 de zile (vezi Daniel 8:27).

Au trecut câțiva ani. Imperiul Babilonian s-a prăbușit peste noapte, fiind cucerit de berbecul medo-persan. În această perioadă de tranziție, Daniel s-a gândit din nou la profeția celor 2 300 de zile, care îl lăsase fără cuvinte. Ieremia profetizase că Israel va fi eliberat după șaptezeci de ani de captivitate (vezi Daniel 9:2; Ieremia 29:10). Cum această perioadă de șaptezeci de ani se apropia de final, Daniel știa că poporul Israel va fi eliberat în curând. Dar viziunea celor 2 300 de zile profetice (pe care Daniel știa să le interpreteze ca fiind ani) părea să sugereze că, din cauza păcatelor continue

ale lui Israel, captivitatea poporului se va prelungi pentru mai bine de două milenii. Daniel „nu înțelegea legătura dintre robia celor șaptezeci de ani, profetizată prin Ieremia, și cele două mii trei sute de seri și dimineți despre care l-a auzit în viziune pe solul ceresc declarând că aveau să treacă înainte de purificarea sanctuarului lui Dumnezeu” (*Profeți și regi*, p. 217).

Daniel știa însă ce să facă în perioadele de nedumerire. „Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă. M-am rugat Domnului Dumnezeului meu

“ Umilința și respectul ar trebui să caracterizeze purtarea tuturor acelor care vin în prezența lui Dumnezeu. ”

— Patriarhi și profeți, p. 252

DIN CUPRINS:

C-37

Introducere la Daniel 9

Purtați de val

Adevărata sfințire – partea 1

Construirea unui vas misionar –
partea a 2-a

și I-am făcut următoarea mărturisire: «Doamne Dumnezeu mare și înfricoșat, Tu, care ții legământul și dai îndurare celor ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale!» (Daniel 9:3,4). În timp ce vrăjmașii lui Daniel nu au fost capabili să-i găsească vreo vină, Daniel și-a recunoscut păcătoșenia și s-a încrezut doar în mila lui Dumnezeu.

„Cei care trec prin procesul de sfințire biblică vor manifesta o atitudine de umilință... Profetul Daniel a fost un exemplu de adevărată sfințire. În lunga lui viață i-a slujit cu noblețe Domnului său. Pentru Dumnezeu, el a fost un om «preaiubit și scump» (Daniel 10:11). Totuși, în loc să pretindă că este curat și sfânt, acest onorat profet s-a identificat cu păcătoșii din Israel, pledând înaintea lui Dumnezeu pentru poporul său” (*Tragedia veacurilor*, p. 481).

Rugăciunea lui Daniel s-a înălțat mai sus de nivelul tavanului. „Cerul se pleacă să asculte cererea stăruitoare a prorocului. Chiar înainte de a-și încheia rugăciunea pentru iertare și restatornicire, puternicul Gabriel i s-a arătat din nou” (*Profeti și regi*, p. 218).

Daniel scrie: „Pe când încă vorbeam eu, mă rugam,

îmi mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel și îmi aduceam cererile înaintea Domnului Dumnezeului meu pentru muntele cel sfânt al Dumnezeului meu; pe când vorbeam eu încă în rugăciunea mea, a venit repede în zbor, iute, omul Gabriel, pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie, și m-a atins în clipa când se aducea jertfa de seară. El m-a învățat, a stat de vorbă cu mine și mi-a zis: «Daniele, am venit acum să-ți luminez mintea. Când ai început tu să te rogi, a ieșit cuvântul, și eu vin să ți-l vestesc; căci tu ești preaiubit și scump. Ia aminte dar la cuvântul acesta și înțelege vedenia!»” (Daniel 9:20-23).

Noi trebuie să urmăm exemplul lui Daniel. „Orice urmaș al lui Hristos trebuie să se întrebe cu seriozitate: «Doamne, ce vrei să fac?» (Faptele 9:6). Trebuie să ne umilim înaintea Domnului, cu post și rugăciune, și să medităm mult la Cuvântul Său, în special la scenele judecății” (*Tragedia veacurilor*, pp. 618–619). O asemenea rugăciune va aduce îngerii lângă noi ca să ne ajute la cercetarea Scripturii.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Ca răspuns la rugăciunea lui Daniel, Dumnezeu l-a trimis pe îngerul Gabriel să explice viziunea celor 2 300 de zile. Gabriel și-a început explicația declarând: „Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte” (Daniel 9:24).

Ce înseamnă că „au fost hotărâte”? „Cuvântul tradus aici prin hotărâte înseamnă literal tăiate. Șaptezeci de săptămâni, reprezentând 490 de ani, sunt declarate de înger a fi tăiate, ca aparținând în mod special iudeilor. Însă din ce au fost tăiate? Întrucât perioada celor 2 300 de zile era singura menționată în capitolul 8, aceasta trebuie să fie perioada din care au fost tăiate cele 70 de săptămâni. Ele trebuie, prin urmare, să fie o parte din cele 2 300 de zile, iar cele două perioade trebuie să înceapă în același timp” (*Tragedia veacurilor*, p. 332).

Ce solie i-a adus îngerul Gabriel lui Daniel! Mesia cel îndelung așteptat avea să vină în cele din urmă ca să-și elibereze poporul și pentru „aducerea neprihănirii veșnice” (Daniel 9:24). „Să știi dar și să înțelegi că, de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șaiszeci și două de săptămâni...” (versetul 25).

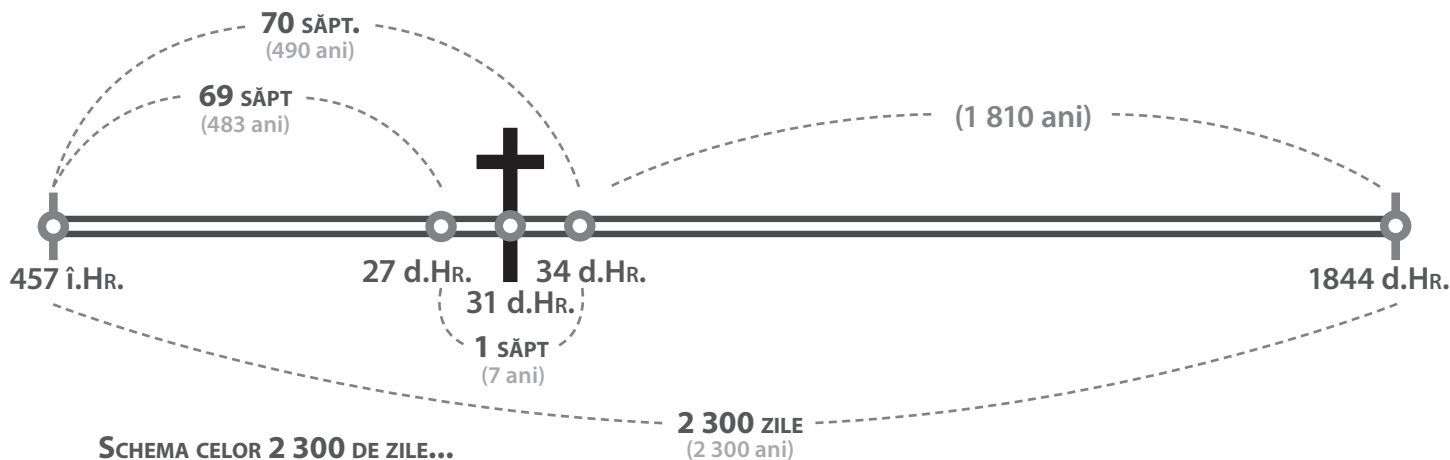
Decretul de reconstruire a Ierusalimului avea să marcheze începutul celor 2 300 de ani. Lucrarea de

slujire a lui Mesia urma să înceapă după 68 de săptămâni profetice (483 de ani), după darea decretului de reconstruire a Ierusalimului.

Acest decret a fost dat de împăratul Artaxerxe al Persiei, fiind consemnat în capitolul 7 din Ezra, la versetele 12-26. Momentul poate fi datat cu exactitate în toamna anului 457 î.Hr. Gabriel a avertizat că Ierusalimul va fi reconstruit într-o perioadă dificilă de 49 de ani (7 săptămâni). În cartea Neemia stă scris despre unele dintre problemele întâmpinate de evrei în procesul de reconstruire a zidurilor. Totuși, lucrarea a fost încheiată conform profeției, în anul 408 î.Hr.

După aceea, urmau să mai treacă 434 de ani (62 de săptămâni) înainte să vină Mesia. Adică din toamna anului 408 î.Hr. ajungem în toamna anului 27 d.Hr. „Atunci s-a împlinit această profeție. Cuvântul „Mesia” înseamnă Cel Uns. În toamna anului 27 d.Hr., Domnul Isus Hristos a fost botezat de Ioan și a primit ungerea Duhului. Apostolul Petru dă mărturie că «Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret»

„la aminte dar la cuvântul acesta și înțelege vedenia!” — Daniel 9:23

SCHEMA CELOR 2 300 DE ZILE...

(Faptele 10:38). Mântuitorul Însuși a declarat: «Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia» (Luca 4:18). După botez, Isus a mers în Galileea și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: «S-a împlinit vremea» (Marcu 1:14,15).

Dar profeția spunea și că Mesia o să moară. Gabriel a continuat și a spus: „Unsul va fi stârpit și nu va avea nimic. Poporul unui domn care va veni va nimici cetatea și Sfântul Locaș, și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; este hotărât că războiul va ține până la sfârșit și

împreună cu el și pustiirile” (Daniel 9:26).

Această profeție ar fi trebuit să-i protejeze pe evrei de credința că Mesia va apărea în fruntea unei armate și îi va distruge pe romani. Profeția prevestea cu exactitate faptul că Mesia urma să moară (asta înseamnă „va fi stârpit”). Mai mult, profeția spunea că Ierusalimul și templul vor fi distruse, iar asta s-a întâmplat în 70 d.Hr., când Roma păgână, sub conducerea conducătorului lor, Titus, a distrus Ierusalimul și templul.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Indicațiile lui Gabriel din Daniel 9 sunt pline de informații. Luăm în considerare doar câteva puncte, pe scurt. Totuși, o propoziție iese în evidență: „Unsul va fi stârpit și nu va avea nimic” (versetul 26). Isus nu a murit din cauza Lui, ci a noastră. El nu a murit pentru ceva ce a făcut. El a murit pentru ce am făcut noi.

Gândiți-vă la următorul pasaj din Isaia 53:5-8: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și, prin rănilor Lui, suntem tămăduiți. Noi rățaceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor. Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată, dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu?” În ultimul verset din Daniel 9 se găsesc și mai multe informații despre Isus: „El va face un legământ trainic cu mulți

timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare” (Daniel 9:27).

Ultima săptămână (7 ani literali) din profeția despre cele 70 de săptămâni ne-a fost foarte frumos prezentată pe scurt astfel: „Timp de șapte ani de când Isus Și-a început lucrarea, Evanghelia avea să fie predicată îndeosebi iudeilor, trei ani și jumătate prin Hristos personal, apoi prin apostoli” (*Viața lui Isus*, p. 117).

La mijlocul ultimei săptămâni – după 3 ani și jumătate de la botezul lui Isus – El urma să pună capăt jertfei și darului de mâncare. „În primăvara anului 31 d.Hr., adevărata jertfă a fost oferită pe Golgota. Atunci catapeteasma templului a fost sfâșiată în două, arătând că se retrăseseră sfințenia și însemnătatea de la serviciul

jertfelor. Venise timpul să înceteze jertfele și darurile în templul de pe pământ” (*Ibid.*).

Dar chiar și după ce evreii L-au ucis pe Isus, Dumnezeu tot le-a mai dat ocazia să se pocăiască. Timp de alți trei ani și jumătate după moartea lui Isus, până în anul 34 d.Hr., Evanghelia a fost predicată în special evreilor. „Săptămâna aceasta – șapte ani – s-a încheiat în anul 34 d.Hr. Atunci, prin omorârea lui Ștefan cu pietre, iudeii au sigilat lepădarea Evangheliei. Ucenicii, răspândiți în toate părțile din cauza persecuțiilor, «mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul» (Faptele 8:4) și, nu mult după aceasta, s-a convertit Saul, persecutorul, care a devenit Pavel, apostolul neamurilor” (*Idem*).

Este cu adevărat remarcabil că toate aceste lucruri s-au întâmplat exact în momentul profetizat de Dumnezeu cu sute de ani înainte. Iar faptul că evenimentele acestea s-au întâmplat toate conform profeției este o dovadă puternică a cunoașterii cu exactitate a datei de încheiere a celor 2 300 de zile. Calculând 2 300 de ani începând cu toamna anului 457 î.Hr., ajungem în toamna anului 1844 d.Hr. Atunci a început lucrarea de curățare a sanctuarului ceresc, cu începerea judecății.

Acum trăim chiar la sfârșitul timpului. Ora judecății lui Dumnezeu a sosit. Isus Hristos va veni în curând. Suntem pregătiți să-L întâmpinăm?

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. De ce era Daniel nedumerit din cauza profeției de 2 300 de zile? Revedeți Daniel 9:2 și Ieremia 25:2-14. _____
2. Daniel a avut cum să studieze profețiile lui Ieremia. Ce făcuse Satana ca să distrugă aceste profeții? Ieremia 36:19-26. Cum a procedat Dumnezeu ca să păstreze aceste cuvinte, astfel încât să le studieze Daniel? Ieremia 36:27-32 _____
3. Citiți rugăciunea lui Daniel din capitolul 9, versetele 4-19. Ce principii găsiți despre cum să înălțăm rugăciuni eficiente? Cum vă ajută această rugăciune să vă rugați mai eficient? _____

SECȚIUNEA II

4. Îngerul Gabriel i-a spus lui Daniel că lucrarea lui Mesia va începe la 483 de ani după un eveniment important. Care este acesta? Daniel 9:25. Ce mesaj a predicat Isus referitor la această dată profetică? Marcu 1:15. _____
5. Cum ar fi putut un studiu atent al profețiilor din Daniel 8 și 9 să-i împiedice pe evrei să adopte ideea falsă despre Mesia, și anume că ar fi trebuit să fie un conducător militar al armatelor evreiești? _____

SECȚIUNEA III

6. De ce a atras atenția în mod special îngerul Gabriel asupra faptului că Mesia nu va muri pentru Sine? Daniel 9:26 _____
7. Ce evenimente specifice trebuiau să marcheze începutul, mijlocul și finalul săptămânii 70 din profeția de 2 300 de zile? _____

Studiu suplimentar: *Tragedia veacurilor*, pp. 409-432 (în orig.); *Scrieri timpurii*, pp. 250-253 (în orig.)

Miracole din viața mea

— partea a 37-a, de John N. Loughborough

Purtați de val

Domnul Lyttaker, un fierar din Petaluma, primise solia și și-a tranzacționat casa pentru șaisprezece hectare de teren, la vest de Santa Rosa, unde s-a mutat și a deschis un magazin. Mulți căruțași din Santa Rosa treceau pe la el zilnic, iar afacerile lui înfloreau mai ceva ca înainte. După puțin timp, ne-a cerut stăruitor să venim să ținem întâlniri și a închiriat școala Blakely din vecinătate. Deoarece în această clădire mică nu putea fi găzduit numărul mare de oameni interesați, ne-am mutat într-o școală mai mare, la Piner, pentru întâlnirile din lunile martie și aprilie.

Oamenii au arătat un mare interes, în ciuda ploilor abundente și a drumurilor proaste. Dar râul din vale s-a umflat atât de mult, încât a dărâmat poduri sau le-a acoperit cu debitul. Pentru a rezolva această problemă, am organizat întâlniri pe ambele maluri ale pârâului, vorbind la Lyttaker din două în două zile, iar la școală, în fiecare seară. Am botezat unsprezece oameni și, în aceeași zi, am votat organizarea unei conferințe temporare, avându-l pe fratele Bourdeau ca președinte, Robert Morton ca secretar și pe mine însumi ca trezorier. Unul dintre frați a venit apoi și a pus o piesă de aur de 5 dolari pe birou, spunând: „La ce folosește să ai un trezorier, dacă nu ai bani în trezorerie?”

În timp ce eram la Piner, într-o biserică populară din Santa Rosa era un evanghelist care ținea o lucrare de redeșteptare. Când a aflat că unii dintre membrii săi au participat la întâlnirile noastre, a ieșit și ne-a provocat la o dezbatere de două zile, pe care am acceptat-o. Întâlnirea a trebuit să fie ținută în hambarul domnului Peugh, din apropiere, deoarece erau o mulțime de oameni care doreau să participe. Ziarul *Democrat*, din Sonoma, a scris următoarele: „Toate vehiculele pe roți au venit în a doua zi a dezbaterii.” Recunoscând slăbiciunea propriilor sale argumente împotriva Sabatului, evanghelistul a declarat: „Dacă altfel nu se poate, o să-l înving pe acest frate strigând.”

După ce dezbateră s-a încheiat, m-am dus la Santa Rosa, găsind orașul într-o stare de agitație. Un bărbat a comentat despre dezbateri: „Nu am văzut niciodată așa ceva! Este ca mânerul unui urcior, totul într-o singură parte” (referindu-se la partea legată de Sabat din dezbateri). Doctorii, comercianții și până și dentistul orașului m-au salutat pe stradă și m-au întrebat: „Nu ați vrea să vă ridicați cortul la noi în oraș pentru următoarea

întâlnire?” Un doctor a mers cu mine și a închiriat un teren pe care să ridicăm cortul, după care ne-a găsit și camere unde să stăm. Scândurile pentru băncile de stat și toate celelalte necesare pentru mobilarea cortului au fost oferite gratis. Editorul de la *Democrat* mi-a spus: „Frate, ziarul meu vă stă la dispoziție să scrieți orice doriți despre întâlnirile voastre.” Așa că ne-am hotărât să ridicăm cortul aici și să ne lăsăm purtați de val.

Simțind că am ajuns într-un punct de cotitură după care vom vedea un progres mai rapid în lucrarea noastră, m-am rugat cu ardoare împreună cu fratele Bourdeau; în noaptea aceea, Domnul mi-a dat un vis impresionant. Se făcea că, după ce am urcat pe un munte și am început să coborâm de cealaltă parte, ne-am confruntat cu crestele abrupte ale unor stânci înalte de 15 m, pe care, aparent, nu le puteam ocoli. După aceea, a apărut un bărbat care ne-a spus să urcăm că în curând, în partea dreaptă, va apărea o potecă. I-am urmat indicațiile și am ajuns în situația în care în stânga noastră era un perete perpendicular, iar în dreapta, o prăpastie adâncă. Un nor de ceață acoperea poteca pe o distanță de 15 m înainte, dar, pe măsură ce înaintam, norul se îndepărta.

Ajungând în vale, am văzut un grup mare de oameni care se urcau într-un șir lung de vagoane. Trenurile se găseau pe trei șine și se întindeau cât vedeai cu ochii. Ni s-a interpretat că învierea avusese loc. I-am văzut pe fratele și pe doamna White pășind dintr-un vagon în altul și salutându-i pe sfinții înviați. În timp ce trenul nostru se clătina înainte să pornească, fratele White a exclamat: „Iată că vine trenul din California! Mergem cu toții spre cetate!” În acest moment m-am trezit, fiind încântat de gândul că acest vis era un semn al victoriei în California.

Conexiunea istorică

Adevărata sfintire — partea 1

Pe măsură ce se apropia timpul de încheiere al celor șaptezeci de ani de captivitate, Daniel a început să devină extrem de preocupat de profețiile lui Ieremia. El a văzut că se apropia timpul când Dumnezeu avea să dea o altă încercare poporului Său ales și, cu post, smerenie și rugăciune, L-a implorat pe Dumnezeul cerului în favoarea lui Israel, cu aceste cuvinte:

„Doamne Dumnezeule mare și înfricoșat, Tu, care ții legământul și dai îndurare celor ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale! Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduirile Tale. N-am ascultat pe robii Tăi prorocii, care au vorbit în Numele Tău împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri și către tot poporul țării.”

Observați aceste cuvinte. Daniel nu își proclamă propria fidelitate înaintea Domnului. În loc să pretindă că este curat și sfânt, el se identifică cu păcătoșenia reală a lui Israel. Înțelepciunea pe care Dumnezeu i-a dat-o era cu mult superioară înțelepciunii înțelepților lumii, așa cum strălucirea soarelui la amiază este cu mult mai strălucitoare decât lumina celei mai pâlpâitoare stele. Totuși, gândiți-vă la rugăciunea venită de pe buzele acestui om atât de favorizat de ceruri. Cu adâncă umilință, cu lacrimi și cu inima sfâșiată, el mijlocește pentru sine și pentru poporul lui. El își deschide sufletul înaintea lui Dumnezeu, mărturisindu-și propria ticăloșie și recunoscând măreția și maiestatea Domnului. Cererile îi sunt caracterizate de multă seriozitate și fervoare! El se apropie din ce în ce mai mult de Dumnezeu.

Mâna credinței este întinsă în sus pentru a se prinde de făgăduințele Celui Preaînalt ce nu eșuează niciodată. Sufletul lui se luptă în agonie. Și are dovada că rugăciunea îi este ascultată. El simte că victoria este a lui. Dacă noi, ca popor, ne-am ruga așa cum s-a rugat Daniel și ne-am lupta cum s-a luptat el, umilindu-ne sufletele înaintea lui Dumnezeu, ar trebui să considerăm că cererile noastre vor primi un răspuns marcant,

la fel ca Daniel. Ascultați acum cum își susține cazul la curtea cerului:

„Pleacă urechea, Dumnezeule, și ascultă! Deschide ochii și privește la dărâmăturile noastre și la cetatea peste care este chemat Numele Tău! Căci nu pentru neprihănirea noastră Îți aducem noi cererile noastre, ci pentru îndurările Tale cele mari. Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează și nu zăbovi, din dragoste pentru Tine, Dumnezeul meu! Căci Numele Tău este chemat peste cetatea Ta și peste poporul Tău! Pe când încă vorbeam eu, mă rugam, îmi mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel..., a venit repede în zbor, iute, omul Gabriel, pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie, și m-a atins în clipa când se aducea jertfa de seară.”

În timp ce rugăciunea lui Daniel se înalță, îngerul Gabriel coboară cu rapiditate din curțile cerești, pentru a-i spune că cererile îi sunt ascultate și au și primit deja răspuns. Acest înger puternic a fost însărcinat să-i dea pricepere și înțelegere, să-i deschidă tainele veacurilor viitoare. Astfel, în timp ce căuta cu seriozitate să cunoască și să înțeleagă adevărul, Daniel a fost adus în comuniune cu solul trimis din ceruri.

Omul lui Dumnezeu nu se ruga pentru vreun avânt al emoțiilor de fericire, ci pentru cunoașterea voinței divine. Daniel a dorit această cunoaștere nu doar pentru el, ci și pentru poporul său. Marea sa povară era pentru Israel, care nu păzea, în sensul cel mai strict, legea lui Dumnezeu. El recunoaște că toate nenorocirile ce au venit asupra lor au venit ca urmare a încălcării legii sfinte. El spune: „Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire... din pricina păcatelor noastre

și din pricina nelegiuirilor părinților noștri sunt Ierusalimul și poporul Tău de ocara tuturor celor ce ne înconjoară.” Poporul Israel își pierduse caracterul special și sfânt de popor ales al lui Dumnezeu. „Ascultă dar, acum, Dumnezeu nostru, rugăciunea și cererile robului Tău și, pentru dragostea Domnului, fă să strălucească Fața Ta peste Sfântul Tău Locaș pustiit.” Daniel își îndreaptă inima cu un dor intens către sanctuarul pustiit al lui Dumnezeu. El știe că prosperitatea acestuia poate fi restabilită doar atunci când Israelul se va pocăi de călcarea legii lui Dumnezeu și va deveni un popor smerit, credincios și ascultător.

Ca răspuns la cererea sa, Daniel a primit nu numai lumina și adevărul de care el și poporul lui aveau cea

mai mare nevoie, ci și o viziune asupra marilor evenimente din viitor, chiar până la venirea Răscumpărătorului lumii. Cei care pretind că sunt sfințiți, deși nu au nicio dorință de a cerceta Scripturile sau de a se lupta cu Dumnezeu în rugăciune pentru o înțelegere mai clară a adevărului biblic, nu știu ce este adevărata sfințire.

Toți cei care cred din inimă Cuvântul lui Dumnezeu vor flămânzi și vor înseta după cunoașterea voinței Lui. Dumnezeu este autorul adevărului. El luminează înțelegerea întunecată și dă minții umane puterea de a pricepe și de a înțelege adevărurile pe care le-a revelat.

— *The Review and Herald*, 8 februarie 1881

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Cu cine se identifică Daniel în rugăciunea lui? _____

2. Cu cât mai superioară era înțelepciunea pe care Daniel o primise de la Dumnezeu decât înțelepciunea înțelepților lumii? _____

- Cu toate acestea, în ce fel se ruga Daniel? _____

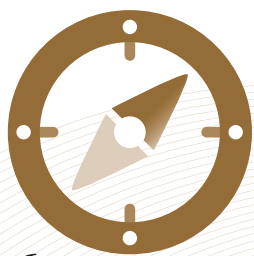
3. Cum am putea primi răspunsuri marcante la cererile noastre, așa cum a primit Daniel? _____

4. Descrieți răspunsul primit de Daniel la rugăciune. Cine a fost trimis să-l viziteze și cu ce însărcinare? _____

5. Pentru ce anume nu se ruga Daniel? _____
Pentru ce se ruga? _____
De ce se ruga pentru aceasta? _____
6. Ce a primit Daniel ca răspuns la rugăciunea lui? _____

7. Cine sunt cei care nu știu ce este adevărata sfințire, chiar dacă pretind că sunt sfințiți? _____

8. Ce vor face toți aceia care cred din inimă cuvântul lui Dumnezeu? _____

Capitole de credință

Construirea unui vas misionar — partea a 2-a

de pastorul Scott Griswold

În Myanmar, cunoscut și sub numele de Birmania, am întâlnit doi tineri care înființează biserici într-o parte a țării de lângă Bangladesh. De la sediul misiunii din Yangon, Than Thun are nevoie de 26 de ore de călătorie cu autobuzul și barca pentru a ajunge la zona sa misionară. El lucrează cu tribul Mru, unul dintre acele grupuri de oameni la care este greu de ajuns, aceștia fiind budiști devotați. De asemenea, ei cred cu tărie în spirite.

Munca lui abia începe. Dumnezeu i-a dat o soție al cărei tată este întemeietorul satului. Majoritatea rudelor nu sunt încă credincioase. El are nevoie de rugăciunile noastre. Are nevoie și de o barcă. El spune că ar putea face atât de multe lucruri în timpul sezonului ploios. Este singura modalitate de a ajunge la oameni. Are nevoie doar de aproximativ 350 de dolari pentru o barcă. Asta chiar este o investiție bună!

În sfârșit, iată-l pe domnul Aye Tun. Este atât de încântat de lucrarea lui de evanghelizare. Chiar de curând, noii săi membri au curățat un loc în junglă, au tăiat bambus și l-au transportat pentru a construi o mică biserică. Le-a luat un an întreg, dar au făcut totul singuri, astfel încât să nu fie nevoiți să cheltuiască bani.

„Sunt foarte mândru de reputația pe care o are biserica noastră în satul nostru”, spune Aye Tun. „Oamenii observă că nu fumăm, nu bem și nu mâncăm alimente necurate. Când oamenii se îmbolnăvesc, vin la membrii noștri și ne cer să ne rugăm pentru ei.”

Ne-a povestit despre un bărbat pe nume Sam Win, care se îmbăta adesea și se lua la bătaie. Le dădea mari bătaii de cap părinților lui. Aye Tun le-a spus părinților lui Sam despre vestea cea bună, iar aceștia au devenit membri ai bisericii. Împreună, s-au rugat pentru Sam. După un an, acesta s-a lăsat de fumat și de băut. A devenit blând și bun. Chiar și-a cerut scuze părinților săi și a început să meargă la mica biserică de bambus ca să se închine, iar în cele din urmă a fost botezat. Acum lucrează ca fermier și vine la închinarea de seară. Aceasta este lucrarea Dumnezeului nostru minunat!

Prin urmare, Aye Tun este încântat să-l slujească lui Isus în junglele statului Chin. Are aproximativ 70 de membri împrăștiați în cinci sate. Mi-a spus: „Este destul de greu să-i vizitez pentru că nu există drumuri. Dacă aș avea o barcă, aș putea să-i vizitez în mod regulat și să-i aduc uneori să se închine toți împreună.” N-ați spune că merită să vă rugați pentru asta? O barcă — o altă barcă

Casă pe lacul Inle, Myanmar

© Shaun Dunphy. License—<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/2.0/>

pentru a ajunge la oameni. Îmi amintește de un text din Evrei 11:7 — „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa...” Nu trebuie să construim o barcă în acest scop, dar ne-am putea folosi banii ca să cumpărăm niște bărci pentru cei care trăiesc pe apă. Și poate că, implicându-ne, sacrificând pentru lucrări misionare ca o familie, vom construi un stil de viață și un caracter ce ne va ajuta să rămânem pe linia de plutire în vremurile de criză ce stau să vină.

În mod cert, vom oferi o barcă a mântuirii acelor oameni la care este greu de ajuns. Dintre membrii Mru la care Than Tun încearcă să ajungă, 96% sunt budiști. Nu departe se află un alt trib de aproximativ 100 000 de oameni, numit Intha. Dintre aceștia, 98% sunt budiști. Ghiciți unde locuiesc mulți dintre ei. Chiar pe lacul Inle, în case plutitoare. Se pare că am mai putea construi câteva bărci. Să ne alăturăm lui Noe și familiei lui. Să ne alăturăm lui Saraeng, lui Than Tun și lui Aye Tun. Să facem tot ce putem ca să ajungem la oameni pentru Isus.

Vizitați pagina web asapministries.org sau sunați la 1-866-365-3541 pentru a afla mai multe despre ASAP și pentru a afla cum puteți ajuta la răspândirea lucrării lui Dumnezeu în Asia de Sud-Est. Vizitați pagina web reachtheworldnextdoor.com pentru a afla ce puteți face mai aproape de casă.

CONTRA CURENTULUI

10 - 16 septembrie

„Viața nouă care îi face pe bărbați și pe femei asemenea Domnului Hristos trebuie trăită. Trebuie să înotăm împotriva curentului răului.”

Introducere LA DANIEL 10

Text de memorat | Daniel 10:12

El mi-a zis: „Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi, când ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum!”

SECȚIUNEA I

Biblia ne dă o ultimă imagine despre Daniel când era bine trecut de optzeci de ani. Din tinerețea lui, Daniel nu s-a abătut de la devotamentul față de Dumnezeu. I-a slujit continuu, cu toate că la curtea împăraților fusese înconjurat de ispite seducătoare (vezi Daniel 6:16,20).

Cartea Daniel este și o demonstrație despre evlavie practică, oferindu-ne frânturi din viața unui om evlavios. Ne dezvăluie iar și iar puterea rugăciunii. Subliniază importanța temperanței. Ne mai arată și că niciodată nu suntem prea tineri sau prea bătrâni pentru a promova cauza lui Dumnezeu.

Ani de zile după ce a avut viziunea cu berbecul, șaorul și cele 2 300 de zile, Daniel a căutat să o înțeleagă. Îngerul Gabriel i-a explicat de două ori părți din viziune. Dar a treia oară, din nou, ca răspuns la o rugăciune sinceră și stăruitoare, a primit întreaga explicație. În final, Daniel a înțeles că „este

cu privire la un mare război; el a priceput cuvântul, înțelegerea acestuia venindu-i printr-o viziune” (Daniel 10:1). (NTR)

Cu toate că Daniel avea un timp obișnuit de rugăciune (vezi Daniel 6:10), în momente de criză își făcea timp pentru rugăciuni mai lungi, sincere și serioase.

Un astfel de moment de criză a avut loc în al treilea an al împăratului Cyrus. Cu doi ani mai devreme, ca împlinire a profeției și ca răspuns la rugăciune (vezi Daniel 9:2-19), Cyrus a emis un decret prin care le permitea evreilor exilați să se întoarcă în Israel

“Dacă venim la Dumnezeu așa cum suntem și ne rugăm Lui în credință, cum a făcut Daniel, ne vom bucura de salvarea lui Dumnezeu.”

— *Manuscript Releases*, vol. 18, p. 16

DIN CUPRINS:

C-38

Introducere la Daniel 10

Miracolul unei vindecări

Adevărata sfințire – partea a 2-a

Nu mă sperie încercările – partea 1

(vezi Ezra 1). Conduși de Zorobabel, un grup de israeliți au lăsat în urmă confortul din Babilon ca să preia sarcina nesigură de a reconstrui și repopula Palestina.

Iar sarcina lor era una dificilă. Acești israeliți s-au confruntat cu multe obstacole. Lucrarea pe care poporul Israel nu reușise să o facă în timp de pace și prosperitate trebuia îndeplinită acum în circumstanțele cele mai descurajatoare și mai neplăcute.

Daniel se întrista și deplângea condiția poporului Israel. A postit și s-a rugat. Postul lui nu a însemnat o absență totală a hranei și a băuturii, ci, după spusele lui: „N-am mâncat deloc bucate alese, nu mi-a intrat în gură nici carne, nici vin și nici nu m-am uns deloc, până s-au împlinit cele trei săptămâni” (Daniel 10:3).

Asemenea văduvei din parabola lui Isus din Luca 18:1-8, atât Ilie, cât și Daniel ilustrează perseverența în rugăciune. Ilie s-a rugat să plouă din nou și din nou. Daniel, la fel, s-a rugat din nou și din nou. „O altă condiție a ascultării rugăciunii este perseverența. Dacă dorim să creștem în credința și experiența creștină, trebuie să ne rugăm neîncetat: «stăruieți în rugăciune», «vegheați în ea cu mulțumiri»” (*Calea către Hristos*, p.

34). Încă o dată, rugăciunea stăruitoare a lui Daniel a primit răspuns. Din nou, Daniel se afla lângă un râu mare.

În a douăzeci și patra zi a lunii întâi, eram pe malul râului celui mare, care este Hidechel (Tigru). Am ridicat ochii, m-am uitat și iată că acolo stătea un om îmbrăcat în haine de in și încins la mijloc cu un brâu de aur din Ufaz. Trupul lui era ca o piatră de crisolit, fața îi strălucea ca fulgerul și ochii îi erau niște flăcări ca de foc, dar brațele și picioarele semănau cu niște aramă lustruită și glasul lui tuna ca vuietul unei mari mulțimi” (Daniel 10:4-6).

Însuși Isus i-a apărut lui Daniel! Postul și rugăciunea lui Daniel l-au pregătit pentru această mare descoperire. Alți oameni aflați în jur, nefind pregătiți pentru așa ceva, nu puteau aprecia și nici primi această binecuvântare. „Eu, Daniel, am văzut singur vedenia, dar oamenii care erau cu mine n-au văzut-o; totuși au fost apucați de o mare spaimă și au luat-o la fugă ca să se ascundă!” (versetul 7).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Chiar și pentru Daniel, în viziunea lui umană, slava lui Dumnezeu era mult prea măreață. Doar o fărâamă din slava lui Hristos este copleșitoare. Daniel a fost cuprins de slăbiciune și s-a prăbușit la pământ.

„Eu am rămas singur și am văzut această mare vedenie. Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a slăbit și am pierdut orice vlagă. Am auzit glasul cuvintelor lui și, pe când auzeam glasul cuvintelor lui, am căzut leșinat cu fața la pământ” (Daniel 10:8,9).

Reacția lui Daniel la vederea lui Isus a fost similară cu reacția lui Isaia când i-a fost dat să-L vadă pe Domnul pe tronul Său. Isaia a spus: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (Isaia 6:5).

Dacă avem o opinie mult prea bună despre noi, înseamnă că nu suntem foarte apropiați de Dumnezeu și, astfel, nu avem o imagine potrivită despre sfințenia și perfecțiunea Sa. „Cu cât mai aproape este sufletul de Dumnezeu, cu atât mai mult este smerit și supus” (*The Review and Herald*, 20 decembrie 1881).

De această dată, Isus era însoțit de Gabriel. Acesta din urmă a venit la Daniel, care încă zăcea la pământ. Daniel prezintă astfel experiența avută: „Și iată că o mână m-a atins și m-a așezat tremurând pe genunchii și mâinile mele. Apoi mi-a zis: «Daniele, om preaiubit și scump, fii cu luare-aminte la cuvintele pe care ți le voi spune acum și stai în picioare în locul unde ești, căci acum sunt trimis la tine!» După ce mi-a vorbit astfel, am stat în picioare tremurând” (Daniel 10:10,11).

Nu trebuie să ne scape expresia „om preaiubit și scump”. Dumnezeu ne trimite întotdeauna mesaje despre iubirea Sa. Ce gând minunat este acesta, că mesajele profețiilor ne sunt date pentru că nu suntem doar iubiți, ci *preaiubiți*! În Noul Testament, ucenicii au fost cei iubiți de Isus care au primit profețiile din cartea Apocalipsa. În Vechiul Testament, marile profeții i-au fost date lui Daniel pentru că și el a fost preaiubit și scump.

Nu trebuie să ne temem că rugăciunile noastre arzătoare sunt ignorate de cer. Gabriel l-a asigurat pe Daniel: „Dani-
ele, nu te teme de nimic! Căci cuvin-

tele tale au fost ascultate din cea dintâi zi când ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum!” (versetul 12). Dumnezeu a început să răspundă rugăciunii lui Daniel din momentul când a început să se roage. Daniel nu știa că Dumnezeu îi răspunde la rugăciune chiar în timp ce se ruga.

După aceea, Gabriel l-a lăsat pe Daniel să arunce o privire în lumea îngerilor. El i-a explicat: „Căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva douăzeci și una de zile, și iată că Mihail, una din căpeteniile cele

“Pentru fiecare om se luptă îngeri buni cu îngeri răi.
Însă omul este cel care hotărăște cine va câștiga.”
—*Selected Messages*, cartea 1, p. 158 (în orig.)

mai de seamă, mi-a venit în ajutor și am ieșit biruitor acolo, lângă împărații Persiei” (versetul 13). „Douăzeci și una de zile”, „trei săptămâni”

— în tot timpul când Daniel se ruga, Dumnezeu îi răspundea la rugăciune!

Și ce răspuns a fost! Astfel de răspunsuri nu sunt limitate doar pentru Daniel. „Dacă noi, ca popor, ne-am ruga cum s-a rugat Daniel și ne-am lupta cum se lupta el, smerindu-ne înaintea lui Dumnezeu, ar trebui să primim răspunsuri la fel de marcante cum a primit Daniel” (*The Review and Herald*, 8 februarie 1881).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

De multe ori nu suntem conștienți de războiul dintre Domnul Hristos și Satana, dezlănțuit în lumea invizibilă din jurul nostru. Satana și îngerii lui se străduiesc mereu să împiedice lucrarea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu și îngerii Lui lucrează constant să facă cunoscută cauza lui Dumnezeu.

Cuvintele spuse de Gabriel lui Daniel ne reamintesc de realitatea acestor lupte. „În timp ce Satana se lupta să influențeze cele mai înalte autorități din Împărăția Medo-Persiei, ca să manifeste dezaprobare față de poporul lui Dumnezeu, îngerii lucrau în favoarea exilaților... Prin intermediul prorocului Daniel avem zugrăvită o priveliște a acestei lupte puternice dintre forțele binelui și răului. Timp de trei săptămâni, Gabriel a luptat cu forțele întunericului, căutând să anihileze influențele care lucrau asupra minții lui Cyrus și, înainte ca lupta să se încheie, Însuși Hristos a venit în ajutorul lui Gabriel” (*Profeți și regi*, pp. 223, 224).

Ce victorie a fost! Satana și îngerii lui au fost total învinși. „Forțele vrăjmașului au fost ținute în frâu în toate zilele lui Cyrus și în toate zilele fiului său Cambise, care a domnit aproape șapte ani și jumătate” (*Idem*). Astfel de rezultate aduc rugăciunea stăruitoare.

De acum, Gabriel era liber să ducă la îndeplinire o altă misiune importantă. El i-a spus lui Daniel: „Acum vin să-ți fac cunoscut ce are să se întâmple poporului

tău în vremurile de apoi, căci vedenia este cu privire tot la acele vremuri îndepărtate” (Daniel 10:14).

Cu toate că Daniel fusese întărit, el tot slăbit a rămas. Cu toate că îl auzea pe Gabriel vorbind, era incapabil să-i răspundă. Mărturia lui despre efectul acestei experiențe este următoarea: „Pe când îmi spunea el aceste lucruri, eu mi-am plecat ochii în pământ și am tăcut” (versetul 15).

Daniel avea nevoie să fie întărit mai departe, iar Isus i-a dat mai multă putere. Daniel ne spune că „iață că cineva care avea înfățișarea copiilor oamenilor s-a atins de buzele mele. Eu am deschis gura, am vorbit și am zis celui ce stătea înaintea mea: «Domnul meu, vedenia aceasta m-a umplut de groază și am pierdut orice putere! Cum ar putea robul domnului meu să vorbească domnului meu? Acum puterile m-au părăsit și nu mai am nici suflare!»” (versetele 16, 17).

Daniel continuă să ne spună cum a fost întărit a treia oară. „Atunci, cel ce avea înfățișarea unui om m-a atins din nou și m-a întărit. Apoi mi-a zis: «Nu te teme

de nimic, om preaiubit! Pace ție! Fii tare și cu inimă!» Și, pe când îmi vorbea el, am prins iar puteri și am zis: «Vorbește, domnul meu, căci m-ai întărit» (versetele 18, 19).

Atingerea blândă a Domnului Hristos și cuvintele liniștitoare l-au întărit pe Daniel. Isus ne arată cum îi putem întări pe cei slăbiți din jurul nostru. „Cuvinte de bunătate, priviri de simpatie, expresii de apreciere vor fi, pentru mulți dintre cei care luptă singuri, ca un pahar de apă rece pentru sufletul însetat. Un cuvânt

de încurajare și un gest de bunăvoință vor ajuta foarte mult la ușurarea poverilor care apasă greu asupra ume-rilor oboșiți... Și fiecare cuvânt și fiecare faptă ale unei astfel de slujiri sunt scrise în cărțile cerului ca fiind pentru Hristos. «Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei», spune El, «Mie Mi le-ați făcut» (Mărturii pentru bise-rică, vol. 7, p. 43).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Comparați Daniel 10:5,6 cu Apocalipsa 1:13-15. Cum se aseamănă descrierea lui Isus făcută de Daniel cu descrierea făcută de Ioan? _____
2. Comparați Daniel 10:7,8 cu Faptele 9:4,7. Cum se aseamănă experiența lui Daniel când l-a văzut pe Isus cu experiența avută de Saul în drum spre Damasc? _____
3. Comparați Daniel 10:7,8 cu Matei 28:2-4. Cum se aseamănă experiență trăită de oamenii care îl însoțeau pe Daniel cu experiența soldaților romani care au văzut slava îngerilor? _____

SECȚIUNEA II

4. Citiți ultimele două paragrafe din *Viața lui Isus*, de la p. 113 (în orig.). Ce perspectivă vă dau acestea despre atitudinea lui Dumnezeu față de voi? _____
5. Mihail este un alt nume al lui Isus. Arătați din Biblie că lucrul acesta este adevărat: Ioan 5:25-29; 1 Tesaloniceni 4:16; Iuda 9. _____
6. Primiți răspunsuri marcante la rugăciunile voastre, așa cum a primit și Daniel? _____ Dacă nu, ce puteți face în privința asta? _____

SECȚIUNEA III

7. Descrieți câteva moduri prin care îngerii lui Dumnezeu influențează treburile națiunilor. *Tragedia veacurilor*, p. 632 (în orig.) _____
8. Gândiți-vă la două sau trei persoane pe care le cunoașteți și care au nevoie să fie întărite. Ce puteți face ca să le încurajați și să le ajutați? _____

Studiu suplimentar: *Sfințirea vieții*, pp. 46-52 (în orig.)

Miracole din viața mea

— partea a 38-a, de John N. Loughborough

Miracolul unei vindecări

La data de 22 aprilie 1869, am început o serie de șase săptămâni de întâlniri în cort la Santa Rosa, la care participarea a fost foarte bună. Când am prezentat doctrina biblică despre darurile spirituale, pastorul celei mai mari biserici din oraș le-a spus oamenilor săi: „Darurile au fost date numai până în momentul înființării bisericii creștine.” În curând însă, a avut loc miracolul unei vindecări care i-a bulversat teoria și a adus și mai mulți oameni la cortul nostru.

Pe data de 20 aprilie, sora Skinner, din districtul Piner, s-a îmbolnăvit grav și a chemat-o pe sora Parrot, care era medic, să-i acorde îngrijiri medicale. Până la data de 10 mai, doamna Skinner era mult mai bine, așa că dr. Parrot a simțit că poate pleca, plănuiind să petreacă câteva zile la întâlnirile noastre înainte să se întoarcă acasă la ea, în Windsor. În seara aceea, a fost pregătit un cal cu șa pentru femei, ca să călătorească pe cal până la noi acasă. Oliver, fiul doamnei Skinner, plănuia să vină și el călare ca să se întoarcă apoi cu ambii cai.

Calul pe care trebuia să-l călărească dr. Parrot era obișnuit cu doamnele, fiind considerat în întregime blând și sigur, dar dintr-un motiv necunoscut, când ea s-a urcat în șa, calul a început să se dea înapoi și să se ridice furios; nu doar că a aruncat-o la pământ, dar a și căzut peste ea, astfel încât șaua i-a lovit brațele și pieptul cu o asemenea forță încât partea îndoită a șei s-a îndreptat. Când prietenii ei au luat-o de jos și au dus-o în casă, s-au temut că e moartă. Ea și-a recăpătat cunoștința, dar nu era în stare decât să șoptească. Când cineva a sugerat să cheme un doctor, ea a răspuns: „Nu! Un doctor nu poate să mă facă bine. Trimiteți după pastorii de la cort. Dacă vor veni și se vor ruga, Domnul mă va vindeca.”

Tocmai când fratele Bourdeau și cu mine eram gata să începem serviciul de seară, a sosit Oliver cu cererea dr. Parrot. Considerând că nu este înțelept să trimitem oamenii acasă, am promis că vom veni cât mai devreme posibil dimineța.

Luând-o pe soția mea, am plecat înainte de zori cu căruța lui Jackson Ferguson, condusă de acesta. La sosire, am aflat că era într-o stare atât de rea încât fusese necesar să fie vegheată peste noapte de patru persoane. Ea mi-a șoptit: „Unge-mă și roagă-te, și Domnul mă va vindeca.” În timp ce ne rugam, încredințând-o Mare-lui Medic, soția mea a uns-o. În curând, sora Parrot a început să se roage cu voce tare, a bătut din palme și a

exclamat: „Sunt vindecată!” S-a ridicat, s-a îmbrăcat și a mers într-o altă cameră ca să o vadă pe doamna Skinner, după care a ajutat la prepararea cinei. Apoi, a călătorit într-un scaun instalat într-o căruță până la Santa Rosa, unde a participat la serviciul de seară fără să simtă vreo durere. Oliver Skinner, care spunea despre sine că este un necredincios, a fost uimit și a devenit un bun martor pentru mulți oameni care aveau probleme cu credința.

Domnul însă nu ne-a lăsat doar cu o singură demonstrație a dorinței Lui de a vindeca. Cumnata domnului Ferguson, care era invalidă la pat și incapabilă să participe la întâlniri, ne-a cerut să venim la ea acasă ca să-i prezentăm câteva dintre învățăturile pe care le predicam la cort. Așa că ne-am agățat hărțile lângă patul ei și i-am prezentat un rezumat al întâlnirilor noastre, revenind o dată pe săptămână pe tot parcursul lunii mai.

Pe data de 26 mai, bătrânul Ferguson urma să fie botezat în pârau Santa Rosa, la aproximativ 60 de metri de ușa casei lor. Ambii fii erau acolo cu familiile lor, iar nora invalidă a spus: „Vreau și eu să mă botez. Domnul, care mi-a ascultat rugăciunile și mi-a iertat păcatele, îmi va da putere să fiu botezată.”

A fost îmbrăcată pentru ocazie și așezată pe un scaun într-o căruță, trasă apoi în apă. Fratele Bourdeau a apucat scaunul dintr-o parte, iar eu din cealaltă, și am scufundat-o la adâncimea potrivită. Când am ridicat-o din apă, ea a strigat: „Glorie!” Chipul îi strălucea în lumina cerului. După aceea, s-a dus la căruță și a urcat fără ajutor. S-a schimbat singură de haine acasă, a declarat că nu mai este bolnavă și a pregătit cina pentru grupul de oameni adunați acolo.

Mare a fost uimirea oamenilor când au văzut-o pe această soră în ziua de Sabat, venind la adunare într-o căruță și stând pe o bancă pe tot parcursul serviciului divin, revenind și la întâlnirea de seară și ducându-se acasă în căruța aceea incomodă.

Conexiunea istorică

Adevărata sfințire — partea a 2-a

Daniel a vorbit cu Dumnezeu. Cerul s-a deschis înaintea lui. Dar onorurile înalte ce i-au fost acordate au fost rezultatul smereniei și al căutărilor serioase. El nu credea, așa cum cred mulți în ziua de azi, că nu contează ceea ce credem dacă suntem cinstiți și Îl iubim pe Isus.

Dragostea adevărată pentru Isus va duce la cea mai apropiată și serioasă cercetare despre esența adevărului. Domnul Hristos S-a rugat ca ucenicii Săi să fie sfințiți prin adevăr. Cel care este prea indolent și nu caută dornic și prin rugăciune adevărul va fi lăsat să primească erori ce vor fi ruina sufletului său.

În momentul vizitei lui Gabriel, profetul Daniel nu a putut primi instrucțiuni suplimentare; dar la câțiva ani după aceea, dorind să cunoască mai mult despre subiectele ce nu îi fuseseră pe deplin explicate, s-a hotărât din nou să ceară lumină și înțelepciune de la Dumnezeu. „În vremea aceea, eu, Daniel, trei săptămâni am fost în jale. N-am mâncat deloc bucate alese, nu mi-a intrat în gură nici carne, nici vin și nici nu m-am uns deloc.... Am ridicat ochii, m-am uitat și iată că acolo stătea un om îmbrăcat în haine de în și încins la mijloc cu un brâu de aur din Ufaz. Trupul lui era ca o piatră de crisolit, fața îi strălucea ca fulgerul și ochii îi erau niște flăcări ca de foc, dar brațele și picioarele semănau cu niște aramă lustruită și glasul lui tuna ca vuietul unei mari mulțimi.”

Lui Daniel i s-a arătat chiar Fiul lui Dumnezeu. Această descriere este similară cu cea dată de Ioan atunci când Domnul Hristos i S-a dezvăluit pe insula Patmos. Domnul nostru a sosit acum cu o altă solie cerească, astfel ca să-l învețe pe Daniel despre întâmplările ce vor avea loc în zilele din urmă. Această cunoaștere i-a fost dată lui Daniel și a rămas scrisă prin inspirație pentru noi, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.

Marile adevăruri descoperite de Răscumpărătorul lumii sunt pentru cei care caută adevărul ca pe o comoară ascunsă. Daniel era în momentul acela un bărbat în vârstă. Viața lui se scursese în mijlocul atracțiilor de la curțile păgâne, iar mintea îi fusese

împovărată de afacerile unui mare imperiu; cu toate acestea, el s-a abătut de la toate acestea pentru a-și smeri sufletul înaintea lui Dumnezeu și pentru a căuta să cunoască planurile Celui Preaînalt. Iar ca răspuns la cererile lui, i-a fost dată lumină de la curțile cerești pentru cei care vor trăi în zilele din urmă. Așadar, cu câtă sânguință trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu, ca El să ne dea înțelegere să pricepem adevărurile aduse nouă din cer.

„Eu, Daniel, am văzut singur vedenia, dar oamenii care erau cu mine n-au văzut-o; totuși au fost apucați de o mare spaimă și au luat-o la fugă ca să se ascundă... Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a slăbit și am pierdut orice vlagă.” Astfel va fi experiența fiecărui om care este cu adevărat sfințit. Cu cât părerile lor despre măreția, slava și perfecțiunea Domnului Hristos sunt mai clare, cu atât mai viu își vor vedea propria slăbiciune și imperfecțiune. Ei nu vor avea nicio dispoziție să pretindă că au un caracter fără păcat; ceea ce a părut drept și atrăgător în sine, în contrast cu puritatea și slava lui Hristos, va apărea lipsit de valoare și corupt. Atunci când oamenii sunt despărțiți de Dumnezeu, când au păreri foarte neclare despre Isus Hristos, ei spun: „Sunt fără păcat; sunt sfințit.”

După aceea, Gabriel i-a apărut profetului și i s-a adresat astfel: „«Daniele, om preaiubit și scump, fi cu luare-aminte la cuvintele pe care ți le voi spune acum și stai în picioare în locul unde ești, căci acum sunt trimis la tine!» După ce mi-a vorbit astfel, am stat în picioare tremurând. El mi-a zis: «Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi, când ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smeri înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum!»”

Cât de mult l-a onorat Maiestatea Cerului pe Daniel! El își mângâie slujitorul ce tremură tot și îl asigură că rugăciunea i-a fost ascultată în cer și că, drept răspuns la acea cerere fierbinte, îngerul Gabriel a fost trimis să lucreze asupra inimii împăratului persan. Monarhul rezistase impresiilor Duhului lui Dumnezeu în cele trei săptămâni în care Daniel a postit și s-a rugat, dar Prințul Cerului, arhanghelul Mihail, a fost trimis să-l facă pe împăratul încăpățânat să se răzgândească și să ia măsuri hotărâte pentru a răspunde rugăciunii lui Daniel.

„Pe când îmi spunea el aceste lucruri, eu mi-am plecat ochii în pământ și am tăcut. Și iată că cineva care avea înfățișarea copiilor oamenilor s-a atins de buzele mele.... Apoi mi-a zis: «Nu te teme de nimic, om preaiubit! Pace ție! Fii tare și cu inimă!» Și, pe când

îmi vorbea el, am prins iar puteri și am zis: «Vorbește, domnul meu, căci m-ai întărit.»» Atât de măreață era slava divină descoperită lui Daniel, încât acesta nu a putut face față vedeniei. După aceea, mesagerul cerului și-a învăluit strălucirea și i-a apărut profetului având „înfațișarea copiilor oamenilor”. Prin puterea sa divină, el l-a întărit pe acest om integru și plin de credință, ca să audă solia trimisă lui de Dumnezeu.

Daniel a fost un slujitor devotat Celui Preaînalt. Viața lui lungă a fost plină de fapte nobile prin care și-a slujit Stăpânul. Puritatea caracterului lui, fidelitatea sa neclintită au fost egale doar de smerenia și pocăința inimii lui înaintea lui Dumnezeu. O spunem în mod repetat: viața lui Daniel este o ilustrație inspirată a adevăratei sfințiri.

– *The Review and Herald*, 8 februarie 1881

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Cum se face că Daniel a primit onoruri atât de înalte? _____
2. La ce anume nu s-a gândit Daniel? _____
Ce face dragostea adevărată pentru Isus? _____
Ce se va întâmpla cu aceia care sunt prea indolenți ca să cerceteze cu rugăciune adevărul? _____
3. Pentru cine au fost dezvăluite adevărurile importante de către Răscumpărătorul lumii? _____
4. Care va fi experiența celor care vor fi cu adevărat sfințiți? _____
Ce se întâmplă cu părerea noastră despre noi pe măsură ce ajungem să avem o perspectivă mai bună și mai limpede despre cine este Isus? _____
Când anume pretind oamenii că nu au păcat și că sunt sfințiți? _____
5. Ce făcuse împăratul Persiei timp de trei săptămâni? _____
Cine a fost în cele din urmă trimis ca să-l facă pe împărat să se răzgândească? _____
Care este legătura dintre acestea și rugăciunea lui Daniel? _____
6. Descrieți viața lui Daniel – relația lui cu Dumnezeu, faptele și caracterul lui. _____
7. Ce anume a ilustrat viața lui Daniel? _____

Capitole de credință

Nu mă sperie încercările — partea 1

de pastorul Scott Griswold

Aurul nu se teme de foc.” Acestea sunt cuvintele curajoase ale unui pastor din Vietnam, care a fost persecutat pentru credința lui și a rămas credincios. Îl vom numi Blan Le, ca să-i protejăm identitatea.

Blan Le nu a fost tot timpul un discipol dedicat al lui Isus. El fusese înainte un polițist în slujba guvernului comunist. Pentru a menține pacea în districtul lui, lucra din greu ca să-i împiedice pe creștini să facă evanghelizare. În zona aceea erau adventiști de ziua a șaptea, care învățaseră despre adevăr ascultând postul de radio Pace și Fericire, unde vorbea Isah Young.

Blan Le a supravegheat în mod special grupul acela. În timpul interogărilor lui dure, a rămas uimit de dragostea și smerenia manifestate de credincioși. Ei nu îl urau. Nu îi răspundeau răutăcios înapoi. Blan Le se întreba dacă nu cumva era adevărat ceea ce credeau ei.

Într-o zi, stătea la biroul lui de la stația de poliție, după ce confiscase câteva dintre DVD-urile cu predicile lui Isah. Vedeau DVD-urile cu coada ochiului. Se simțea de parcă îl atrăgea un magnet. În cele din urmă s-a ridicat și a băgat unul într-un player. Începu predica, iar el o ascultă cu atenție. Mai târziu, avea să spună că inima îi fusese atinsă de cuvintele lui Dumnezeu și că acestea i-au schimbat viața instantaneu.

Superiorul lui a pășit în birou și a văzut la ce se uita. „Nu poți să te uiți la asta. Astea sunt materiale de contrabandă!” Blan Le i-a răspuns însă plin de entuziasm: „Trebuie să ascuți unul din astea. N-am mai întâlnit vreo biserică să aibă așa niște crezuri uimitoare ca acestea!” Au stat și s-au uitat împreună. Superiorul lui a recunoscut că erau bune — nu conțineau nimic împotriva guvernului.

Dumnezeu l-a îndrumat pe Blan Le să-și dea demisia din poziția de polițist. Așa avea să-i fie mai ușor să-L urmeze pe Isus și va avea și timp să răspândească vestea bună în rândurile altora. Familia lui s-a molipsit de entuziasmul său clocotitor. Soția lui a început să-l însoțească în vizitele făcute la oameni acasă. Băieții lor le-au urmat exemplul, dând studii biblice, învățându-i pe alți copii de vârsta lor și ajutând și slujind în Vietnam!

Nu a fost ușor. Prietenii vechi nu simțeau aceeași

bucurie ca el. Poliția a început să-l ia la întrebări și să-l supună la interogatorii. Așadar, de unde îi venea curajul? De la Isus. De la Acela care a suferit pentru el. Petru a spus-o cu mult timp înainte: „Și la aceasta ați fost chemați, fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător” (2 Petru 2:21,22,23). Isus este exemplul lui Blan Le; Isus este tăria lui Blan Le. Asta trebuie să fie și pentru noi, cei care vrem să rezistăm la sfârșitul vremurilor și să fim credincioși până la venirea lui Isus.

Adesea, Blan Le și familia lui luau DVD-uri evanghelice și le dăruiau oamenilor. „Mi-aș fi dorit să am mai multe”, a spus, „aș putea să dau cel puțin 20 pe zi unor oameni care chiar cred că s-ar uita la ele.”

Cu o anumită ocazie, Blan Le a primit 40 de „megavoci”, adică iPod-uri (unii le numesc Godpods) cu o mulțime de predici preînregistrate, și care funcționează pe energie solară. Douăzeci de oameni se puteau aduna în jurul acestora și ascultau toți odată. În 2011, Blan Le a raportat că aproximativ 800 de oameni veniseră la

diversele biserici în care făcuse lucrare, cu ajutorul acestor „megavoci”. Nu-i așa că e entuziasmant?

„Pentru mine, cea mai eficientă metodă de evanghelizare o constituie DVD-urile”, a spus Blan Le, „postul și rugăciunea... Predic despre moartea lui Isus pe cruce pentru păcatele noastre (Ioan 3:16). Asta este ceea ce atrage oamenii”. Când un sat nu pare deschis să primească vestea cea bună, când oamenii rezistă în fața adevărului despre Sabat sau zecime, el pur și simplu postește și se roagă. De multe ori, a văzut că Dumnezeu lucrează printr-o rugăciune smerită.

ASAP Ministries l-a ajutat să-și ia un moped. Îi este mult mai ușor acum să călătorească între cele 19 biserici din case, făcând parteneriat cu 16 lucrători laici.

Sponsorizează un DVD
pentru evanghelizare
pentru doar 0,25 dolari!

CONTRA CURENTULUI

17 - 23 septembrie

„Viața nouă care îi face pe bărbați și pe femei asemenea Domnului Hristos trebuie trăită. Trebuie să înotăm împotriva curentului răului.”

Ultima viziune A LUI DANIEL

Text de memorat | Daniel 12:10

Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.

SECȚIUNEA I

Când Lucifer a fost dat afară din cer, Dumnezeu l-a pus pe Gabriel, un alt înger puternic, să ia locul lui Lucifer. Acum, Gabriel avea slava, onoarea și apropierea de Hristos de care se bucurase cândva Lucifer. În loc să fie invidios pe Hristos și să încerce să-i ocupe locul, Gabriel și-a dat seama că are nevoie de Hristos, la care se referă numindu-l Mihail.

Așa cum noi nu putem face nimic fără Hristos, Gabriel, îngerul cel mai onorat, i-a spus lui Daniel că nu și-a putut duce la bun sfârșit treaba fără ajutorul lui Hristos (vezi Ioan 15:5; Daniel 10:13). Însă cu ajutorul lui Hristos, acest înger, el singur, a putut să oprească toate forțele întinericului. Cu Hristos alături, și noi putem avea asemenea victorii. Având de partea lui un Prieten atât de puternic, nu este de mirare că Pavel a exclamat: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13).

Dumnezeu l-a trimis pe Gabriel cu o misiune foarte importantă. El trebuia să-l influențeze pe

conducătorul celui mai mare imperiu al timpului. Gabriel i-a dat profetului Daniel informații ce aveau să fie studiate de slujitorii lui Dumnezeu pentru restul timpului. Totuși, cerințele simple pe care ni le dă Dumnezeu nu sunt mai puțin importante. „Orice lucrare pe care o facem, fie că este vorba de spălarea vaselor, așezarea mesei, supravegherea bolnavilor, gătitul, spălatul rufelor, este de importanță morală majoră... Cele mai umile sarcini trebuie acceptate, iar aceia care le preiau ar trebui să simtă că ei aduc la îndeplinire o lucrare necesară și onorabilă și că, în această misiune, fie ea cât de umilă, ei fac lucrarea

“ Invidia, gelozia, răutatea și persecuția pot fi îndreptate împotriva celor care poartă amprenta divină, dar nu vor servi decât la întărirea a ceea ce nu pot răsturna. ”

– *Semnele timpului*, 14 iulie 1887

DIN CUPRINS:

C-39

Ultima viziune a lui Daniel

Opoziția avansează cu lucrarea

Lucrați pentru Domnul

Nu mă sperie încercările – partea a 2-a

lui Dumnezeu, tot așa cum a făcut Gabriel când a fost trimis la profeți” (*Căminul adventist*, p. 12).

Câteodată, este posibil să lucrăm singuri în lucrarea noastră pentru Hristos. Câteodată, putem fi trimiși în misiuni în care este necesar să lucrăm cu alții, care nu înțeleg, și ne simțim singuri. Aceasta a fost misiunea lui Gabriel. El i-a spus lui Daniel: „Căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva douăzeci și una de zile” (Daniel 10:13) – Cornilescu. Traducerea literală a versetului din engleză: „Am stat singur cu căpetenia împărăției Persiei.” Gabriel știa că nu era singur, căci Hristos înțelegea și i-a fost sprijin (vezi versetul 21).

Introducerea și salutul lui Gabriel ne oferă alte revelații. Îngerii buni și cei răi lucrează la nivelurile cele mai înalte ale conducerilor pământești. Solomon a declarat: „Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna Domnului, pe care îl îndreaptă încotro vrea” (Proverbele 21:1). Când un conducător persan avea să dea mai târziu ordinul de reconstrucție a Ierusalimului, începând astfel și profeția de 2 300 de zile, Ezra a

spus: „Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeuul părinților noștri, care a pregătit inima împăratului ca să slăvească astfel Casa Domnului la Ierusalim” (Ezra 7:27).

Din acest motiv, Pavel ne spune: „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru” (1 Timotei 2:1-3).

Lucrarea lui Gabriel pe lângă împăratul Persiei nu s-a încheiat decât la sfârșitul unui efort de 21 de zile. El i-a spus lui Daniel că lupta va continua decenii la rând. „Acum mă întorc să mă lupt împotriva căpeteniei Persiei și, când voi pleca, iată că va veni căpetenia Greciei!” (Daniel 10:20).

Atunci când perseverăm și trecem peste dificultăți și obstacole, învățăm să lucrăm ca îngerii.

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Din toate profețiile din Daniel, profeția care se întinde în capitolele 11 și 12 este cea mai detaliată. Ea cuprinde explicația deplină a lui Gabriel despre profeția din Daniel 8. În 58 de versete, sunt comprimate mai bine de două milenii de istorie!

Începând cu Cyrus, împăratul persan, Gabriel i-a identificat pe următorii împărați ai Persiei, evidențiindu-i pe Xerxes și pe Ahașveroș, care apare în cartea Estera. După aceea, Gabriel a descris înălțarea lui Alexandru cel Mare, cuceririle lui militare, măreția și moartea timpurie, precum și dezintegrarea împărăției lui.

Gabriel a continuat să descrie lupta îndelungată dintre împărățiile Siriei și Egiptului, cu numeroase războaie ce vor aduce armate străine pe teritoriul Israelului. Cu toate că aceste bătălii vor fi deranjante pentru evrei, contactul pe care îl vor avea cu soldații străini va duce la răspândirea cunoștințelor despre Dumnezeu. Pe măsură ce evreii își vor vedea țara ocupată și invadată din nou și din nou, profeția va fi singura care nu-i va lăsa să dispare. Acei evrei care au studiat cu atenție această profeție își dădeau seama unde se află în arca timpului. Ei puteau recunoaște evenimentele caracteristice și cruciale care au apărut în timpul diverșilor conducători descriși dinainte. Ei au urmărit profeția progresând pas cu pas, descriind conducători semnificativi și schimbările importante.

Apoi, Gabriel și-a îndreptat atenția spre Roma, discutând despre această împărăție în ambele ei faze: cea păgână și cea papală. În câteva cuvinte, l-a descris pe Iulius Cezar, relația lui eșuată cu Cleopatra și asasinarea lui. Cu câteva secole înainte ca lucrurile acestea să se întâmple, Gabriel i-a spus lui Daniel despre Cezar Augustus și taxele lui, despre apariția lui Tiberius și despre moartea lui Hristos în timpul domniei acestuia.

Continuându-și prezentarea istorică, Gabriel a descris cu tristețe apostazia generală a creștinismului. A vorbit, însă, și de aceia care vor rămâne credincioși, împărtășind secretul credincioșiei lor: „Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeu lor vor rămâne tari și vor face mari isprăvi” (Daniel 11:32). Cunoașterea de Dumnezeu le dădea putere. Această cunoaștere le-a permis să împlinescă lucruri mari pentru Dumnezeu.

Gabriel a dezvăluit persecuția crudă pe care cei neprihăniți o vor suferi de-a lungul secolelor. „Unii vor cădea pentru o vreme, loviți de sabie și de flacăra, de robie și de jaf (versetul 33). Chiar dacă vor fi perioade de răgaz, această persecuție va continua până la vremea

sfârșitului. Totuși, Dumnezeu nu Și-a uitat poporul. Urmașii lui vor primi curaj și tărie ca să îndure (vezi versetul 34).

Această persecuție, care a părut atât de apăsătoare și de dureroasă, a fost de fapt un beneficiu pentru poporul lui Dumnezeu, păstrând biserica relativ curată. Chiar prin acest proces, poporul a fost rafinat, purificat și albit (vezi versetul 35).

Cu mare exactitate a fost descrisă și mândria papei, capul Romei papale. „Împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor” (versetul 36). Nimic din toate acestea nu se va întâmpla fără permisiunea lui Dumnezeu. Chiar și în timpul acestei epoci întunecate, Dumnezeu a rămas

Stăpânul pământului. Oamenii nu pot face nimic fără permisiunea Sa. Răul „va propăși până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini” (versetul 36).

La înviere, lucrările rele se vor întoarce împotriva celor ce le-au înfăptuit. Morții neprihăniți vor primi „viața veșnică”, în timp ce nelegiuiții, „ocară și rușine veșnică” (Daniel 12:2).

„Cel Atotputernic va interveni, iar biserica apostată, care a participat la înălțarea Satanei, își va primi sentința: «Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare»” (*The Review and Herald*, 12 septembrie 1893).

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Când Gabriel s-a simțit singur în lupta cu răul din Persia, Hristos i-a venit în ajutor, iar victoria a fost asigurată. La fel, chiar la sfârșitul timpului, când necazurile vor fi din abundență, iar poporul lui Dumnezeu se va simți părăsit, Hristos le va veni în ajutor urmașilor Lui, iar victoria finală va fi asigurată. De la început până la sfârșit, Isus este secretul succesului în Daniel 10–12.

Pe tot parcursul capitolului 11 din Daniel, un conducător ia locul altuia. Fiecare are propria idee despre cum să rezolve problemele și să aducă pace în lume. Rând pe rând, se face apel la armate, la bogății, la acte diplomatice și la intrigi. Aceste soluții nu doar că eșuează, dar lasă și lumea într-o stare mai gravă decât au găsit-o conducătorii. Aceste așa-zise soluții aduc întreaga lume într-o stare de haos.

Epocile diferite primesc nume diferite. În America, istoricii au dat diverse denumiri decadelor din secolul XX – cum ar fi „nebulii ani '20”, „murdarii ani '30”, „luptătorii ani '40”, „grozavii ani '50” și „dansanții ani '60”. Biblia a numit perioada finală a istoriei pământului drept „vremea de strâmtorare”.

„Aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost” (Daniel 12:1). „Vremea de strâmtorare” este numele potrivit, căci oamenii din lume vor trebui să îndure necazuri de neimaginat. Seceta va aduce o foamete globală, iar grânarele continentelor vor rămâne goale. Uraganele și tsunami-urile vor face ravagii în orașele de coastă. În zonele dens populate, cutremurele vor aduce distrugerii devastatoare. Epidemiile de boli mortale vor paraliza societatea. Războaiele civile și violența vor aduce un plus de suferință, iar locuitorii lumii vor fi îngroziți. Dar Gabriel dă un mesaj de liniștire pentru apogeul acestei vremi de strâmtorare. Poporul lui Dumnezeu „va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte” (Daniel 12:1).

“ Daniel era un slujitor devotat al Celui Preaînalt. Viața sa lungă a fost plină de fapte nobile de servire pentru Maestrul său. Curăția sa de caracter și credincioșia sa nestrămutată erau pe măsura umilinței inimii sale și a smeririi sufletului său înaintea lui Dumnezeu. Repetăm: Viața lui Daniel este o ilustrare inspirată a adevăratei sfințiri. ”

— *Sfințirea vieții*, p. 52

„În perioada de încheiere a istoriei pământului, Dumnezeu va lucra cu putere în favoarea acelor care vor sta neclintiți pentru dreptate. Acela care a umblat cu demnitarii iudei în cuptorul de foc încins va fi cu urmașii Săi oriunde se vor afla. Prezența Lui dăinuitoare îi va mângâia și îi va susține. În timpul de strâmtorare, o strâmtorare care nu a mai fost de când există națiunile, cei aleși ai Săi vor sta neclintiți. Satana împreună cu oștirea răului nu-l vor putea distruge pe cel mai slab dintre sfinții lui Dumnezeu. Îngerii care excelează în putere îi vor ocroti și, în favoarea lor, Iehova Se va descoperi ca „Dumnezeu al dumnezeilor”, în stare să-i mântuiască în chip desăvârșit pe aceia care și-au pus și își pun încrederea în El” (*Profeți și regi*, p. 201).

Cheia salvării este să avem numele trecut în cartea vieții a lui Dumnezeu. Nu este de mirare că Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Totuși să nu vă bucurați de faptul

că duhurile vă sunt supuse, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Luca 10:20)!

Aceia care s-au predat cu totul lui Hristos și au luat decizia de a-I sluji numai Lui au numele trecute în cartea vieții, căci „cartea vieții conține numele tuturor celor care au intrat în slujba lui Dumnezeu” (*Tragedia veacurilor*, p. 480 în orig.). În timp ce viziunea din Daniel 11 și 12 evidențiază unele dintre greutățile temporare pe care le-ar putea trăi cei care Îi slujesc lui Dumnezeu, dezvăluie în același timp și răsplata veșnică de care se vor bucura aceștia. „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci” (Daniel 12:3).

Nu vreți să vă hotărâți chiar acum ca numele voastre să fie trecute în cartea aceasta?

(Vezi întrebările de reflecție pentru Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA I

1. Revedeți Daniel 10:13. Cum l-ați descrie pe Lucifer, care nu a considerat că are nevoie de Domnul Hristos, prin comparație cu Gabriel? _____

Care ar trebui să fie atitudinea noastră? Ieremia 17:5-8 _____

2. Ce lucrare puteți face acasă, care să fie la fel de importantă ca lucrarea făcută de îngerii importanți din ceruri? _____

SECȚIUNEA II

3. Citiți Matei 5:10-12 și 1 Petru 4:12-19. Ce ar trebui să facem când suntem persecutați? _____

4. Citiți Daniel 11:35; 12:10; Romani 5:3-5; Iacov 1:2-4. În ce fel ne este benefică persecuția? _____

SECȚIUNEA III

5. Cum este numită ultima perioadă a istoriei pământului? De ce este această denumire o descriere exactă? _____

6. Citiți Psalmii 91:3-8. De ce este aceasta o descriere exactă a vremii de strâmtorare? _____

7. Citiți Proverbele 11:30 și Daniel 12:3. Cum puteți fi înțelepți? Gândiți-vă în mod specific la cineva pe care îl puteți îndrepta spre neprihănire. _____

Ce ar trebui să faceți dacă nu știți cum să faceți asta? Iacov 1:5-8 _____

8. Cum putem fi siguri că numele noastre vor rămâne în cartea vieții? Apocalipsa 3:5 _____

Miracole din viața mea

— partea a 39-a, de John N. Loughborough

Opoziția avansează cu lucrarea

După aceea, ne-am mutat cortul la Healdsburg, dar ne-am continuat în același timp și întâlnirile de la Piner. Aici, ne-am trezit cu opoziție dintr-o sursă neașteptată – părinții și rudele unora dintre convertiții noștri.

Jackson Ferguson era unul dintre administratorii Școlii Monroe. După ce a obținut un răspuns favorabil de la un al doilea administrator, a anunțat o întâlnire acolo pentru următorul Sabat. În timp ce mă îndreptam spre școală devreme în dimineața de Sabat, am trecut pe lângă un bărbat care mergea la Santa Rosa cu o încărcătură de lemne. Acesta mi-a strigat: „Frate, vei avea probleme astăzi! Bătrânul domn Morton nu te va lăsa să intri în școală. Am de dus încărcătura mea de lemne, dar mă voi opri și voi vedea cum iese totul.”

Când am ajuns la ora zece, mi-am legat calul în spatele clădirii și am intrat. Doar femeile erau înăuntru. Bărbații erau cu toții în stradă și vorbeau cu domnul Morton, care era atât de agitat încât nici nu m-a văzut intrând. El spunea: „Loughborough nu va intra în această casă astăzi!”

„Dar el este deja acolo”, a râs unul dintre bărbați.

Auzind acestea, Morton s-a repezit înăuntru, m-a prins de braț și a strigat: „Ieși din casa asta, mincinosule, hoțule, hulitorule!” M-a tras spre ușă și m-a împins în stradă.

„Ce vrei să spui cu aceste acuzații?” l-am întrebat pe bărbatul furios. El a răspuns: „Ai mințit spunând că cei răi vor fi arși cu tot cu rădăcină și ramură.”

„Acestea sunt cuvintele din Maleahi 4:1”, i-am răspuns calm.

După aceea, a spus: „Ești un hoț; mi-ai furat fiul. Învățătura ta că sufletul nu e nemuritor este o blasfemie!” Când am făcut referire la câteva versete, el a început să-și învârtă bastonul peste capul meu, ca și cum ar fi vrut să mă lovească, și a strigat: „Ești un mormon!”

Unul dintre bărbații care stăteau și priveau de pe margine a început să-și scoată haina, spunând: „Frate, lasă-mă să mă ocup de omul ăsta. Nu ar trebui să te abuzeze așa.” „Păstrează-ți haina pe tine”, i-am spus, „el de fapt ne ajută mai mult decât ne rănește”.

Lângă terenul școlii se afla un crâng de stejari înfrunziți, dintre care unul avea ramuri întinse, oferind umbră pe o distanță de 18 metri. Oamenii noștri s-au adunat și s-au așezat pe iarbă sub acest copac pentru serviciile de Sabat. Opoziția domnului Morton a făcut să fie posibil să avem propriul nostru loc. Proprietarul celor două loturi pe care fusese întins cortul ne-a dat în proprietate terenul,

oferindu-ne și 500 de dolari. Mulți au promis donații în numerar, iar un constructor s-a oferit să supravegheze ridicarea clădirii.

Din moment ce Școala Piner fusese întotdeauna deschisă pentru slujbele religioase, am anunțat că următoarea întâlnire de Sabat va avea loc acolo, neștiind că ne vom confrunta cu o nouă opoziție din partea domnului Peugh, tatăl a două persoane recent convertite. Peugh împărțase și el părerea lui Morton cum că am fi mormoni.

După ce l-am asistat pe fratele Bourdeau la întâlnirea din Healdsburg din timpul săptămânii, m-am pregătit pentru slujba de Sabat de la Școala Piner. Soția mea mi-a spus: „Sunt foarte convinsă că vom avea necazuri. Măine o să vin cu tine.”

În dimineața de Sabat din data de 19 iunie, am înhamat calul la trăsurică și ne-am dus la doamna Skinner, unde am sosit la ora 7 dimineața. Aici am aflat că domnul Peugh bătuse în cuie ferestrele și ușile școlii spunând: „Loughborough nu va intra din nou în acest loc.” De asemenea, ascuțise un cuțit mare de măcelar și pregătise o bâta lungă, ca să mă pândască și să mă ucidă. După micul dejun, l-am văzut înarmat cu cuțitul și cu bâta, trecând pe lângă casă și mergând pe drumul pe care tocmai venisem din Healdsburg. Bineînțeles, nu ne aștepta până la ora întâlnirii. I-am spus doamnei Skinner: „Sper că se va distra pe drum, așteptându-mă.”

La întâlnire, am vorbit din Filipeni 3:14: „Alerg spre țință, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.” Aproape de finalul predicii, domnul Peugh a intrat în curte. A văzut că ceva nu mergea bine cu planurile lui. Am anunțat o întâlnire în același loc pentru următorul Sabat, după care am încheiat serviciul divin. După aceea, bărbații au format o barieră în jurul bărbatului supărat până ce am plecat de acolo.

În săptămâna următoare, domnul Peugh a mers la un tribunal ca să facă o plângere împotriva mea și pentru a cere să nu mai predic. Dar judecătorul, după ce a aflat despre amenințarea pe care o făcuse la adresa vieții mele și despre închiderea ilegală a școlii, i-a spus: „Domnule Peugh, du-te acasă și taci, căci prin acțiunile tale te-ai expus urmăririi penale.”

Conexiunea istorică

Lucrați pentru Domnul

Lucrarea tuturor credincioșilor este de a coopera cu Hristos în căutarea celor pierduți. Domnul Hristos a dat această lucrare urmașilor săi, iar la judecată, membrii bisericii vor fi arătați în fața lui Dumnezeu ca fiind necredincioși dacă nu vor întreprinde această lucrare cu dezinteres și cu dedicare. Mulți vor spune că sunt alte îndatoriri care îi împiedică să facă lucrare și, prin urmare, se vor scuza de la datoria de a fi misionari pentru Dumnezeu.

„Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci.” Există mulți tineri creștini care ar putea face o lucrare bună dacă ar învăța lecțiile din școala lui Hristos de la marele Învățător. Chiar dacă pastorii, evangheliștii și profesorii ajung să negligeze căutarea celor pierduți, copiii și tinerii nu trebuie să ajungă să negligeze împlinirea cuvântului în viața lor. Lecția Domnului Hristos din această Scriptură trebuie să fie primită, crezută și urmată în conformitate cu credința vie. Lăsați tinerii, femeile și copiii să meargă să facă lucrare în numele lui Isus. Lăsați-i să se unească conform unui plan și să acționeze. Nu puteți forma un grup de lucrători și să stabiliți un timp pentru a vă ruga împreună și a-I cere Domnului să vă dea harul Său și să îndepliniți acțiuni unite? Ar trebui să vă sfătuiți cu oamenii care Îl iubesc și se tem de Dumnezeu și care au experiență în lucrare, pentru ca, sub îndrumarea Duhului lui Dumnezeu, să puteți face planuri și să dezvoltați metode prin care să lucrați serios și cu anumite rezultate scontate. Domnul îi va ajuta pe cei care își vor folosi capacitățile încredințate de Dumnezeu pentru slava numelui Său.

Vor deveni tinerii noștri bărbați și tinerele noastre femei care cred adevărul, misionari vii? Prindeți-vă de făgăduințele lui Dumnezeu: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide.” Cereți binecuvântări pentru astăzi; și oră după oră, clipă de clipă, trăiți-vă rugăciunile pentru astăzi. Nu sunteți chemați să rezistați ispitei de mâine; dar putem considera următoarea zicere ca fiind semnificativă: „În ziua de azi se găsește puterea zilei de mâine.” În timp ce

vă rugați pentru puterea de a rezista ispitelor astăzi, vegheați asupra rugăciunii tot astăzi. Cereți călăuzirea Duhului Sfânt și, rămânând cu Hristos, veghind și rugându-vă și rezistând ispitei, veți deveni puternici pentru îndatoririle de mâine. Aceasta este asigurarea care ne este dată. „Oricine cere primește; cel ce caută găsește; și celui ce bate, i se va deschide.” Dumnezeu a făcut această promisiune și Și-a ilustrat dorința de a o îndeplini, prezentând dorința părinților pământești de a oferi daruri bune copiilor lor. El spune: „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru ceresc le va da Duhul Sfânt celor care îl cer?”

Vor considera cei care vor citi aceste cuvinte că trebuie să întreprindă fapte bune, încrezându-se pe deplin în Isus Hristos pentru harul și belșugul Lui? Aveți promisiunea lui Dumnezeu că El va fi un ajutor prezent în orice moment de nevoie. Puneți-vă toate puterile voastre morale și fizice sub controlul Duhului Sfânt. Domnul Isus, care Și-a dat propria viață pentru voi, vă va întări, așa cum a promis, dându-vă Mângâietorul. Lumina va străluci în inimile voastre și veți fi adevărați soldați în armata Domnului.

Pe măsură ce lucrați pentru alții, puterea divină a Duhului va lucra asupra sufletelor lor; căci ei au fost cumpărați cu sângele singurului Fiu născut al lui Dumnezeu. Putem avea succes în câștigarea sufletelor pentru care Domnul Hristos a murit doar dacă vom depinde de harul și puterea lui Dumnezeu pentru a face lucrarea de convingere și de convertire a inimii. În timp ce le prezentați adevărul lui Dumnezeu, necredința și incertitudinea se vor strădui să împiedice mintea;

lăsați, însă, cuvântul lui Dumnezeu să alunge îndoiala din inimile voastre. Credeți-L pe Dumnezeu pe cuvânt și lucrați cu credință. Satana va veni cu sugestiile lui pentru a vă face să nu aveți încredere în cuvântul Tatălui vostru ceresc; dar gândiți-vă la următorul verset: „Tot ce nu vine din încredințare e păcat.” Îndrăzniți să mergeți prin credință prin umbra întunecată a lui Satana, poposiți la capacul ispășirii și nicio îndoială să nu vă distragă. Acesta este singurul mod prin care veți câștiga o experiență și vei găsi dovezi atât de esențiale pentru pacea și încrederea voastră. Pe măsură ce experiența voastră crește, sufletul va avea o râvnă sporită și o iubire mai caldă pentru slujirea lui Dumnezeu, pentru că veți ajunge să fiți una în scop cu Isus Hristos.

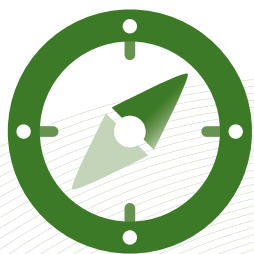
Simpatiile voastre sunt născute din Duhul Sfânt. Voi purtați jugul împreună cu Hristos și sunteți împreună lucrători cu Dumnezeu.

Sufletul care este impregnat de dragostea lui Isus nu își va pierde niciodată interesul pentru sufletele care pier. Un astfel de om își găsește plăcerea în contemplarea lui Isus și, privindu-L, se va schimba după asemănarea Lui. Domnul Isus Hristos, nădejdea slavei, locuiește în inima lui. Încrederea lui crește că este iubit de Dumnezeu, iar dragostea lui se adâncește și se lărgște, deoarece are siguranța că rămâne în Hristos și Hristos în el.

— *The Youth's Instructor*, 9 august 1894

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Care este lucrarea tuturor credincioșilor? _____
Cum ar trebui să întreprindem această lucrare? _____
2. Ce vor spune mulți? _____
Dar cine va străluci ca stelele o veșnicie? _____
3. Ce se întâmplă dacă pastorii, evangheliștii și învățătorii își neglijează lucrarea? Ce ar trebui să facă tinerii și copiii în continuare? _____
4. Cum puteți deveni mai puternic pentru îndatoririle de mâine? _____
5. Ce anume a făgăduit Dumnezeu? _____
Cum Și-a arătat El dorința de a o îndeplini? _____
6. Ce anume ar trebui să faceți ca să vă puneți sub controlul Duhului Sfânt? _____
7. Care este singura cale prin care putem să avem succes în câștigarea sufletelor? _____
8. Ce ar trebui să facem când suntem ispitiți să ne îndoim și să ne pierdem încrederea? _____
9. Care este singura cale de a câștiga o experiență și de a găsi dovezi atât de esențiale pentru pacea și încrederea noastră? _____
10. Descrieți sufletul care este impregnat de dragostea lui Isus. _____

Capitole de credință

Nu mă sperie încercările — partea a 2-a

de pastorul Scott Griswold

A SAP Ministries l-a ajutat pe Blan Le să-și ia un moped. Îi este mult mai ușor acum să călătorească între cele 19 biserici din case, făcând parteneriat cu 16 lucrători laici.

Dar creșterea aduce provocări. Câteodată, poliția venea să oprească grupurile de la închinare la Dumnezeu. „Nu sunteți în legalitate. Primiți sprijin de la oameni din afara țării. Folosiți materiale străine.” Blan Le își amintește cum era când era polițist și lucra împotriva poporului lui Dumnezeu. El le reamintește polițiștilor că ceea ce face el este de fapt un ajutor pentru țară. El ajută oamenii să se întoarcă de la rău spre bine. Câteodată le oferă DVD-uri, amintindu-și cum și el L-a descoperit pe Dumnezeu ascultând o predică de contrabandă. Nu contează încercările, el trebuie să meargă înainte.

Persecuția nu este singura încercare cu care s-a confruntat Blan Le și alți membri. Viețile oamenilor de pe dealurile din Vietnam nu sunt ușoare. Aceștia sunt fermieri, plantează porumb și orez și cresc vite. Câteodată este secetă. Blan Le învață oamenii să îngenuncheze și să-L roage pe Dumnezeu, Creatorul, să trimită ploaie. Ei au văzut răspunsurile și binecuvântările lui Dumnezeu de multe ori. În alte anotimpuri, au loc furtuni teribile care mătură totul în cale, distrugând case și lanuri de cereale.

Într-un an, un taifun a distrus totul. Oamenii erau înfometati. A fost o foamete adevărată. **ASAP Ministries** a trimis bani pentru orez, atât pentru hrană, cât și pentru noile culturi. Au fost săpate fântâni pentru ca oamenii să aibă apă curată din nou. Trei familii au primit un nou și extraordinar suflu de viață când au primit câte o vacă. Odată ce fătau vițe, aceștia erau dăruiti altor grupuri, sperând să ajute fiecare adunare în creștere. Aceasta este Evanghelia în acțiune: nu doar cuvinte, ci un ajutor adevărat, generos.

Și astfel, bunătatea plină de iubire a lui Dumnezeu i-a ajutat să treacă prin încercările lor. Își aminteau unii altora de cuvintele lui Petru: „În ea, voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos, pe care

voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre” (1 Petru 1:6-9).

În fiecare încercare, este alegerea noastră să ne încredem, să ne bucurăm, să continuăm să facem ceea ce este corect, ceea ce ne rafinează și ne face tot mai asemănători cu aurul. Aceasta este atitudinea lui Blan Le, care a spus că versetul lui preferat este cel din Filipeni 4:4: „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul!” În timp ce vorbeam cu el, dintr-odată a sărit în sus de bucurie, ne-a strâns mâinile și nu a vrut să ne mai dea drumul. „Amintiți-vă”, a spus, „că Isus a murit pentru păcatele noastre și ne iubește!” A început să cânte în engleză: „Sunt bucuros azi, sunt bucuros azi, alături de Isus Domnul meu, sunt fericit azi, pentru că El mi-a luat păcatele asupra Lui și de aceea sunt fericit azi.”

Împărtășind Cuvântul lui Dumnezeu

Această bucurie este contagioasă.

Asta a făcut diferența pentru comunitatea și familia lui. Opt băieți i-au călcat pe urme în lucrarea de slujire. Până și tatăl lui, care era un membru marcant al Partidului Comunist, l-a urmat pe omul acesta plin de energie și a devenit un credincios al Dumnezeului viu.

Și noi trebuie să dăm exemplu printr-o slujire plină de bucurie pentru Dumnezeu. Să arătăm că pentru credința noastră merită să trăiești și să mori. Lăsați-vă credința să fie încercată și curățită precum aurul înainte de venirea persecuției, slujindu-I acum.

Chiar dacă părinții voștri nu-I slujesc lui Dumnezeu, voi puteți fi deschizători de drum. Puteți fi un martor puternic pentru Dumnezeu. Sunt multe resurse pe site-ul nostru **reachtheworldnextdoor.com**, care vă vor ajuta să aflați cum să dați mărturie, chiar și unor oameni care vorbesc o limbă diferită. Vă încurajez să vă uitați peste acestea. Economisiți-vă banuții, cumpărați DVD-urile acelea, sprijiniți lucrătorii Evangheliei asemenea lui Blan Le și slujiți-I lui Dumnezeu cu familia voastră. Împreună să AJUNGEM LA OAMENI – A.S.A.P (As Soon As Possible)!